

LAULĪBAS UN ĢIMENES ATTIECĪBAS

DALĪBNIKU STUDIJU CEĻVEDIS



LAULĪBAS UN ĢIMENES ATTIECĪBAS

DALĪBNIEKU STUDIJU CEĻVEDIS

Publicējusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitija, Jūtas štats

Komentāri un ierosinājumi

Būsim pateicīgi par Jūsu komentāriem un ierosinājumiem saistībā ar šo rokasgrāmatu. Lūdzu, sūtiet tos uz:

Curriculum Planning
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3200
USA

E-pasts: cur-development@ldschurch.org

Lūdzu, norādiet savu vārdu, adresi, bīskapiju un stabu. Noteikti norādiet rokasgrāmatas nosaukumu. Tad sniedziet savus komentārus un ierosinājumus par rokasgrāmatas stiprajām pusēm un to, ko varētu uzlabot.

© 2008 by Intellectual Reserve, Inc.

Visas tiesības saglabātas

Printed in Germany

Angļu val. teksta apstiprinājums: 8/97

Tulkojuma apstiprinājums: 8/97

Marriage and Family Relations: Participant's Study Guide tulkojums.

Latvian 36357 153

SATURS

„Ģimene: Vēstījums pasaulei“	iv
Ievads	v
Laulības un ģimenes attiecības kursa pārskats	vii

A. DAĻA: LAULĪBAS STIPRINĀŠANA

1. „Ģimenei ir būtiska loma Radītāja iecerē“	3
2. Vienotības attīstīšana laulībā	7
3. Mīlestības un draudzības izkopšana laulībā	11
4. Grūtību pārvarēšana laulībā	14
5. Grūtību pārvarēšana, pielietojot pozitīvu saskarsmi	16
6. Laulību stiprināšana, pielietojot ticību un lūgšanu	19
7. Piedošanas dziedinošais spēks	23
8. Ģimenes finanšu pārvaldīšana	26

B. DAĻA: VECĀKU ATBILDĪBA ĢIMENES STIPRINĀŠANĀ

9. „Bērni ir Tā Kunga dāvana“	33
10. Tēva un mātes svētie pienākumi (1. daļa: Tēva pienākumi)	37
11. Tēva un mātes svētie pienākumi (2. daļa: Mātes pienākumi)	41
12. Bērnu mācīšana ar piemēru un pamācot	46
13. Evaņģēlija principu mācīšana bērniem (1. daļa)	52
14. Evaņģēlija principu mācīšana bērniem (2. daļa)	56
15. Bērnu vadīšana, kad tie pieņem lēmumus	61
16. Ģimenes lūgšana, ģimenes Svēto Rakstu studēšana un ģimenes mājvakars	64

VĒSTĪJUMS PASAULEI

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCAS AUGSTĀKAIS
PREZIDIJS UN DIVPADSMIT APUSTUĻU PADOME

*M*ĒS, PĒDĒJO DIENU SVĒTO Jēzus Kristus Baznīcas Augstākais Prezidijs un Divpadsmit Apustuļu Padome, svinīgi paziņojam, ka laulība starp vīrieti un sievieti ir nolemta no Dieva un ģimenei ir būtiska loma Radītāja iecerē par Viņa bērnu mūžīgo likteni.

VISI CILVĒKI—vīrieši un sievietes—ir radīti pēc Dieva tēla un līdzības. Ikviens ir debesu vecāku milēts gara dēls un meita, un tādēļ katrs ir apveltīts ar dievišķu dabu un likteni. Dzimums ir būtiska pazīme, kas noteic cilvēka identitāti un mērķi pirmslaicīgā, laicīgā un pēcnāves dzīvē.

PIRMSLAICĪGĀJĀ DZĪVĒ gara dēli un meitas zināja un pielūdza Dievu kā savu Mūžīgo Tēvu un pieņēma Viņa ieceri, pēc kuras Viņa bērni varēja iegūt ķermeni ar miesu un asinīm un zemes pieredzi, lai turpinātu pilnveidoties un beidzot īstenotu savu dievišķo likteni kā mūžīgās dzīves mantinieki. Dievišķā laimes iecere ļauj ģimenes attiecībām turpināties pēc mūsu nāves. Svētajos tempļos pieejamie svētie priekšraksti un derības dod cilvēkiem iespēju atgriezties pie Dieva un ģimenēm būt vienotām uz mūžību.

PIRMAIS BAUSLIS, ko Dievs deva Ādamam un Ievai, attiecās uz viņu, kā vīra un sievas, spēju kļūt par vecākiem. Mēs atzīstam, ka Dieva dotais bauslis Saviem bērniem—vairoties un piepildīt zemi—ir spēkā. Turklāt mēs paziņojam, ka Dievs ir noteicis, ka svētām dzīvības radīšanas spējām ir jābūt vienīgi starp likumīgi laulātu vīru un sievu.

MĒS ATZĪSTAM, ka dzīvības rašanās uz zemes ir Dieva vadīta. Mēs apliecinām dzīvības svētumu un tās nozīmi Dieva mūžīgajā iecerē.

VĪRAM UN SIEVAI ir svēts pienākums mīlēt vienu otru, savus bērnus un rūpēties par viņiem. „Bērni ir Tā Kunga dāvana” (Psalmi 127:3). Vecāku svēts pienākums ir audzināt savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā, rūpēties par viņu materiālajām un

garīgajām vajadzībām, mācīt bērniem citam citu mīlēt un kalpot, pildīt Dieva baušļus un būt labiem pilsoņiem, kas ievēro savas valsts likumus, lai kur viņi dzīvotu. Vīri un sievas, mātes un tēvi būs Dieva tiesas priekšā atbildīgi par šo pienākumu pildīšanu.

GIMENE ir nolemta no Dieva. Laulība starp vīrieti un sievieti ir būtiska Viņa mūžīgās ieceres daļa. Bērniem ir jādzimst laulībā, un tie jāaudzina tēvam un mātei, kuri atzīst un pilda laulības solījumus. Laime ģimenes dzīvē ir vislabāk sasniedzama, kad tā balstās uz Tā Kunga Jēzus Kristus mācībām. Veiksmīgas laulības un ģimenes tiek nodibinātas un saglabātas, ja tās balstās uz tādiem principiem kā ticība, lūgšana, grēku nožēlošana, piedošana, cieņa, mīlestība, līdzjūtība, darbs un veselīga atpūta. Saskaņā ar Dieva ieceri tēviem ir jāvada ģimene ar mīlestību un taisnīgumu, un viņu pienākums ir rūpēties par dzīves vajadzību apmierināšanu un savas ģimenes aizsardzību. Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu. Pildot šos svētos pienākumus, tēviem un mātēm ir pienākums, lai viņi kā līdzvērtīgi partneri palīdzētu viens otram. Nespēja, nāve vai citi apstākļi var radīt nepieciešamību apmainīties šo pienākumu veikšanā. Vajadzības gadījumā ģimenei jāsaņem citu radnieku palīdzība.

MĒS BRĪDINĀM, ka personas, kuras pārkāpj šķīstības derības, slikti izturas pret dzīvesbiedru vai bērniem, vai arī nepilda ģimenes aprūpes pienākumus, kādu dienu būs atbildīgas Dieva priekšā. Turklāt mēs brīdinām, ka ģimenes sairšana atnesīs cilvēkiem, sabiedrībām un tautām nelaimes, kādas pareģoja senie un mūsdienu pravieši.

MĒS GRIEŽAMIES ar aicinājumu pie atbildīgiem pilsoņiem un valdību amatpersonām visā pasaulē radīt apstākļus un rosināt cilvēkus saglabāt un stiprināt ģimeni kā sabiedrības pamatvienību.

Šo vēstījumu nolasīja Prezidents Gordons B. Hinklijs kā daļu no agrāk nolasītā Vispārējā Sieviešu Palīdzības biedrības sanāksmē, kas notika 1995. gada 23. septembrī Soltleiksitijā, Jūtas štatā.

IEVADS

Šī mācību kursa mērķis

Mācību kurss: „Laulības un ģimenes attiecības“ ir izveidots, lai palīdzētu Baznīcas locekļiem stiprināt laulības un ģimenes un rast prieku savās ģimenes attiecībās. Tas ir iedalīts divās daļās. A daļa, „Laulības stiprināšana“, galvenokārt ir noderīga laulātiem pāriem un Baznīcas locekļiem, kas gatavojas laulāties. B daļa, „Vecāku atbildība ģimenes stiprināšanā“, palīdz vecākiem un vecvecākiem viņu centienos audzināt bērnus būt paklausīgiem Tam Kungam (skat. Efez. 6:4).

Mācību kursa pamatā ir doktrīnas un principi, ko māca Svētie Raksti un pēdējo dienu pravieši, un apustuļi. Mācību kurss īpaši uzsver vēstījumu: „Ģimene: Vēstījums pasaulei“, kas pievienots viii. lappusē.

Kursa īsu pārskatu varat skatīt vii–viii. lpp. Bieži pārļasiet šo pārskatu, lai atkārtotu mācības un principus, kurus esat iemācījušies, un lai sagatavotos nākamajām stundām.

Nodarbību apmeklēšana saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām

Jums ir izvēle apmeklēt nodarbības saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām. Piemēram, ja jūs esat precējies, bet jums nav bērnu, jūs varat izvēlēties apmeklēt pirmās astoņas nodarbības, nevis pēdējās astoņas. Ja jūs esat vientuļais vecāks, jūs varat izvēlēties apmeklēt tikai B. daļas nodarbības.

Piedalīšanās mācību kursā

Izvēloties piedalīties šajā mācību kursā, jūs esat izrādījuši vēlmi stiprināt savu ģimeni. Lai gūtu maksimālu guvumu no šī kursa, jums jāpiedalās kursa diskusijās, jālieto šis studiju ceļvedis un jācenšas pielietot dzīvē mācības un principi, ko esat iemācījušies.

Piedalīšanās nodarbību diskusijās

Piedaloties nodarbību diskusijās, jūs un citi dalībnieki spēsit veicināt Svētā Gara ietekmi un pamācīt, un iedvesmot cits citu. Tas Kungs ir teicis: „Nozīmējiet savā starpā skolotāju, un lai visi nav runātāji vienlaicīgi; bet lai viens runā noteiktā laikā un lai visi klausās viņa vārdos, lai, kad visi būs runājuši, visi varētu būt iedvesmoti par visu, un lai kat-

ram cilvēkam varētu būt vienādas privilēģijas“ (M&D 88:122).

Visi, kas piedalās mācību kursā, var mācīties cits no cita, neskatoties uz to laulības vai bērnu audzināšanas pieredzi. Jūsu pieredze klasē tiks augstu novērtēta, ja tā attieksies uz nodarbības tēmu. Un, ja jūs klausīsities ar cieņu, tad citi darīs to pašu. Liecinot par tām patiesībām, par kurām jūs diskutējat, jūs varat stiprināt savu personīgo un citu dalībnieku liecības. Tomēr jums būtu jāuzmanās nepārrunāt intīmas vai svētas pieredzes, kuras būtu nepiedienīgi pārrunāt klasē. Jums arī jāievēro nodarbības laika limits un jābūt taktiskiem pret pasniedzēju un citiem dalībniekiem.

Kā lietot šo studiju ceļvedi

Nākamās nedēļas laikā pēc katras stundas lietojiet šo studiju ceļvedi, lai atkārtotu to, ko esat iemācījušies. Studiju ceļvedis satur „Ierosinājumus stundas praktiskai pielietošanai“, kas ir priekšlikumi, lai palīdzētu jums dzīvot saskaņā ar mācībām un principiem, ko esat mācījušies katrā stundā. Turklāt katras nodarbības tēmai ir piemērots viens vai divi raksti no Baznīcas Augstākajiem pilnvarotajiem. Ja esat precējies, jūs varat gūt lielu labumu, ja rakstus un studiju ceļvedi lasāt un pārrunājat kopā.

Daži no rakstiem sākotnēji tika sniegti kā uzstāšanās vispārējā konferencē un citur, bet citi tika rakstīti Baznīcas žurnāliem. Tāpēc, ka tie ir ņemti no dažādiem publikācijām, bija nepieciešami nelieli grozījumi, lai piemērotu tos šī studiju ceļveža formātam. Piemēram, dažas ievada replikas ir izņemtas no vispārējās konferences uzrunas, bet daži virsraksti un citāti ir izmainīti. Mācības palika nemainīgas.

Apgūto mācību un principu pielietošana dzīvē

Nav pietiekami tikai mācīties evaņģēliju. Lai evaņģēlijs būtu efektīvs jūsu dzīvē, iemācītais ir jāpielieto dzīvē. Prezidents Harolds B. Lī, 11. Baznīcas prezidents, ieteica:

„Visi evaņģēlija principi un priekšraksti savā ziņā ir uzaicinājumi mācīties evaņģēliju, pielietojot dzīvē tā mācības. Neviens neiepazīs desmitās tiesas principu, līdz tas nemaksās desmito tiesu. Neviens nezinās Gudrības vārda principu, līdz tas ievēros Gudrības vārdu. Nedz bērni, nedz pieaugušie

nemaksā desmito tiesu, neievēro Gudrības vārdu, netur sabata dienu svētu un nelūdz tādēļ, ka ir izdzirdējuši no kāda par šiem principiem. Mēs mācāmies evaņģēliju, dzīvojot pēc tā. . . .

. . . Kamēr mēs nebūsim paši sajutuši svētības, kas seko izdzīvojot katru principu, mēs nekad neko patiesi nezināsim par evaņģēlija mācībām“ (*Stand Ye in Holy Places* [1974], 215).

Papildu materiāli

Tālāk dotie Baznīcas materiāli sniedz papildu informāciju par šī mācību kursa tēmām. Tos var saņemt Baznīcas materiālu sadales centros. Jūs varat saņemt šos materiālus un izmantot tos savās mājās.

- *Ģimenes rokasgrāmata* (31180). Šajā rokasgrāmatā aprakstīta ģimenes veidošana, tā sniedz informāciju par evaņģēlija mācīšanu mājās un priesterības priekšrakstu kārtību un svētībām.
- Baznīcas žurnālu raksti par laulību un ģimeni.
- *Mācīšanas rokasgrāmata* (34595). Šī rokasgrāmata sniedz ieteikumus, kā labāk mācīt un mācīties evaņģēliju.
- *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (34285). Šī brošūra izklāsta Baznīcas standartus, ejot uz randiņiem, apģērbā un izskatā, draudzībā, godprātībā, valodā, plašsaziņas līdzekļos, garīgajā un fiziskajā veselībā, mūzikā un dejās, seksuālajā šķīstībā, svētdienas pavadīšanā, grēku nožēlā, cienīgumā un kalpošanā.

MĀCĪBU KURSA „LAULĪBAS UN ĢIMENES ATTIECĪBAS“ PĀRSKATS

A. DAĻA: LAULĪBAS STIPRINĀŠANA

1. STUNDA: „ĢIMENEI IR BŪTISKA LOMA RADĪTĀJA IECERĒ „

Pēdējo dienu pravieši pasludina laulības un ģimenes mūžīgo nozīmīgumu.

Mūžīgā laulība var nest prieku un lielas svētības šajā dzīvē un visā mūžībā.

Mācību kurss „Laulības un ģimenes attiecības“ ir izveidots, lai palīdzētu mums rast prieku mūsu ģimenes attiecībās.

Mūsu mājas var kļūt par daļiņu no debesīm, ja mēs tās ceļam uz mūsu Pestītāja klints.

2. STUNDA: VIENOTĪBAS ATTĪSTĪŠANA LAULĪBĀ

Tas Kungs ir pavēlējis vīriem un sievietēm būt vienotiem.

Vīriem un sievietēm jāciena vienu otru kā vienlīdzīgu partneri.

Vīriem un sievietēm jāļauj savām individuālajām īpašībām un spējām papildināt vienu otru.

Vīriem un sievietēm jābūt uzticīgiem vienu pret otru.

3. STUNDA: MĪLESTĪBAS UN DRAUDZĪBAS IZKOPŠANA LAULĪBĀ

Vīriem un sievietēm jāizkopj sava mīlestība vienu pret otru.

Jūtu un laipnības izrādīšana palīdz laulībā uzturēt dzīvu mīlestību un draudzību.

Atbilstoša tuvība laulībā ir mīlestības izpausme

Laulātiem pāriem jātiecas pēc žēlsirdības, tīrās Kristus mīlestības.

4. STUNDA: GRŪTĪBU PĀRVARĒŠANA LAULĪBĀ

Visi laulātie pāri pieredzēs grūtības.

Vīri un sievietes var pārvarēt jebkādas grūtības, ja laulību tie uzskata par derības attiecībām.

Kad rodas grūtības, mēs varam izvēlēties atbildēt ar pacietību un mīlestību, nevis ar neapmierinātību vai dusmām.

5. STUNDA: GRŪTĪBU PĀRVARĒŠANA, PIELIETOJOT POZITĪVU SASKARSMI

Katram laulātam pārim būs kādi atšķirīgi uzskati.

Vīriem un sievietēm jāskatās vienu otrā brīnišķīgās īpašības.

Pozitīva saskarsme palīdz novērst un atrisināt grūtības.

6. STUNDA: LAULĪBAS STIPRINĀŠANA, PIELIETOJOT TICĪBU UN LŪGŠANU

Vīriem un sievietēm ir jāsadarbojas, lai palielinātu ticību Jēzum Kristum.

Vīri un sievietes tiek svētīti, kad tie kopā lūdz.

7. STUNDA: PIEDOŠANAS DZIEDINOŠAIS SPĒKS

Piedošanas gars starp vīru un sievu palīdz rast mieru un uzticamības un drošības sajūtu.

Vīriem un sievietēm jātiecas uz to, lai lūgtu viens otram piedošanu par savām kļūdām un no sirds jācenšas laboties.

Vīriem un sievietēm jātiecas uz to, lai piedotu viens otram.

8. STUNDA: ĢIMENES FINANŠU PĀRVALDĪŠANA

Pareiza finanšu pārvaldīšana ir būtiska, lai laulība būtu laimīga.

Lai pildītu galvenos naudas pārvaldīšanas principus, vīriem un sievietēm ir jāsadarbojas.

9. STUNDA: „BĒRNI IR TĀ KUNGA DĀVANA“

Debesu Tēvs uztic Savus garīgos bērnus zemes vecākiem.

Vecākiem jācenšas apmierināt katra bērna individuālās vajadzības.

Bērni ir tiesīgi uz mīlošām attiecībām ar saviem vecākiem.

Vardarbība pret bērnu ir pārkāpums pret Dievu.

Bērni ienes lielu prieku savu vecāku dzīvē.

10. STUNDA: TĒVA UN MĀTES SVĒTIE PIENĀKUMI (1. DAĻA: TĒVA PIENĀKUMI)

Tēviem un mātēm ir jāsadarbojas, lai katram no saviem bērniem nodrošinātu ticības vairogu.

Tēviem jāpārtrauc ar mīlestību un taisnīgumu.

Tēviem jāsniedz savai ģimenei dzīvē nepieciešamais un aizsardzība.

STUNDA 11: TĒVA UN MĀTES SVĒTIE PIENĀKUMI (2. DAĻA: MĀTES PIENĀKUMI)

Mātes piedalās Dieva darbā.

Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu.

Tēviem un mātēm kā līdzvērtīgiem partneriem ir jāpalīdz viens otram.

12. STUNDA: BĒRNU MĀCĪŠANA AR PIEMĒRU UN PAMĀCOT

Vecāki ir atbildīgi par savu bērnu mācīšanu.

Vecāki var saņemt iedvesmu, lai mācītu savus bērnus.

Vecāki māca ar piemēru un norādījumiem.

13. STUNDA: ĒVAŅĒLIJA PRINCIPU MĀCĪŠANA BĒRNIEM (1. DAĻA)

Vecāku mācītais var palīdzēt bērniem kļūt stipriem ticībā.

Vecākiem jāamāca saviem bērniem evaņģēlija galvenie principi un priekšraksti.

Vecākiem „ir jāamāca saviem bērniem lūgt un staigāt taisnīgi Tā Kunga priekšā“.

14. STUNDA: ĒVAŅĒLIJA PRINCIPU MĀCĪŠANA BĒRNIEM (2. DAĻA)

Vecāki izrāda mīlestību pret saviem bērniem, kad viņi tos māca.

Vecākiem jāamāca bērniem līdzcietība un kalpošana.

Vecākiem jāamāca bērniem godīgums un cieņa pret otra ipašumu.

Vecākiem jāamāca bērniem par godīga darba ieguvumiem.

Vecākiem jāamāca bērniem morālā šķīstība.

15. STUNDA: BĒRNU VADĪŠANA, KAD TIE PIENĒM LĒMUMUS

Bērniem nepieciešama vadība, kad tie pieņem lēmumus.

Vecāki var palīdzēt bērniem lietot savu rīcības brīvību taisnīgumā.

Vecākiem jāļauj bērniem mācīties no nesaprātīgu lēmumu sekām.

Vecākiem jāizrāda nebeidzama mīlestība pret bērniem, kas novirzās no pareizā ceļa.

16. STUNDA: ĢIMENES LŪGŠANA, ĢIMENES SVĒTO RAKSTU STUDĒŠANA UN ĢIMENES MĀJVAKARS

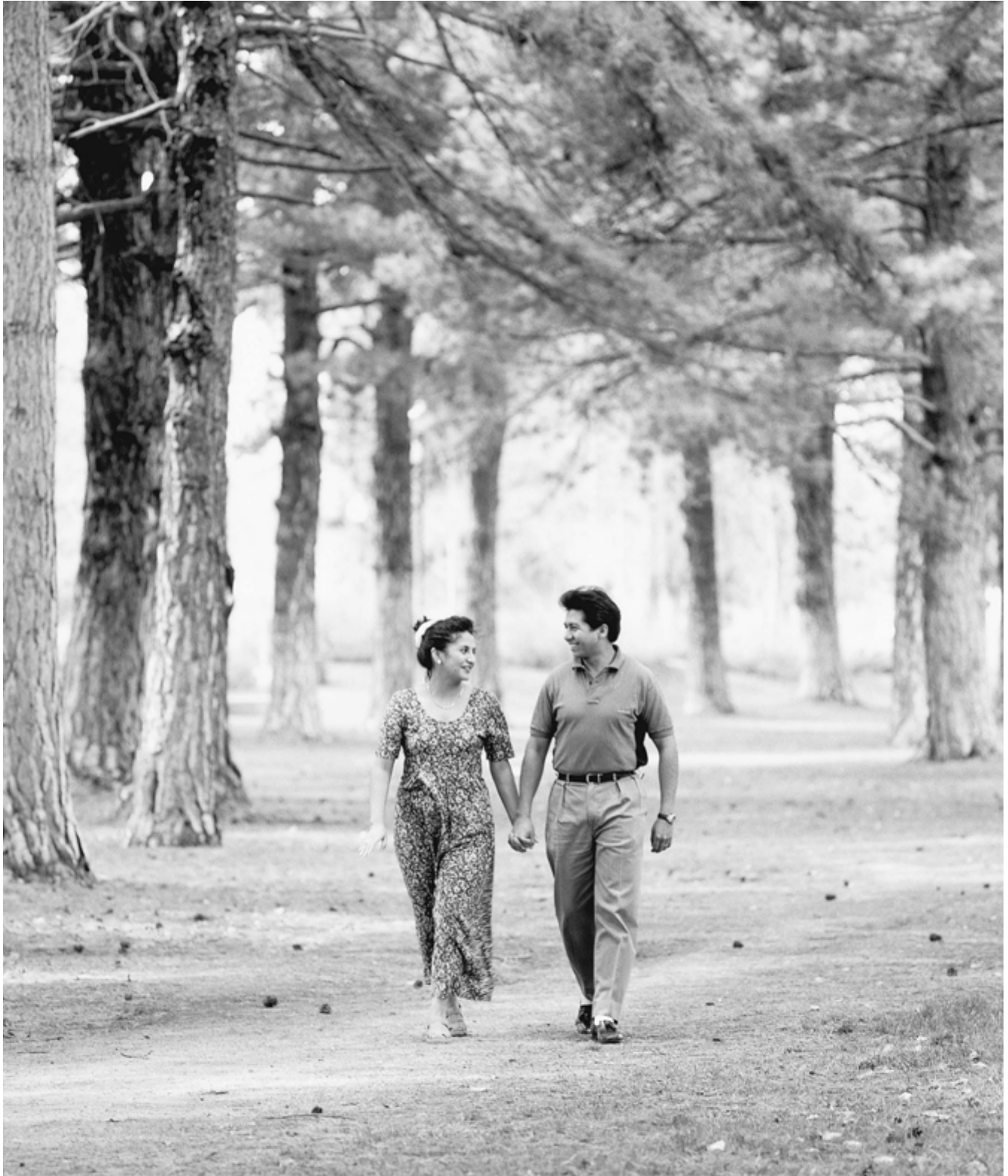
Ģimenes lūgšanai, Svēto Rakstu studēšanai un ģimenes mājvakaram jābūt augstām prioritātēm katrā Pēdējo Dienu Svēto ģimenē.

Ģimene saņem lielas svētības, kad tā kopā lūdz.

Ģimenes Svēto Rakstu studēšana palīdz ģimenēm tuvināties Dievam.

Ģimenes mājvakars palīdz ģimenēm nostiprināties pret pasaulīgām ietekmēm.

A. DAĻA LAULĪBAS STIPRINĀŠANA



„ĢIMENEI IR BŪTISKA LOMA RADĪTĀJA IECERĒ“

1

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Pārskatiet „Ģimene: Vēstījums pasaulei“ iv. lpp.). Pārdomājiet, kā jūs labāk varētu sekot šim pravietiskajam padomam.
- Paņemiet Baznīcas materiālu sadales centrā plakātu „Ģimene: Vēstījums pasaulei“ (35602 vai 35538). Novietojiet to savās mājās redzamā vietā.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

UZ LAIKU UN VISU MŪŽĪBU

Elders Boids K. Pakers
No Divpadsmiņi Apustuļu kvoruma

Diženā laimes iecere

Dārgie brāļi un māsas, Svētajos Rakstos un apustuļu un praviešu mācībās tiek runāts par mums pirmslaicīgajā dzīvē kā par Dieva garīgajiem dēliem un meitām.¹ Dzimums eksistēja jau agrāk un nesākās ar mirstīgo piedzimšanu.²

Lielajā apspriedē debesīs³ tika stādīta priekšā Dieva iecere:⁴ glābšanas iecere,⁵ izpiršanas iecere,⁶ diženā laimes iecere.⁷ Šī iecere ietver pārbaudījumus; visiem cilvēkiem jāizdara izvēle starp labo un ļauno.⁸ Viņa iecere paredz Izpircēju, Grēku Izpirkšanu, Augšāmcelšanos un, ja mēs būsīm paklausīgi, mūsu atgriešanos Dieva klātbūtnē.

Pretinieks sacēlās un izvīrēja pats savu ieceri.⁹ Tiem, kas viņam sekoja, tika atņemtas tiesības uz mirstīgo ķermeni.¹⁰ Mūsu atrašanās šeit apstiprina to, ka mēs pieņemām sava Tēva ieceri.¹¹

Vienīgais Lucifera mērķis ir pretoties diženajai laimes iecerei, lai sabojātu visšķīstākās, visskaistākās un vispievilcīgākās pieredzes dzīvē: romantiku, mīlestību, laulību un kļūšanu par vecākiem.¹² Viņš rada sirdssāpes un vainas izjūtu.¹³ Vienīgi grēku nožēlošana var dziedināt viņa nodarījumus.

Dieva iecerei ir nepieciešama laulība un ģimene

Laimes iecerei ir nepieciešama taisnīga vīrišķā un sievišķā, vīrieša un sievietes, vīra un sievas savienība.¹⁴ Doktrīnas mums māca, kā attiekties pret pakļaujošajiem dabiskajiem impulsiem, kas pārāk bieži dominē mūsu uzvedībā.

Ādamam tika radīts ķermenis pēc Dieva līdzības,¹⁵ un viņš tika ievests dārzā.¹⁶ Sākumā Ādams bija viens. Viņam bija priesterība,¹⁷ bet viens pats viņš nevarēja piepildīt savas radīšanas nolūku.¹⁸

Neviens cits vīrietis arī nevarētu palīdzēt Ādamam. Nedz viņš viens, nedz ar kādu citu vīrieti, Ādams nevarētu progresēt. Nedz Ieva varētu progresēt ar citu sievieti. Tā tas bija toreiz. Tā tas ir šodien.

Tika radīta Ieva, palīgs. Tika nodibināta laulība,¹⁹ jo Ādamam tika pavēlēts pieķerties savai *sievai* (nevis vienkārši *sievietei*) un „nevienam citam“.²⁰

Jāsaka, ka izvēle gūlās uz Ievas pleciem.²¹ Viņu vajadzētu cildināt par viņas izvēli. Tad „Ādams krita, lai cilvēki varētu būt“.²²

Elders Orsons F. Vitnijs aprakstīja Krišanu kā „divējādu kustību—lejup, tomēr arī progresējošu. Tā ievadīja cilvēku pasaulē un uzveda viņu uz progresu lielceļā“.²³

Dievs svētīja Ādamu un Ievu „un sacīja uz tiem: Augļojieties un vairojieties!“²⁴ Un tā tika nodibināta ģimene.

Dievs vērtē vīrieti un sievieti vienlīdzīgi

Nekur atklāsmēs nav teikts, ka Dieva acīs būt vīrietim ir labāk, nekā būt sievietei, vai ka Viņš vērtē augstāk savus dēlus nekā meitas.

Visi Svētajos Rakstos minētie tikumi—mīlestība, prieks, miers, ticība, dievbijība, žēlsirdība—piemīt abiem, gan vīriešiem, gan sievietēm,²⁵ un visaugstākais priesterības priekšraksts laicīgajā dzīvē tiek dots vienīgi vīrietim un sievietei kopīgi.²⁶

Pēc Krišanas laicīgo piedzimšanu ietekmēja dabas likumi. Tas ir tas, ko prezidents Dž. Rūbens Klarks

jaunākais nosauca par dabas „nerātņībām”,²⁷ kas bija par iemeslu dažādām nenormālībām, nepilnībām un kroplībām. Lai vai cik netaisni tie šķistu cilvēku prātam, tie tā vai citādi piepilda Tā Kunga nodomu cilvēces pārbaudīšanā.

Sekošana veselīgiem instinktiem, atsaucība uz taisnīgiem pamudinājumiem, viscildinošāko cilvēcisko attiecību pilnveidošana—tas viss ir paredzēts un atzīts Jēzus Kristus evaņģēlija mācībās, un tiek aizsargāts ar baušļiem, kas ir atklāti Viņa Baznīcai.

Vīrieša un sievietes lomas

Ja Ādams un Ieva pēc savas dabas nebūtu atšķirīgi viens no otra, viņi nevarētu vairoties un piepildīt zemi.²⁸ Atšķirības, kas papildina viena otru, ir laimes ieceres svarīga atslēga.

Dažas lomas labāk piemērotas vīrišķajai dabai, bet citas—sievišķajai. Gan Svētie Raksti, gan dabas likumi izvirza vīrieti kā aizstāvi, apgādātāju.²⁹

Tie priesterības pienākumi, kas saistīti ar Baznīcas vadīšanu, tiek veikti pēc nepieciešamības ārpus mājām. Ar dievišķo lēmumu tie tika uzticēti cilvēkiem. Tā tas ir bijis kopš sākuma, jo Tas Kungs atklāja to, ka „ši priesterības kārtība bija apstiprināta, lai tiktu nodota no tēva dēlam. . . . Šī kārtība tika nodibināta Ādama dienās”.³⁰

Vīrietim, kurš nes priesterību, nav pārākuma pār sievieti, lai tiktu paaugstināts. Sieviete pēc savas dabas ir līdzradītāja ar Dievu, un viņai ir primārā loma bērnu audzināšanā. Tikumi un rakstura īpašības, no kurām ir atkarīga pilnveidošanās un paaugstināšana, sievietei nāk dabiski, un tās tiek izkoptas laulībā un mātes pienākumu pildīšanā.

Saskaņā ar mūsu Tēva laimes ieceri, priesterība tiek piešķirta vienīgi cienīgiem vīriešiem. Tā darbojas visefektīvāk tad, ja dabas likumi un atklātais Dieva vārds harmonizē viens ar otru.

Priesterība nes sev līdzīgu atbildību. „Nekāds spēks vai ietekme *nevar* jeb nedrīkst tikt izmantots ar priesterības iedarbību, kā vien ar pārliecināšanu, pacietību, ar maigumu un lēnprātību, un ar neviltošu mīlestību; ar laipnību un tīrām zināšanām”.³¹

Ja vīrietis „cenšas kontrolēt, pārvaldīt vai piespiest. . . jebkurā netaisnīguma pakāpē”,³² viņš pārkāpj „zvērestu un derību, kas piederas priesterībai”.³³ Tad „debesis attālinās; Tā Kunga Gars tiek apbēdināts”.³⁴ Ja vien viņš nenožēlo savus grēkus, viņš zaudē savas svētības.

Lai gan vīrieša un sievietes dažādās lomas ir paredzētas cildenajai celestiālajai esībai, tās tomēr vislabāk tiek parādītas vispraktiskākajās, visikdienišķākajās, visvienkāršākajās ģimenes dzīves pieredzēs.

Nesen es dzirdēju kādu runātāju Svētā Vakarēdiena sanāsmē, sūrojoties par to, ka viņa mazbērni vien-

mēr runāja par došanos ciemos pie savas *vecmāmiņas*, nevis pie vectētiņa. Es atšķetināju šo viņa lielo mīklu: Vectētiņi necep pīrāgus!

Dabas un garīgie likumi ir mūžīgi

Dabas un garīgie likumi, kas ietekmē dzīvi, tika iedibināti kopš pasaules radīšanas.³⁵ Tie ir mūžīgi, tāpat kā sekas par pakļaušanos vai nepakļaušanos tiem. Tie nav pamatoti uz sociālajiem vai politiskajiem apsvērumiem. Tos nevar mainīt. Ne spiediens, ne protests, ne likumdošana nevar tos grozīt.

Pirms daudziem gadiem es vadīju seminārus indiāņiem. Kad es apmeklēju skolu Albukerkē, Ņūmeksikas štatā, skolas direktors pastāstīja man par atgadījumu, kas notika kādā stundā ar pirmklasniekiem.

Stundas laikā bērnus iztraucēja klases telpā iemaldījās kaķēns. Viņu paņēma un atnesa klases priekšā, lai visi to varētu redzēt.

Kāds zēns iejautājās: „Vai tas kaķītis ir zēns vai meitene?”

Skolotājs, nesagatavots šādai sarunai, teica: „Tam nav nozīmes; tas vienkārši ir kaķēns.”

Bet bērni neatkāpās, un viens mazs zēns teica: „Es zinu, kā mēs varam noteikt, vai tas kaķēns ir zēns vai meitene.”

Skolotājs, iedzīts strupceļā, teica: „Labi, tad tu pastāsti mums, kā mēs varam noteikt, vai kaķītis ir zēns vai meitene.”

Zēns atbildēja: „Mēs varam par to balsot!”

Dažas lietas nevar tikt mainītas. Nevar izmainīt mācības.

„Principi, kas ir tikuši atklāti,” teica prezidents Vilfords Vudrafs, „cilvēka bērnu glābšanai un paaugstināšanai. . . ir principi, kurus jūs nevarat iznīdēt. Šos *principus neiznīcinās neviens vīriešu [vai sieviešu] savienība*. Šie principi nekad nemirs. . . . Cilvēks nav spējīgs tos regulēt vai iznīcināt. . . . Pat visas pasaules varā nav iznīcināt šos principus. . . . Neviens šo principu rakstu zīmīte vai neviens rakstu galiņš nezudīs”.³⁶

Otrā Pasaules kara laikā vīrieši tika iesaukti, lai karotu. Šajos neatliekamajos apstākļos sievietēm un mātēm no visas pasaules bija jāstrādā tā, kā nekad agrāk. Vispostošāko ietekmi karš atstāja uz ģimeni. Šis posts velkas līdz pat šai paaudzei.

Vairojieties un piepildiet zemi

1942. gada oktobra Vispārējā konferencē Augstākais Prezidijs publicēja vēstījumu „svētajiem katrā zemē un valstī”, kurā tika teikts: „Ar pilnvarām, kas mums piešķirtas kā Baznīcas Augstākajam Prezidijam, mēs brīdinām savus ļaudis”.

Un viņi teica: „Dodot Ādamam un Ievai pirmos baušļus, Tas Kungs teica: „Vairojieties un piepildiet

zemi.“ Viņš ir atkārtojis šo bausli mūsdienās. Šajā pēdējā laikmetā Viņš atkal ir atklājis laulības derības mūžības principu. . . .

Tas Kungs ir pateicis mums, ka katra vīra un sievas pienākums ir paklausīt šim bauslim, kas tika dots Ādamam—vairoties un piepildīt zemi—lai izvēlētie gari, kas gaida savu miesas mājokli, varētu nākt šurp un virzīties uz priekšu zem Dieva brīnišķā nodoma, un kļūtu par pilnīgām dvēselēm. Jo bez šiem miesiskajiem mājokļiem, viņi nevar sasniegt to, ko Dievs viņiem ir iecerējis. Tādēļ katram vīram un sievietei ir jāklūst par tēvu un māti Israēla bērniem, kas dzimuši svētajā, mūžīgajā derībā.

Nogādājot šos izvēlētos garus uz zemes, katrs tēvs un māte uzņemas atbildību iemiesoto garu un Tā Kunga priekšā, izmantojot Viņa sniegto iespēju, kas ir vissvētākais no pienākumiem. Jo šī gara liktenis nākamajā mūžībā, kā arī svētības vai sodi, kas to sagaidīs turpmāk, lielā mērā ir atkarīgi no rūpēm, mācībām, audzināšanas, ko vecāki sniegs šim garam.

Neviens vecāks nevar izbēgt no šī pienākuma un atbildības, un tādēļ atbilstošā sanāksmē Tas Kungs jo stingri prasīs mums atskaitīties par to. Nav dzižāka pienākuma par šo, ko var uzņemties mirstīgais“.

Mātes pienākumu pildīšana ir svēts aicinājums

Runājot par mātēm, Augstākais Prezidijs paziņoja: „Mātes pienākumu pildīšana tādējādi kļūst par svētu aicinājumu, svētu ziedošanos, lai īstenotu Tā Kunga ieceres. Tā kļūst par vēlmi uzticīgi, ar pilnīgu atdevi audzināt un lolot, pabarot gan ķermeni, gan dvēseli, gan garu tiem, kas ir izturējuši savu pirmo stāvokli un kas ir nākuši uz šīs zemes savam otrajam stāvoklim, „lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs.“ (Ābrahāma 3:25). Vadīt viņus otrajā stāvoklī—tas ir mātišķā pienākuma darbs, un „tiem, kas turēs savu otro stāvokli, tiks pievienota godība pār viņu galvām mūžīgi mūžos“ . (Ābrahāma 3:26).

Vienīgi mātes var veikt šo dievišķo kalpošanu. To nevar nodot citiem. Nevienš—nedz aukles, nedz bērnodarzi, nedz algots palīgs to nevar veikt. Vienīgi māte, kurai pēc iespējas palīdz mīloša tēva, brāļu un māsu rokas, pilnā mērā var sniegt šādas maigas rūpes.“

Augstākais Prezidijs brīdināja, ka „mātei, kas nodod savu bērnu citu aprūpētāju rokās, lai viņa varētu veikt darbus, kas nav saistīti ar mātes pienākumu veikšanu, vai tas būtu zelta dēļ, slavas dēļ vai tādēļ, lai kalpotu sabiedrībai, jāiegaumē, ka bērns, „ja tas atstāts pats savā vaļā, sagādā savai mātei kaunu“ (Salamana pam. 29:15). Mūsdienās Tas Kungs ir teicis, ka, ja vien vecāki nemāca saviem bērniem Baznīcas mācības, „grēks būs uz vecāku galvām“ (M&D 68:25).

Mātišķums ir pielīdzināms dievišķumam. Tā ir augstākā, svētākā kalpošana, kādu vien cilvēks var veikt. Tas ierindo māti, kas tur godā savu svēto aicinājumu un kalpošanu, līdzās eņģeļiem“.³⁷

Šodien šis Augstākā Prezidija vēstījums un brīdinājums ir vajadzīgs pat vairāk nekā tad, kad tas tika dots. Un nekāda balss no jebkuras Baznīcas organizācijas vai jebkāda līmeņa vadības nav pielīdzināma Augstākā Prezidija balsij.³⁸

Visiem gariem, kas no dabas vai apstākļu dēļ nevar sasniegt svētības, ko nes laulība un vecāku loma, vai kuriem ne savas vainas dēļ nākas vieniem audzināt bērnus un uzturēt tos, mūžībā netiks atteikta neviena svētība—ja vien viņi ievēros baušļus.³⁹ Kā prezidents Lorencs Snovs apsolīja: „Tas ir droši un pavisam noteikti.“⁴⁰

Līdzība par dārgumiem un atslēgām

Noslēgumā es pastāstīšu kādu līdzību.

Kāds vīrs saņēma mantojumā divas atslēgas. Viņam paskaidroja, ka ar pirmo atslēgu var atslēgt dārgumu krātuvi, ko viņam vajadzētu sargāt visos iespējamajos veidos. Ar otro atslēgu var atslēgt seifu, kas atradās šajā dārgumu krātuvē, kurā atradās ļoti vērtīgi dārgumi. Viņam tika ļauts atvērt šo seifu un brīvi rīkoties ar dārglietām, kas tanī glabājās. Viņš tika brīdināts, ka daudzi vēlēšies nolaupīt viņam šo mantojumu. Viņam tika apsolīts, ka, ja viņš izmantos šos dārgumus cienīgi, tie tikai vairošies un nekad mūžos nezudīs. Viņš tiks pārbaudīts. Ja viņš izmantos to citu labumam, pieaugs viņa paša svētības un prieks.

Vīrs vienatnē devās uz dārgumu krātuvi. Ar pirmo atslēgu viņš atvēra durvis. Viņš centās atslēgt seifu ar otru atslēgu, taču to nevarēja, jo seifs bija aizslēgts ar divām atslēgām. Viņa atslēga viena pati nevarēja to atslēgt. Lai vai kā viņš centās, viņš nevarēja to atslēgt. Viņš bija neizpratnē. Viņam tika iedotas atslēgas. Viņš zināja, ka dārgumi likumīgi pienākas viņam. Viņš bija sekojis norādījumiem, taču nevarēja atvērt seifu.

Noteiktajā laikā dārgumu krātuvē ienāca sieviete. Arī viņai bija atslēga. Tā ievērojami atšķīrās no tās atslēgas, kas bija viņam. Viņas atslēga derēja otrajai slēdzenei. Tas lika viņam saprast, ka bez viņas viņš nevarētu iegūt savu likumīgo mantojumu.

Viņi kopā noslēdza derību, ka viņi kopā atvērs šos dārgumus, ka viņš pieskatīs un sargās dārgumu krātuvi, bet viņa—pieskatīs dārgumus, kā viņiem tika norādīts. Viņa nesatraucās par to, ka viņam kā dārgumu krātuves sargam, bija divas atslēgas, jo viņš bija pilnībā sevi ziedojis, lai viņa būtu drošībā, kamēr viņa pieskatīja to, kas bija pats dārgākais viņiem abiem. Kopā viņi atvēra seifu un izmantoja savu mantojumu. Viņi priecājās, jo, kā tika solīts, tas pats no sevis vairojās.

Viņiem par prieku, tie atklāja, ka var nodot šos dārgumus tālāk saviem bērniem; katrs varēja tos saņemt pilnā mērā, un tie neizsīka no paaudzes paaudzē.

Iespējams, ka kāds no viņu pēctečiem tā arī neatradīs sev dzīvesbiedru, kam būtu vajadzīgā atslēga, vai cienīgu cilvēku, kas būtu gatavs pildīt baušļus attiecībā uz dārgumiem. Lai vai kā, ja viņi pildīs baušļus, viņiem netiks liegta pat sīkākā svētība.

Tā kā daži ļaudis kārdināja tos ļaunprātīgi izmantot viņu dārgumus, viņi cītīgi apmācīja savus bērnus par atslēgām un derībām.

Noteiktā laikā starp viņu pēctečiem bija daži, kuri tapa maldināti vai kļuva greizsirdīgi vai egoistiski, jo kādam tika divas atslēgas, bet kādam tikai viena. „Kādēļ gan dārgumi nevar piederēt man vienam, lai es varētu tos izlietot kā vēlos?” prātoja egoistiskie.

Daži mēģināja pārtaisīt sev dotās atslēgas, lai pielāgotu tās otrajai slēdzeni. Iespējams, viņi domāja, ka tad tās derētu abām slēdzenēm. Un tā seifs bija viņiem slēgts. Viņu pārveidotās atslēgas kļuva nederīgas, un viņu mantojums tika pazaudēts.

Tie, kas pieņēma dārgumus ar pateicību un paklausīja norādījumiem, ieguva neapprakstāmu prieku uz laiku un visu mūžību.

Es liecinu par mūsu Tēva laimes ieceri un liecinu Viņa Vārdā, kurš veica Izpirkšanu, lai šī iecere īstenotos.

No eldera Pekera uzstāšanās Baznīcas Vispārējā konferencē, 1993. gada oktobrī (skat. Conference Report, 1993. g. oktobris, 27–31; vai *Ensign*, 1993. g. novembris, 21–24).

ATSAUCES

1. Skat. Mācība un Derības 76:24; skat. arī 4. Mozus grāmatu 16:22; Ebrejiem 12:9.
2. Skat. Mācība un Derības 132:63; Augstākais Prezidijs, „The Origin of Man” (Nov. 1909), in James R. Clark, compl., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965.–1975. gads), 4:203; skat. arī Spencer W. Kimball, „The Blessings and Responsibilities of Womanhood,” *Ensign*, 1976. g. marts 71.; Gordon B. Hinckley, Conference Report, 1983. g. oktobris., 115; vai *Ensign*, 1983. g. novembris, 83.
3. Skat. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith (1976. gads), 348–49, 357, 365.
4. Skat. Ābrahāma gr. 3:24–27.
5. Skat. Jaroma 1:2; Almas 24:14; 42:5; Mozus gr. 6:62.
6. Skat. Jēkaba gr. 6:8; Almas 12:25–36; 17:16; 18:39; 22:13–14; 39:18; 42:11, 13.
7. Almas 42:8.
8. Skat. Almas 42:2–5.
9. Skat. 2. Nefija 9:28; Almas 12:4–5; Helamana 2:8; 3. Nefijs 1:16; Mācība un Derības 10:12, 23; Mozus 4:3.
10. Skat. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 181, 297.
11. Skat. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 181.
12. Skat. 2. Nefija 2:18; 28:20.
13. Skat. Almas 39:5; Moronija 9:9.
14. Skat. Mācība un Derības 130:2; 131:2; 1. korintiešiem 11:11; Efeziešiem 5:31.
15. Skat. Mozus 6:8–9.
16. Skat. Mozus 3:8.
17. Skat. Mozus 6:67.
18. Skat. Mozus 3:18.
19. Skat. Mozus 3:23–24.
20. Mācība un Derības 42:22.
21. Skat. Mozus 4:7–12.
22. 2. Nefija 2:25.
23. *Cowley and Whitney on Doctrine*, comp. Forace Green (1963. gads), 287.
24. Mozus 2:28; skat. arī 1. Mozus 1:28; 9:1.
25. Skat. Galatiešiem 5:22–23; Mācība un Derības 4:5–6; Almas 7:23–24.
26. Skat. Mācība un Derības 131:2.
27. Skat. „Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan” (uzruna sniegta vispārējā Sieviešu Palīdzības biedrības konferencē, 1946. g. 3. oktobrī), *J. Reuben Clark: Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, ed. David H. Yarn Jr. (1984. gads), 62.
28. Skat. 1. Mozus 1:28.
29. Skat. Mācība un Derības 75:28; 1. vēst. Timotejam 5:8.
30. Mācība un Derības 107:40–41; skat. arī Mācība un Derības 84:14–16.
31. Mācība un Derības 121:41–42; pievienots slīpraksts.
32. Mācība un Derības 121:37.
33. Mācība un Derības 84:39.
34. Mācība un Derības 121:37.
35. Skat. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 308, 367.
36. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946. gads), 25–26; pievienots slīpraksts.
37. Conference Report, 1942. g. oktobris, 7, 11–12.
38. Skat. Mācība un Derības 107:8–9, 22, 91.
39. Skat. Mācība un Derības 137:7–9.
40. „Discourse by President Lorenzo Snow,” *Millennial Star*, 1899. g. 31. augusts, 547.

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Izlasiet šādus Svēto Rakstu pantus par vienotību: 1. vēst. korintiešiem 1:9–10; Filipiešiem 1:27; Mosijas 18:21; Mācība un Derības 38:27. Pārdomājiet, kā šos pantus var attiecināt uz vīra un sievas attiecībām.
- Pārrunājiet ar savu dzīvesbiedru, cik laika jums ir nepieciešams, lai pildītu saistības sabiedrībā, darba vietā, dzīvesvietā un Baznīcā. Centieties izprast viens otra vajadzības un pārliecinieties, ka saistības ārpus mājas netraucē jūsu savstarpējām attiecībām.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

LAI MĒS VARĒTU BŪT VIENS

Elders Henrijs B. Airings
No Divpadsmit Apustuļu kvoruma

„Ja jūs neesat vienoti, jūs neesat Mani“

Pasaules Glābējs, Jēzus Kristus, par tiem, kas būs daļa no Viņa Baznīcas, teica: „Esiet vienoti, un, ja jūs neesat vienoti, jūs neesat Mani“ (M&D 38:27). Radot vīrieti un sievieti, vienotība viņu laulībā nebija kaut kas, uz ko cerēt; tas bija bauslis! „Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu“ (1. Mozus gr. 2:24). Mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai mūsu sirdis būtu sasaistītas vienotībā. Šī vienotība mīlestībā nav vienkārši ideāls. Tā ir nepieciešamība.

Prasība būt vienotiem neattiecas tikai uz šo dzīvi vien. Tai jābūt bezgalīgai. Pirmā laulība tika Dieva noslēgta Ēdenes dārzā, kad Ādams un Ieva bija nemirstīgi. Jau kopš sākuma vīrietī un sievietē Viņš radīja vēlmi tikt savienotiem kopā kā vīram un sievai uz mūžību, lai dzīvotu ģimenēs pilnīgā, taisnīgā savienībā. Savos bērnos Viņš radīja vēlmi dzīvot mierā ar visiem apkārtējiem.

Bet līdz ar Krišanu kļuva skaidrs, ka dzīvot vienotībā nebūs viegli. Nelaieme sekoja drīz. Kains nokāva Ābelu, savu brāli. Ādama un Ievas bērni tika pakļauti Sātana kārdinājumiem. Prasmīgi, ar naidu un viltu, Sātans īsteno savu mērķi. Tas ir pretējs mūsu Debesu Tēva un mūsu Glābēja mērķim. Viņi vēlas mums sniegt pilnīgu vienotību un mūžīgu laimi. Sātans, Viņu un mūsu ienaidnieks, uzzināja par pestīšanas ieceri vēl pirms Radīšanas. Viņš zina, ka vienīgi šis

svētās un priekpilnās ģimenes savienības var pieredzēt mūžīgo dzīvi. Sātans cenšas izšķirt mūs no mūsu mīļajiem un padarīt mūs nelaimīgus. Un tieši viņš ir tas, kurš iesēj nesaskaņu sēklas cilvēku sirdīs, cerot mūs sašķelt un izšķirt.

Katrs no mums kādreiz ir izjutis gan vienotību, gan atšķirtību. Dažreiz ģimenēs un, iespējams, citās situācijās, mēs esam ievērojuši, ka kāds cilvēks liek otra cilvēka intereses augstāk par savējām, darīdams to ar mīlestību un uzupurēšanos. Un katrs no mums zina, ko nozīmē skumt un būt vientuļam, kad esi atšķirts un viens. Mums nevajag, lai mums kāds teiktu, kuru mums izvēlēties. Mēs to zinām. Bet mums ir vajadzīga cerība, ka mēs varam piedzīvot vienotību šajā dzīvē un būt cienīgi saņemt to uz mūžību arī nākamajā pasaulē. Mums ir jāzina, kādā veidā šī lieliskā svētība var nākt, lai varētu zināt, kas mums ir jādara.

Glābējs padara vienotību iespējamu

Pasaules Glābējs runāja par šo vienotību un par to, kā mums būtu jāmaina sava daba, lai šī vienotība būtu iespējama. Viņš to skaidri mācīja lūgšanā, ko Viņš teica, kad pirms Savas nāves pēdējo reizi tikās ar Saviem Apustuļiem. Šī dievišķi brīnišķīgā lūgšana ir pierakstīta Jāņa evaņģēlijā. Viņam bija jāveic šis šausmīgais upuris mūsu visu dēļ, lai padarītu iespējamu mūžīgo dzīvi. Viņam bija jāatstāj Apustuļus, kurus Viņš bija ordinējis, kurus Viņš mīlēja un kuriem Viņš atstāja atslēgas vadīt Viņa Baznīcu. Un tā Viņš lūgšanā uzrunāja Savu Tēvu—pilnīgais Dēls—pilnīgo Tēvu. Viņa vārdos mēs redzam to, kā ģimenes kļūs vienotas, tāpat kā visi mūsu Debesu Tēva bērni, kas seko Glābējam un Viņa kalpiem:

„Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē.

Un viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti.

Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs.

Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis“ (Jāņa ev. 17:18–21).

Šajos dažos vārdos Viņš skaidri lika saprast, kā Jēzus Kristus evaņģēlijs var ļaut sirdīm kļūt vienotām. Tie, kas ticēs patiesībai, kuru Viņš mācīja, varēs pieņemt priekšrakstus un derības, ko piedāvā Viņa pilnvarotie kalpi. Tad, ja viņi paklausīs šiem priekšrakstiem un derībām, viņu daba tiks izmainīta. Tādā veidā Glābēja veiktā Grēku Izpiršana padara iespējamu mūsu atbrīvošanos no grēkiem. Tad mēs varam dzīvot vienotībā, kā tas ir paredzēts, lai iegūtu mieru šajā dzīvē un dzīvotu ar Tēvu un Viņa Dēlu mūžībā.

Apustuļu un praviešu kalpošanai toreiz tāpat kā tagad bija jānovēd Ādama un Ievas bērnus pie vienotības ticībā Jēzum Kristum. Tā, ko mācīja viņi, un tā, ko mācām mēs, galamērķis ir apvienot ģimenes: vīrus, sievas, bērnus, mazbērnus, priekštečus un visbeidzot visus tos no Ādama un Ievas ģimenes, kas to vēlēšies.

Gars vada uz vienotību ar citiem cilvēkiem

Jūs atceraties, ka Glābējs lūdza: „Viņu labā“, runājot par Apustuļiem. „Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti“ (Jāņa ev. 17:19). Svētais Gars ir iesvētītājs. Viņš var būt mūsu pavadonis, jo Tas Kungs atjaunoja Melhisedeka priesterību caur Pravieti Džozefu Smitu. Šīs priesterības atslēgas šobrīd atrodas uz zemes. Ar to spēku mēs varam slēgt derības, kas ļauj mums pastāvīgi būt ar Svēto Garu.

Tur, kur ar cilvēkiem ir Svētais Gars, mēs varam sagaidīt harmoniju. Gars ieliek patiesības liecību mūsu sirdīs, kas apvieno tos, kas dalās šajā liecībā. Dieva Gars nekad neizraisa strīdu (skat. 3. Nefijs 11:29). Tas nekad neizraisa atšķirtības sajūtas starp cilvēkiem, kas noved pie nesaskaņām (skat. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. izdevums [1939], 131). Tas rada personīgu miera stāvokli un vienotības sajūtas ar apkārtējiem. Tas apvieno dvēseles. Vienota ģimene, vienota Baznīca un mierpilna pasaule ir atkarīga no vienotām dvēselēm.

Svētā Vakarēdiena lūgšanu laikā doto solījumu ievērošana

Pat bērns var saprast to, kas ir jādara, lai iegūtu Svēto Garu kā pavadoni. To mums pasaka Svētā Vakarēdiena lūgšana. Mēs to dzirdam katru nedēļu, kad apmeklējam Svētā Vakarēdiena sanākumi. Šajos

svētajos brīžos mēs atjaunojam derības, ko noslēdzām kristoties. Un Tas Kungs atgādina mums par apsolījumu, ko mēs saņēmām, kad tikām konfirmēti par Baznīcas locekļiem—apsolījumu, ka mēs varam saņemt Svēto Garu. Šie ir Svētā Vakarēdiena lūgšanas vārdi: „Viņi ir ar mieru pieņemt Tava Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš tiem ir devis; lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar viņiem“ (M&D 20:77).

Pildot šo derību, mēs varam iegūt Viņa Garu. Vispirms mēs apsolām pieņemt Viņa Vārdu. Tas nozīmē, ka mums jāattiecas pret sevi kā pret kaut ko tādu, kas pieder Viņam. Savā dzīvē mēs izvirsīsim Viņu pirmajā vietā. Mēs vēlēsimies to, ko vēlas Viņš, nevis to, ko vēlamies mēs paši, vai to, ko vēlēties mums māca pasaule. Kamēr vien mēs dosim priekšroku pasaules lietām, mūsos nebūs miera. Ja ģimenes vai tautas ideāls tiek saskatīts materiālajā komfortā, tad tas beigu beigās tos sašķels (skat. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* [1974], 97). Ideāls—tas ir darīt viens otram to, ko Tas Kungs vēlētos, lai mēs darām, un tas mums izdodas dabīgi, ja pieņemam Viņa Vārdu. Tas var atvest mūs uz garīgo līmeni, kas ir daļiņa no debesīm uz zemes.

Otrkārt, mēs apsolām vienmēr Viņu atcerēties. Mēs Viņu atceramies katru reizi, kad lūdzam Viņa Vārdā. It īpaši mēs Viņu atceramies tad, kad lūdzam Viņam piedošanu, kas mums būtu jādara bieži. Tajā brīdī mēs atceramies Viņa veikto upuri, kas padara grēku nožēlošanu un piedošanu iespējamu. Lūdzot mēs atceramies Viņu kā mūsu Aizstāvi Tēva priekšā. Piedošanas un miera sajūtām ienākot mūsos, mēs atceramies Viņa pacietību un Viņa bezgalīgo mīlestību. Šīs atmiņas piepilda mūsu sirdis ar mīlestību.

Tāpat mēs turam savu solījumu atcerēties Viņu, kad kā ģimenes mēs lūdzam kopā un kad mēs lasām Svētos Rakstus. Ģimenes lūgšanas laikā pie brokastu galda viens bērns var lūgt par citu bērnu, lai tas tiktu svētīts, un kontroldarbs vai uzstāšanās tajā dienā noritētu veiksmīgi. Un, kad pienāks svētības, svētību saņēmumais bērns atcerēsies par Aizstāvja, kura Vārdā tika skaitīta lūgšana, mīlestību un labestību. Sirdis tiks sasaistītas mīlestībā.

Mēs pildām mūsu derību atcerēties Viņu katru reizi, kad pulcējamies kopā ģimenē, lai lasītu Svētos Rakstus. Svētie Raksti liecina par To Kungu Jēzu Kristu, par ko ir un vienmēr ir bijis šis praviešu vēstījums. Pat tad, ja bērni neatceras vārdus, viņi atcerēsies patieso Autoru, kurš ir Jēzus Kristus.

Esiet paklausīgi visiem baušļiem

Treškārt, pieņemot Svēto Vakarēdianu, mēs apsolām pildīt Viņa baušļus—visus baušļus. Prezidents Dž. Rubens Klarks, jaunākais, runājot vispārējā konferencē un aicinot uz vienotību, brīdināja mūs pret

izvēlēšanos, kuriem no baušļiem paklausīt. Viņš izteicās šādi: „Tas Kungs mums nav devis neko, kas ir nederīgs vai nevajadzīgs. Viņš piepildīja Svētos Rakstus ar to, kas mums ir jādara, lai saņemtu pestīšanu.“

Prezidents Klarks turpināja: „Pieņemot Svēto Vakarēdienu, mēs stājamies derībā paklausīt un turēt baušļus. Nav nekādu izņēmumu. Nav nekādu atšķirību“ (Conference Report, 1955. g. aprīlis, 10–11). Prezidents Klarks mācīja, ka, tāpat kā mēs nožēlojam visus grēkus, nevis vienu grēku, mēs apņemamies pildīt visus baušļus. Tas nav tik grūti, kā izklausās. Mēs vienkārši pakļaujamies Glābēja varai un apsolām būt paklausīgi Viņa pavēlēm (skat. Mosijas gr. 3:19). Tā ir mūsu pakļaušanās Jēzus Kristus varai, kas ļaus mums—kā ģimenei, kā Baznīcai un kā mūsu Debesu Tēva bērniem—būt sasaistītiem.

Caur Savu pravieti Tas Kungs nodod šo varu pazeimīgajiem kalpiem. Šī ticība padara mūsu mājskolotāja vai apmeklējošās māsas aicinājumu par uzdevumu no Tā Kunga. Mēs apciemojam Viņa Vārdā, pēc Viņa pavēles. Pieaudzis cilvēks un viņa pārinieks pusaudzis ieiet mājās, sagaidot, ka debesu spēki palīdzēs viņiem pārliecināties, ka ģimenes ir vienotas un ka tur nav cietsirdības, meli, aprunāšanas vai ļauna runāšanas. Ticība tam, ka Tas Kungs aicina Savus kalpus, palīdzēs mums ignorēt viņu vājības tad, kad viņi mums pārmetīs. Mēs varēsim skaidrāk saskatīt viņu labos nodomus nekā viņu cilvēcīgās vājības. Visdrīzāk mēs neizjutīsim aizvainojumu, bet gan pateicību Skolotājam, kurš tos ir aicinājis.

Vienotībā ir svarīga žēlsirdība

Ir daži baušļi, kurus pārkāpjot, tiek iznīcināta vienotība. Daži baušļi ir saistīti ar to, ko mēs sakām, bet daži—ar to, kā mēs reaģējam uz to, ko saka citi. Mēs ne par vienu nedrīkstam teikt ko sliktu. Mums ir jāsaprata labais otrā cilvēkā un, kad vien varam, jārunā vienam par otru tikai labu (skat. David O. McKay, Conference Report, 1967. g. oktobris, 4–11).

Tajā pašā laikā mums ir jāstājas pretī tiem, kas runā nievājoši par svētām lietām, jo kā sekas šim pārkāpumam ir Gara aizvainojums, kas rada strīdus un apjukumu. Prezidents Spensers V. Kimbals parādīja, kā var stāties tam pretī bez strīdiem. Kad reiz viņš gulēja slimnīcā, sanitāram, kurš neapmierinātības brīdī nevajadzīgi izrunāja Tā Kunga Vārdu, viņš lūdza: „Lūdzu! Lūdzu! Tas ir mans Kungs, kura Vārdu jūs zākājat.“ Sekoja nāves klusums, tad klusināta balss nočukstēja: „Piedodiet“ (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], 198). Rājiens, kas izteikts, vadoties no iedvesmas un ar mīlestību, var būt aicinājums uz vienotību. Neizteikšanās tad, kad to iedvesmo Svētais Gars, var novest pie nesaskaņām.

Lai būtu vienoti, mums ir jāievēro baušļi, kas skar mūsu jūtas. Mums ir jāpiedod, un mēs nedrīkstam turēt ļaunu prātu uz tiem, kas mūs aizvaino. Glābējs uz krusta mums deva piemēru: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara“ (Lūkas ev. 23:34). Mēs nezinām to cilvēku sirdis, kuri mūs aizvaino. Tāpat mēs nezinām visus mūsu pašu dusmu un aizvainojumu cēloņus. Apustulis Pāvils mums pateica, kā, dzīvojot nepilnīgu cilvēku pasaulē, mēs varam mīlēt, sakot: „Žēlsirdība ir lēnprātīga, žēlsirdība ir laipna, tā neskauž, žēlsirdība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistās, tā nepieņem ļaunu“ (1. vēst. korintiešiem 13:4–5). Un tad viņš deva nopietnu brīdinājumu par atbildēšanu uz apkārtējo cilvēku kļūdām, bet sevis paša aizmiršanu, rakstot: „Mēs tagad visu redzam miklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tikai pa daļai, bet tad atzīšu pilnīgi, kā es pats esmu atzinis“ (1. vēst. korintiešiem 13:12).

Palieciet tīri un sargieties no lepnuma

Svētā Vakarēdiena lūgšana katru nedēļu var mums atgādāt par to, kā caur paklausību Jēzus Kristus evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem, mēs varam saņemt vienotības dāvanu. Kad mēs pildām savas derības, uzņemoties uz sevis Viņa Vārdu, vienmēr Viņu atceroties un pildot visus Viņa baušļus, mēs saņemsim Viņa Gara vadību. Tas mikstinās mūsu sirdis un vienos mūs. Bet ir divi brīdinājumi, kas seko šim apsolījumam.

Pirmkārt, Svētais Gars paliek ar mums tikai tad, ja mēs paliekam tīri un brīvi no pasaules lietām. Izvēle būt netīriem atstums Svēto Garu. Svētais Gars mājot tikai pie tiem, kas izvēlas To Kungu, nevis pasauli. „Esiēt šķīsti“ (3. Nefijs 20:41; M&D 38:42) un mīliet Dievu no visas savas „sirds, . . . spēka, prāta un izturības“ (M&D 59:5). Tie nav ieteikumi, bet baušļi. Un tie ir nepieciešami, lai Svētais Gars būtu ar mums, bez kura mēs nevaram būt vienoti.

Otrs brīdinājums—uzmanieties no lepnuma. Vienotība, kas ienāk ģimenē vai pie cilvēkiem, kuru sirdis tiks Gara mikstinātas, ienesīs milzīgu spēku. Ar šo spēku nāks pasaules atzinība. Vialga, vai šī atzinība sev līdzī nes uzslavas vai skaudību, tā var mūs novest pie lepnuma. Tas var aizskart Svēto Garu. Pret lepnumu, šo vienotības trūkuma avotu, ir rodama aizsardzība. Tā ir prasme saskatīt svētības, ko Dievs izlej pār mums, kas ir ne tikai Viņa labvēlības zīme, bet arī iespēja apvienoties ar apkārtējiem vēl lieliskākā kalpošanā. Virs un sieva māsās būt vienoti, pielietojot savas līdzīgās rakstura īpašības, lai saprastu viens otru un savas atšķirības, lai papildinātu viens otru, kad tie kalpo viens otram un saviem apkārtējiem. Tādā pašā veidā mēs varam būt vienoti ar tiem, kas nepieņem mūsu mācību, bet kam tāpat kā mums ir vēlme svētīt mūsu Debesu Tēva bērnus.

Mēs varam kļūt par miera nesējiem, kas ir cienīgi, lai taptu svētīti un saukti par Dieva bērniem (skat. Mateja ev. 5:9).

Dievs, mūsu Tēvs, ir dzīvs. Viņa mīļotais Dēls, Jēzus Kristus, vada šo Baznīcu un Viņš piedāvā miera karogu visiem, kas to pieņem.

No eldera Airinga uzstāšanās Baznīcas Vispārējā konferencē, 1998. aprīlī (skat. Conference Report, 1998. g. aprīlis, 85–89; vai *Ensign*, 1998. g. maijs, 66–68).

MĪLESTĪBAS UN DRAUDZĪBAS IZKOPŠANA LAULĪBĀ

3

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Studējiet Moronija 7:45–48. Izrakstiet žēlsirdībai raksturīgās iezīmes, kas ir minētas šajos pantos. Apņemieties pilnveidot šīs rakstura iezīmes savā dzīvē. Pārdomājiet, kādos veidos šīs īpašības var palīdzēt vīriem un sievietēm nostiprināt viņu mīlestību un draudzību.
- Kopā ar dzīvesbiedru izplānojiet laiku katrā nedēļā, kad pabūt divatā. Varētu būt noderīgi atzīmēt šos laikus savā plānotajā vai piezīmju grāmatiņā, lai tos atcerētos.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

VIENOTĪBA LAULĪBĀ

Prezidents Spensers V. Kimbals
Divpadsmitais Baznīcas prezidents

Godājama, laimīga un veiksmīga laulība noteikti ir katra normāla cilvēka galvenais mērķis. Iespējams, laulība ir vissvarīgākais no lēmumiem, kas jāpieņem, un tai ir vistālāk ejošās sekas, jo laulība attiecas ne tikai uz laicīgo laimi, bet arī uz mūžīgo prieku. Tā ietekmē ne tikai divus tajā iesaistītos cilvēkus, bet arī viņu ģimenes un it īpaši viņu bērnus, un viņu bērnu bērnus vairākās paaudzēs.

Izvēloties dzīvesbiedru uz dzīvi un mūžību, noteikti ir ļoti rūpīgi jāplāno un jāapdomā, jālūdz un jāgavē, lai būtu pārliecība, ka šis ir pareizs lēmums. Patiesā laulībā ir jābūt vienotībai gan domās, gan sirdīs. Pieņemot lēmumus, nevajadzētu balstīties tikai uz emocijām. Vislielāko laimi laulībā var sniegt prāts un sirds, kas tiek bagātināti ar lūgšanu, gavēšanu un nopietnu apsvēšanu. Tas nes sev līdzī uzupurēšanos, līdzdalību un lielu nesavtību.

Daudzi televīzijas šovi un izdomāti stāsti beidzas laimīgi: „Un viņi dzīvoja mūžam laimīgi.“ Mums ir jāsaprot, ka laulību ceremonija vien nenes laimi un veiksmi laulībā. Laime neatnāk, nospiežot kādu slēdzi, kā ieslēdzot elektrību; laime ir prāta stāvoklis, kas nāk no iekšienes. Tā ir jānopelna. To nevar nopirkt par naudu, to nevar saņemt tāpat vien.

Dažiem cilvēkiem laime saistās ar burvīgu, bezrūpīgu, greznu, savīļņojumu pilnu dzīvi; taču patiesa laulība balstās uz laimi, kas ir dziļāka—tādu, kas nāk no došanas, kalpošanas, līdzdalības, uzupurēšanās un nesavtības.

Drīz pēc laulību ceremonijas divi cilvēki, kas ir nākuši no atšķirīgām vidēm, saprot, ka viņiem ir jāsaskaras ar dzīves realitāti. Vairs nav iedomātās vai izfantazētās dzīves. Mums ir jānolaizās no mākoņiem un stabili jānostājas uz zemes. Ir jāuzņemas atbildība un jāpieņem jauni pienākumi. Zināmā mērā ir jāatsakās no savas brīvības un daudz kam nesavtīgi jāpielāgojas.

Drīz vien pēc laulībām cilvēks sāk saprast, ka viņa dzīvesbiedram ir vājības, kas agrāk netika izpaustas vai atklātas. Labās īpašības, kas tika pastāvīgi novērotas attiecību sākumā, nu kļūst ievērojami mazāk ievērotas, bet vājības, kas attiecību sākumā šķita niecīgas un nenožīmīgas, ir izaugušas nesamērīgi lielas. Ir pienācis laiks izprast ar sirdi, pienācīgi novērtēt sevi, pielietot veselo saprātu, domāt un plānot. Tagad izpaužas gadu gaitā iegūtie ieradumi. Dzīvesbiedrs var būt skops vai dāsns, slinks vai čakls, dievbijīgs vai neticīgs. Viņš var būt laipns un atsaucīgs vai neiecietīgs un īgns, prasošs vai dodošs, egoistisks vai nesavtīgs. Saasinās problēmas saskarsmē ar vīru vai sievieti vecākiem, un dzīvesbiedra attiecības ar viņiem kļūst nozīmīgākas.

Bieži vien cilvēki nevēlas mainīt savu attieksmi un uzņemties to lielo atbildību, kas seko, uzsākot laulāto dzīvi. Izšķērdīgu dzīvi ir grūti nomainīt uz taupīgumu, un jauni cilvēki bieži vien vēlas iegūt to pašu, kas ir apkārtējiem. Bieži vien mums trūkst vēlēšanās samazināt savus izdevumus. Jaunās sievietes bieži vien pieprasa, lai viņām jaunajās mājās būtu visi tie paši labumi, ko baudīja savās pārtikušās un veiksmīgās tēvu mājās. Dažas no viņām ir gatavas palīdzēt nodrošināt bagātu dzīvošanu, turpinot strādāt pēc

laulību noslēgšanas. Tā rezultātā viņas atstāj mājas, kur paliek pienākumi, lai dzītos pēc karjeras vai biznesa. Tas apgrūtina sevis veltīšanu normālai ģimenes dzīvei. Abiem laulātajiem strādājot, ģimenē ienāk konkurence, nevis sadarbība. Divi nostrādājušie darbinieki atgriežas mājās ar uzvilktiem nerviem, personīgo lepnumu, palielinātu neatkarību, un tad sākas nesaskaņas. Nelielas domstarpības kļūst par nopietniem konfliktiem.

Lai gan laulība ir grūts pārbaudījums, un bieži ir sastopamas nesaskanīgas un izjukušas laulības, īsta, noturīga laime ir iespējama, un laulība var kļūt par tādu pacilājošu un sajūsmu pilnu pārdzīvojumu, ko pat ar prātu nav iespējams aptvert. To var sasniegt katrs pāris, katrs cilvēks. „Dvēseles radinieki“ ir izdomājums un ilūzija. Lai gan katrs jauneklis un jaunieta uzcītīgi un lūgšanu pilni meklēs savu dzīvesdraugu, ar kuru dzīve varētu būt vissaderīgākā un visskaistākā, tomēr ir skaidrs tas, ka gandrīz katrs labs vīrietis un katra laba sieviete var iegūt laimi un veiksmīgu laulību, ja vien abi ir gatavi pielikt pūles.

Eksistē nemirstīga formula, kas katram pārim garantē laimīgu un mūžīgu laulību, bet kā jau visām formulām, arī šai neviena sastāvdaļa nedrīkst iztrūkt, tikt samazināta vai ierobežota. Izvēlēšanās „aplidot“ pirms laulībām un turpināt „aplidot“ pēc laulības noslēgšanas ir vienlīdz svarīga, bet ne svarīgāka kā pati laulība, kuras veiksmē ir atkarīga no diviem cilvēkiem—nevis no viena, bet no diviem.

Laulībā, kas uzsāka un balstīta uz saprātīgiem standartiem, kas tika minēti iepriekš, nav tāda spēka, kas varētu to izjaukt, ja nu vienīgi spēks, kas ir abos laulātajos pašos; un viņiem abiem ir jāuzņemas par to atbildība. Mūs var ietekmēt citi cilvēki un faktori. Var šķist, ka finansiālajām, sociālajām, politiskajām vai citām situācijām ir kāda nozīme, taču laulība vispirms un vienmēr ir atkarīga no abiem laulātajiem, kuri vienmēr var padarīt savu laulību veiksmīgu un laimīgu, ja vien abi būs apņēmīgi, nesavtīgi un taisnīgi.

Formula ir vienkārša. Tās komponentu nemaz nav tik daudz, lai gan tos var pielietot dažādi.

Pirmkārt, ir nepieciešama pareiza pieceja laulībai, kas ietver sevī tāda partnera izvēli, kurš ir iespējami vairāk pilnveidojies visos tajos jautājumos, kas abiem laulātajiem būtu svarīgi. Un tad abām šīm pusēm jānāk pie altāra templī, saprotot, ka viņiem ir smagi jāstrādā, lai savstarpējo dzīvi izveidotu veiksmīgu.

Otrkārt, ir jābūt lielai nesavtībai, sevis aizmiršanai un visa veltīšanai ģimenes dzīves labā, un visa, kas ar to saistīts, labā, pārvarot personīgās vēlmes.

Treškārt, ir nepieciešams turpināt „aplidot“, izrādīt mīlestības apliecinājumus, laipnību un smalkjūtību, lai saglabātu un stiprinātu mīlestību.

Ceturtkārt, ir pilnībā jādzīvo pēc Tā Kunga baušļiem, kas ir noteikti Jēzus Kristus evaņģēlijā.

Ja šie komponenti ir pareizi sajaukti un nemitīgi pielietoti, nelaime, nesaprašanās un šķelšanās kļūst praktiski neiespējama. Laulību šķiršanas advokātiem būtu jāpārkvalificējas uz citu nozari, un tiesas, kas šķir laulības, tiktu slēgtas.

Diviem cilvēkiem, tuvojoties laulības altārim, būtu jāsaprot, ka, lai sasniegtu laimīgu laulību, uz ko viņi no sirds cer, viņiem ir jāzina, ka laulība pati nevar parūpēties par sevi, bet tā prasa uzpurēšanos, līdzdalību un pat personīgās brīvības ierobežošanu. Tā nozīmē ilglaicīgu, cītīgu taupīšanu. Tā nozīmē bērņus, kas uzliek finansiālu nastu, kalpošanas nastu, rūpju un raižu nastu. Bet laulība arī nozīmē visdziļākās un saldākās jūtas.

Pirms laulībām katrs cilvēks ir gluži brīvs, lai ietu un nāktu, kad un kur vien vēlas, lai organizētu un plānotu pats savu dzīvi, kā tas viņam šķiet vislabāk, un, pieņemot visus lēmumus, vadītos tikai no sava redzes punkta. Mīlētājiem, pirms svinīgo solījumu došanas, vajadzētu saprast, ka katram no viņiem būtiski un pilnībā ir jāpieņem tas, ka pirmajā vietā vienmēr jābūt jaunās ģimenes interesēm, nevis kāda personīgās intereses. Katrai no pusēm ir pilnībā jāizslēdz „es“ un „mans“ un jāaizvieto to ar „mēs“ un „mūsu“. Katrs lēmums jāpieņem, ievērojot to, ka tas ietekmēs divus vai vairāk cilvēkus. Pieņemot tagad svarīgus lēmumus savā dzīvē, sievai būtu jāņem vērā, kādu iespaidu tie atstās uz saviem vecākiem, bērņiem, mājām un viņu garīgo dzīvi. Vīram, izvēloties darbu, sociālo dzīvi, draugus, katru nodarbi, tagad ir jāņem vērā, ka viņš ir daļa no ģimenes, ka jāņem vērā ģimenes kopums.

Laulībā ne vienmēr iet gludi un bez starpgadījumiem, bet tajā vienmēr var valdīt brīnišķīgs miers. Pāris var būt nabadzībā, slimībā, var sastapties ar vilšanos, neveiksmēm un pat tuvinieku nāvi, bet pat tas nespēj atņemt viņiem šo brīnišķīgo mieru. Laulība var būt veiksmīga tik ilgi, kamēr tajā neienāk savtība. Likstas un grūtības tikai satuvinās vecākus ar nepārraujamām saitēm, ja vien viņi ir pilnīgi nesavtīgi. Lielās depresijas laikā trīsdesmitajos gados strauji kritās šķirto laulību skaits. Nabadzība, neveiksmes, vilšanās—tas viss sasaistīja vecākus ciešāk. Dzīves likstas var nostiprināt attiecības, ko labklājība varētu iznīcināt.

Laulība, kas tiek balstīta uz savtību, visdrīzāk ir pakļauta izjukšanai. Ja kāds precas labklājības, prestiža vai sociālā stāvokļa dēļ, visdrīzāk būs vilies. Ja kāds precas, lai apmierinātu savu iedomību un lepnumu, lai ieriebtu vai sāpinātu citu cilvēku, apmulķo vien pats sevi. Bet tam, kurš precas, lai sniegtu laimi un to saņemtu, un kurš rūpējas par to, lai tiktu ievērotas abu partneru un arī ģimenes intereses, tam visdrīzāk būs laimīga laulība.

Mīlestībai tāpat kā ziedam un kā ķermenim ir vajadzīga nepārtraukta barošana. Mirstīgais ķermenis, nesaņemot barību, drīz vien novārgtu un nomirtu. Trauslais zieds nokalstu un nomirtu bez barības un ūdens. Tāpat arī nevar sagaidīt, ka mīlestība ilgs mūžīgi, ja vien tā regulāri netiek barota ar mīlestības devu, cieņas un apbrīna izpausmēm, pateicības izrādīšanu un nesavtīgu rīcību.

Pilnīga nesavtība noteikti papildina vēl kādu veiksmīgas laulības faktoru. Ja kāds vienmēr rūpēsies par to, lai tiktu ievērotas otra intereses, ērtības un laime, tad mīlestība, kas būs radusies iemīloties un vēlāk nostiprināta laulībā, izaugs līdz grandioziem izmēriem. Daudz pāru pieļauj to, ka viņu laulība kļūst nostāvējusies kā veca maize un viņu mīlestība kļūst auksta kā veci joki vai atdzisusi mērce. Pilnīgi noteikti, vislabākā barība mīlestībai ir smalkjūtība, laipnība, rūpība, gādība, uzmanības apliecinājumi, pateicības, apbrīna un lepnuma izrādīšana, sadarbība, uzticēšanās, ticība, līdzdalība, vienlīdzība un savstarpēja atkarība.

Lai patiesi būtu laimīgs laulībā, ir nepārtraukti uzticīgi jāievēro Tā Kunga baušļi. Neviens cilvēks, neprecējies vai precējies, nekad nav bijis pilnīgi laimīgs, ja vien viņš nav bijis taisnīgs. Uz īsu brīdi var izjust īslaicīgu apmierinātību, un var nākt maldinošas situācijas, bet pastāvīga, pilnīga laime var tikt sasniegta tikai caur tīrību un cienīgumu. Tas, kurš ir pieņēmis par paraugu reliģiozu dzīvi ar dziļu reliģiozu pārliecību, nekad nebūs laimīgs bezdarbībā. Sirdsapziņa turpinās mocīt, ja vien tā netiek ignorēta, un šādā gadījumā laulībai jau draud briesmas. Sirdsapziņas pārmetumi var padarīt dzīvi pavisam nepanesamu. Laulībā bezdarbība ir graužoša it īpaši tad, ja puses ir bezdarbīgas lielākā vai mazākā mērā.

Ar reliģiju saistītās ir visgrūtāk atrisināmās atšķirības.

Laulība ir Dieva iedibināta. Tā nav vienkārši sabiedrības tradīcija. Bez pienācīgas un veiksmīgas laulības neviens nevar tikt paaugstināts. Lasiet Tā Kunga vārdus, ka tas ir pareizi un labi stāties laulībā.

Un, ja tas tā ir, tad apdomīgs un prātīgs Pēdējo Dienu svētais rūpīgi plānos savu dzīvi, lai būtu drošs, ka nekādi šķēršļi nestāsies viņam ceļā. Izdarot kādu nopietnu kļūdu, cilvēks var pats novietot savā ceļā šķēršļus, kurus, iespējams, nebūs iespējams novākt, un kas var aizšķērsot ceļu uz mūžīgo dzīvi pie Dieva—mūsu galējo mērķi. Ja divi cilvēki mīl To Kungu vairāk par savu dzīvi un mīl viens otru vairāk par savu dzīvi, tad, kopīgi darbojoties pilnīgā harmonijā ar evaņģēlija programmu, ņemot to par pamatu, viņi noteikti sasniegs šo milzīgo laimi. Ja vīrs un sieva bieži kopā dodas uz svēto templi, savās mājās metas ceļos lūgšanā kopā ar savu ģimeni,

roku rokā dodas uz baznīcas sanāksmēm, uztur savu dzīvi tikumīgu—gan garīgi, gan fiziski—sekojot līdzi tam, lai viņu domas, vēlmes un jūtas būtu vērstas uz vienu būtņi, kas ir viņu dzīvesdraugs, un abi darbojas kopā, lai veidotu Dieva Valstību, tad laime būs pašā krāšņumā.

Dažreiz laulībā ir arī citas pieķeršanās, par spīti tam, ka Tas Kungs ir teicis: „Tev būs mīlēt savu sievu no visas savas sirds, un pieķerties viņai un nevienam citam“ (M&D 42:22).

Šie vārdi nozīmē arī „tev būs mīlēt savu vīru no visas savas sirds, un pieķerties viņam un nevienam citam“. Bieži vien cilvēki turpina pieķerties savām mātēm un tēviem, un saviem draugiem. Dažreiz mātes nevēlas atlaist savus bērnus, un vīri un sievas atgriežas pie saviem vecākiem, lai saņemtu padomu, apspriestos un padalītos noslēpumos, lai gan pieķerties vajadzētu tikai savai sievai, un visas privātās dzīves nianses būtu jāglabā lielā noslēpumā un slepenībā no citiem.

Tie pāri, kas nekavējoties atrod paši savas mājas un dzīvo atsevišķi no vecākiem, dara pareizi. Šīs mājas var būt ļoti pieticīgi un vienkārši iekārtotas, tomēr tā ir neatkarīga mājvieta. Jūsu laulātajai dzīvei ir jābūt neatkarīgai no viņa vai viņas radiem. Jūs mīlat viņus vairāk kā jebkad, jūs augstu vērtējat viņu padomus, jūs novērtējat sazināšanos ar viņiem, bet jūs dzīvojat paši savu dzīvi, kuru vada jūsu lēmumi, kas pieņemti pēc lūgšanām un jums sniegto padomu apdomāšanas. Pieķerties nenozīmē tikai dzīvot vienā mājā, bet tas nozīmē turēties tuvu kopā:

„Tādējādi ir likumīgi, ka. . . tie kļūs par vienu miesu, un tas viss, lai zeme varētu atbilst tās radīšanas mērķim;

un lai tā varētu tikt piepildīta ar cilvēku mēru, atbilstoši Viņa radīšanai, pirms pasaule tika radīta“ (M&D 49:16–17).

Brāļi un māsas, ļaujiet man teikt, ka tas ir Tā Kunga vārds. Tas ir ļoti, ļoti nopietni, un neviens nedrīkst strīdēties ar To Kungu. Viņš radīja zemi; Viņš radīja cilvēkus. Viņš zina visus apstākļus. Viņš ieviesa šo programmu, un mēs neesam pietiekoši prātīgi vai gudri, lai apstrīdētu Viņu šajos svarīgajos jautājumos. Viņš zina to, kas ir pareizs un paties.

Mēs lūdzam jūs domāt par šīm lietām. Pārliecinieties, vai jūsu laulība ir veidota pareizi. Pārliecinieties, vai jūsu dzīve ir pareiza. Pārliecinieties, vai jūs pienācīgi pildāt savu lomu laulībā.

No 1977. gada marta izdevuma *Ensign*, 3–5. lpp.b36357-L4

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAJAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai vairākiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Tālāk dotajā uzdevumā lasīšanai elders Linns G. Robins apraksta „nelaimes recepti“. Izlasiet viņa aprakstu šajā lappusē. Tad izveidojiet recepti harmonijai mājās. Nosakiet, kādas sastāvdaļas jūs iekļautu šajā receptē.
- Apņemieties uz grūtībām atbildēt ar iecietību un mīlestību, nevis ar dusmām. Izlemiet, ko jūs varētu darīt, kas varētu pastāvīgi atgādināt par šo apņemšanos. Piemēram, jūs varētu ielikt savā korpē monētu vai kādu citu sīku priekšmetu, vai ielikt savā kabatā zīmīti.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

IZVĒLES BRĪVĪBA UN DUSMAS

Elders Linns G. Robins
No Septiņdesmitajiem

Sātans izraisa dusmas ģimenēs

„Man ir ģimene šeit uz zemes. *Tur es jūtos laimīgs.*“ Tas ir katra bērna sapnis, kas pausts vienā no mūsu Baznīcas dziesmām („Families Can Be Together Forever,“ *Hymns*, Nr. 300; slīpraksts pievienots).

No vēstījuma par ģimeni mēs uzzinām, ka „ģimenei ir būtiska loma Radītāja iecerē“ un ka „vīram un sievai ir svēts pienākums mīlēt un rūpēties vienam par otru“, un „svēts pienākums audzināt savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā“ („Ģimene: Vēstījums pasaulei“, 35602 153).

Ģimene ir arī Sātana galvenais mērķis. Viņš karo pret ģimeni. Viens no viņa plāniem ir veikli un viltīgi aizlavīties aiz ienaidnieka frontes līnijas un iekļūt tieši mūsu mājās un dzīvēs.

Sātans posta un bieži iznīcina ģimenes viņu pašu mājās. Viņa stratēģija ir izraisīt *dusmas* starp ģimenes locekļiem. Sātans ir „strīdu tēvs, un viņš uzkuāda cilvēku sirdis strīdēties ar *dusmām* vienam ar otru“ (3. Nefijs 11:29; slīpraksts pievienots). Tas izklausās pēc nelaimes receptes: uzlieciet aizkaitināmību uz vidēji karstas plīts; iemaisiet dažus izvēlētos vārdus un ļaujiet uzvarīties; turpiniet maisīt līdz sabiezē; atdzesējiet; ļaujiet jūtām atdzist dažu dienu laikā; pasniedziet aukstu; pietiks ilgām laikam.

Mēs varam izvēlēties nedusmoties

Sātana stratēģijas viltīgā daļa paredz izvēles brīvības nodalīšanu no dusmām, liekot mums noticēt, ka esam emociju, ko nespējam paši kontrolēt, upuri. Mēs daudzkārt dzirdam: „Es zaudēju savaldību.“ Savaldības zaudēšana ir interesants vārdu salikums, kas kļuvis par plaši lietotu izteicienu. „Kaut ko pazaudēt“ netieši nozīmē „tā nebija gribēts“, „netīšām“, „nejauši“, „neapzināti“—iespējams, nevērīgi, bet „neapzināti“.

„Viņš mani sadusmoja.“ Tā ir vēl viena frāze, ko mēs dzirdam, kas arī netieši nozīmē paškontroles vai izvēles brīvības trūkumu. Tas ir mīts, kam jātiek atspēkotam. Neviens mums neliek dusmoties. Uz mums netiek pielietots spēks. Kļūt dusmīgam ir apzināta izvēle, lēmums. Tāpēc mēs varam izvēlēties nedusmoties. *Mēs izvēlamies!*

Tiem, kas saka: „Bet es nevaru tikt ar sevi galā,“ autors Viljams Vilbenks atbild: „Muļķības.“

„Agresija, . . . apslāpētas dusmas, runas par to, kliegšana un bļaušana—tās visas ir zināmas darbības, kad tiek runāts par dusmām. „Mēs *izvēlamies* to, kas ir pierādījis savu efektivitāti pagātnē. Vai esat ievērojuši, cik reti mēs zaudējam savaldīšanos, kad mūs apbēdina mūsu priekšnieks, bet cik bieži mēs to zaudējam, kad mūs apvaino draugi vai ģimene?“ („The New Obscenity,“ *Reader's Digest*, 1988. gada decembris, 24; slīpraksts pievienots).

Būdams vienpadsmitās klases skolnieks, Vilbenks mēģināja iekļūt vidusskolas basketbola komandā, kas

viņam arī izdevās. Pirmajā treniņa dienā treneris lika viņam spēlēt viens pret vienu ar citu komandas biedru, kamēr pārējā komanda to vēroja. Kad viņš palaida garām vieglu piespēli, viņš kļuva dusmīgs. Viņš piesita kāju un norūcās. Treneris piegāja viņam klāt un teica: „Ja vēl reizi tā izturēsies, tu vairs nespēlēsi manā komandā.“ Nākamo trīs gadu laikā viņš nekad vairs nezaudēja savaldību. Pēc dažiem gadiem, atceroties šo atgadījumu, viņš saprata, ka treneris tanī dienā viņam bija iemācījis principu, kas izmaiņīja viņa dzīvi: dusmas var kontrolēt (skat. „The New Obscenity,“ 24).

Tā Kunga mācības

Džozefa Smita tulkotajā Pāvila vēstulē efeziešiem 4:26, Pāvils uzdod jautājumu: „Vai es varu būt dusmīgs un negrēkot?“ Tas Kungs ļoti skaidri izsakās par šo jautājumu:

„Tas, kam ir strīda gars, nav no Manis, bet ir no velna, kurš ir strīdu tēvs, un viņš uzkūda cilvēku sirdis strīdēties ar dusmām vienam ar otru.

Lūk, šī nav mana mācība, lai uzkūditu cilvēku sirdis ar dusmām vienam pret otru; bet šī ir Mana mācība, ka tādas lietas ir jāatmet“ (3. Nefijs 11:29–30).

Šī mācība vai bauslis, ko devis Tas Kungs, piedāvā izvēles brīvību un ir aicinājums pēc saprāta pieņemot lēmumus. Tas Kungs no mums sagaida, ka izdarīsim izvēli *nedusmoties*.

Dusmas arī nevar attaisnot. Bībelē angļu valodā, Mateja evaņģēlija 5. nodaļas 22. pantā Tas Kungs saka: „Bet Es jums saku, ka ikviens, kas dusmojas uz savu brāli *bez iemesla*, tiks nodots tiesai“. Cik interesanti, ka frāze „bez iemesla“ nav atrodamā ne iedvesmotajā Džozefa Smita tulkojumā (skat. Mateja ev. 5:24), nedz arī 3. Nefija 12:22 versijā. Atmetot frāzi „bez iemesla“, Tas Kungs neļauj mums meklēt attaisnojumus. „Bet šī ir Mana mācība, ka tādas lietas ir jāatmet“ (3. Nefijs 11:30). Mēs varam „atmest“ dusmas, jo Viņš mums tā ir mācījis un licis.

Dusmas nozīmē pakļaušanos Sātana ietekmei

Dusmas nozīmē pakļaušanos Sātana ietekmei, atsakoties no paškontroles. Tā ir grēkošana domās, kas noved pie naidīgām sajūtām vai uzvedības. Tas ir „agresīvas braukšanas“ detonators uz šosejas, niknuma uzliesmojumi sporta arēnā un vardarbība ģimenēs.

Dusmas, ja tās netiek savaldītas, var ātri izraisīt nežēlīgu vārdu un citu emocionālo pāridarījumu formu eksploziju, kas var atstāt rētas jutīgā sirdī. Tas „kas no mutes iziet,“ Glābējs saka, „sagāna cilvēku“ (Mateja ev. 15:11).

Deivids O. Makejs teica: „Lai vīrs un sieva savā starpā nekad nesarunājas paaugstinātos toņos, izņemot gadījumu, ja mājās ir ugunsgrēks“ (*Stepping Stones to an Abundant Life*, salīdziniet ar Llewelyn R. McKay [1971], 294).

Fiziska vardarbība—tas ir dusmās zaudēts prāts. To nekad nevar attaisnot, un tā vienmēr ir netaisnīga izturēšanās.

Dusmas ir rupjš mēģinājums likt otram justies vainīgam vai nežēlīgs paņēmiens, kā aizrādīt citiem. Bieži dusmas kļūdaini tiek uzskatītas par disciplinēšanu, bet tās gandrīz vienmēr ir nesekmīgas. Tādēļ Svētie Raksti brīdina: „Vīri, mīliet savas sievas un neesiet skarbi pret viņām,“ un „Tēvi, nekaitiniet savus bērnus, lai tie nekļūtu mazdūšīgi!“ (Vēst. kolosiešiem 3:19, 21).

„Es nekad vairs nedusmošos“

Izvēle un atbildīgums ir nedalāmi principi. Tādēļ, ka dusmas ir izvēle, vēstījumā ir izteikts spēcīgs brīdinājums, „ka cilvēkiem, . . . kuri slikti izturas pret dzīvesbiedru vai bērnu, . . . kādu dienu būs jāatbild Dieva priekšā.“

Lai izskaustu dusmas no savas dzīves, pirmais solis ir saprast saistību starp izvēles brīvību un dusmām. Mēs varam izvēlēties nekļūt dusmīgi. Un mēs varam izdarīt šo izvēli šodien, tieši tagad: „Es nekad vairs nedusmošos.“ Pārdomājiet šādu lēmumu.

Mācības un Derību 121. nodaļa ir viena no mūsu labākajiem avotiem, kur uzzināt pareizas vadības principus. Iespējams, visvairāk 121. nodaļa piemērojama tieši dzīvesbiedriem un vecākiem. Mums jāvada savas ģimenes ar pārliecinašanu, pacietību, maigumu, lēnprātību un ar neviltotu mīlestību (skat. M&D 121:41–42).

Lai katra bērna sapnis par ģimeni, kurā viņš jūtas laimīgs šeit uz zemes, piepildās.

No eldera Robinsa uzrunas 1998. gada aprīlī, Baznīcas Vispārējā konferencē (skat. Conference Report, 1998. gada aprīlis, 105–106; vai *Ensign*, 1998. gada maijs, 80–81).

GRŪTĪBU PĀRVARĒŠANA, PIELIETOJOT POZITĪVU SASKARSMI

5

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Tālāk dotajā uzdevumā lasīšanai elders Džo Dž. Kristensens saka: „Ir maz tādu cilvēku, kas mainījušies uz labo pusi pastāvīgas kritikas vai pārmetumu rezultātā. Mūsu neuzmanības dēļ tas, ko mēs bieži dēvējam par *lietišķo* kritiku, patiesībā ir *graujošā* kritika. Dažreiz ir labāk neteikt neko“ (skat. 17. lpp.). Nākamajā nedēļā pievērsiet uzmanību tam, ko jūs domājat un sakāt par apkārtējiem. Centieties būt laipni un teikt pacilājošus vārdus.
- Ievērojiet sava dzīvesbiedra apbrīnojamās īpašības. Sastādiet šo īpašību sarakstu un parādiet to savam dzīvesbiedram.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

LAULĪBA UN DIŽENĀ LAIMES IECERE

Elders Džo Dž. Kristensens
No Septiņdesmitajiem

Mēs ar Barbaru esam svētīti ar sešiem bērniem. Pirms dažiem gadiem, kad mēs viņus visus aizvedām apciemot vecvecākus, mans tēvs teica: „Džo, es domāju, ka jūs ar Barbaru esat uzsākuši ko tādu, ko jūs vairs nevarat apturēt.“

Šajā Lieldienu laikā mēs pasludinām visai pasaulei, ka Jēzus ir Kristus un ka caur Viņa svēto priesterību un tās aizzīmogošanas spēku, laulības un ģimenes nekad neizbeigsies—tām nekad nebūs gala.

Šodien es vēlos runāt ar jums visiem par mūsu laulībām. Šeit būs astoņi praktiski padomi, kas, cerams, palīdzēs nostiprināt mūsu ģimenes gan tagad, gan nākotnē.

Atcerieties par laulības nozīmīgumu

1. Atcerieties savas laulības galveno nozīmi. Ieklausieties šajos Eldera Brūsa R. Makkonkija vārdos par laulības nozīmīgumu mūsu Debesu Tēva „dižēnajā laimes iecerē“ (Alma 42:8):

„No piedzimšanas brīža šeit uz zemes līdz laulības noslēgšanai templī viss, kas mums ir visā evaņģēlija sistēmā, ir nepieciešams, lai sagatavotu mūs un palīdzētu kļūt cienīgiem ieiet šajā svētajā laulību kārtā, kas padara mūs par vīru un sievu šajā dzīvē un pasaulē, kas tai sekos. . . .

Pasaulē nav nekā svarīgāka par ģimenes radīšanu un pilnveidošanu“ („Salvation Is a Family Affair,“ *Improvement Era*, 1970. gada jūnijs, 43–44).

Lūdziet par to, lai jūsu laulība būtu veiksmīga

2. Lūdziet par to, lai jūsu laulība būtu veiksmīga. Pirms daudziem gadiem, kad Baznīcas Augstāko pilnvaroto apmeklējumi misijās un visu misionāru intervēšana bija ierasta lieta, Elders Spensers V. Kimbals, toreiz Divpadsmit Apustuļu kvoruma loceklis, sarunājās ar kādu elderu, kura misija tuvojās beigām.

„Ko tu esi iecerējis darīt tad, kad tevi atbrīvos, elder?“

„Ak, es plānoju atgriezties augstskolā.“ Un ar smaidu viņš piebilda: „Un tad es ceru iemīlēties un apprecēties.“

Tad Elders Kimbals dalījās ar viņu šādā gudrā padomā: „Labi, bet lūdz ne tikai par to, lai apprecētu to, kuru tu mīli. *Drīzāk lūdz par to, lai tu mīlētu to, kuru esi apprecējis.*“

Mums ir jālūdz par to, lai mēs kļūtu laipnāki, uzmanīgāki, pazemīgāki, pacietīgāki, piedodoši un, *jo īpaši*, mazāk egoistiski.

Lai atpazītu savas personīgās problēmas vai vājības, kas neļauj mums būt labākiem partneriem laulībā, mums ir jāvēršas lūgšanā pie Tā Kunga un jāplūc šī spēcīgā Mormona Grāmatas apsolījuma augļi: „Ja cilvēki nāks pie Manis, Es parādīšu tiem viņu vājības. . . ; jo, ja tie pazemojas Manā priekšā un tiem ir ticība Manī, tad Es darīšu, ka vājības kļūs tiem par spēku“ (Etera 12:27).

Ir nepieciešamība lūgt. Daudzi Baznīcas vadītāji un laulību konsultanti norāda, ka viņi nav redzējuši nevienu laulību, kas būtu nopietni apdraudēta, ja laulātais pāris joprojām ikdienā lūdz kopā. Kad uzrodas problēmas un laulība ir apdraudēta, vissvarīgākais palīgīdzeklis var būt laulātā pāra kopīgas lūgšanas.

Uzklausiet savu laulāto draugu

3. Uzklausiet. Atvēliet laiku, lai uzklāsit savu laulāto draugu; pat regulāri ieplānojiet tam laiku. Aprunājieties viens ar otru un novērtējiet sevi kā laulāto partneri.

Brālis Brents Barlovs priesterības nesēju grupai uzdeva jautājumu: „Cik daudzi no jums vēlētos saņemt atklāsmi?” Pacēlās visas rokas. Tad viņš ieteica visiem doties mājup un jautāt savām sievietēm, kā viņi varētu būt labāki vīri. Viņš piebilda: „Es sekoju šim savam padomam, un tajā pēcpusdienā man bija ļoti informatīva saruna ar [manu sievu] Sjūzenu, kas ilga vairāk kā stundu!” („To Build a Better Marriage,” *Ensign*, 1992. gada septembris, 7). Šāda saruna var kļūt par atklāsmi daudziem no mums.

Vai kāds no jums, brāļi, ir kādreiz dzirdējis savu sievu sakām to, ko nesen dzirdēju: „Džō, vai tu klausies?” Viņa nebija vienīgā, kuru uztrauca tas, vai es viņā klausos. Kādu laiku atpakaļ es biju iesnāudies, pie manis pienāca mūsu mazā mazmeitiņa Alisone, pavēra vienu no maniem plakstiņiem un sacīja: „Vectētiņ, vai tu esi šeit?” Mums ir jābūt „šeit” un mums ir jābūt atsaucīgiem pret mūsu dzīvesbiedriem.

Pārtrauciet nemitīgo dzelstīšanu

4. Pārtrauciet „nemitīgo dzelstīšanu”. Neesiet pārāk kritisks pret otra kļūdām. Atzīstiet, ka neviens no mums nav pilnīgs. Mums visiem ir ejams garš ceļš, lai mēs kļūtu par Kristum līdzīgiem ļaudīm, par kādiem mūsu vadītāji aicina mūs kļūt.

No „nemitīgās dzelstīšanas”, kā Prezidents Spensers V. Kimbals to nosauca, var izīrt vai katra laulība („Marriage and Divorce,” *1976 Devotional Speeches of the Year* [1977], 148). Visdrīzāk katrs no mums sāpīgi pārdzīvo par savām vajībām, un mums nav vajadzīgi bieži atgādinājumi. Ir maz tādu cilvēku, kas mainījušies uz labo pusī pastāvīgas kritikas vai pārmetumu rezultātā. Mūsu neuzmanības dēļ tas, ko mēs bieži dēvējam par *lietišķo* kritiku, patiesībā ir *graujošā* kritika.

Dažreiz ir labāk neteikt neko. Būdama nesen precējusies, māsa Lola Valtersa izlasīja žurnālā, ka lai stiprinātu laulību, pāriem regulāri jāveic vaļširdīga izrunāšanās par to, kas viņiem vienam otrā kaitina. Viņa rakstīja:

„Mums bija jāpasaka piecas lietas, kas mūs kaitina, un es uzsāku. . . . Es viņam teicu, ka man nepatika, kā viņš ēd greipfrūtu. Viņš to nomizoja un ēda kā tādu apelsīnu! Neviens cits, kuru es pazinu, tā neēda greipfrūtu. Vai tas vispār ir prātam aptverami, ka meitenei būtu jāpavada visa dzīve un pat vēl mūžība, vērojot, ka viņas vīrs ēd greipfrūtu kā tādu apelsīnu? . . .

Pēc tam, kad es biju pabeigusi [ar saviem pieciem], bija viņa kārta nosaukt tās lietas, kas viņam manī nepatika. [Viņš] teica: „Labi, es tev teikšu taisnību. Es nevaru iedomāties neko, kas man tevī nepatīktu, mīlā.”

Nopūta.

Es ātri pagriezos ar muguru, jo nezināju, kā izskaidrot asaras, kas sarietēja man acīs un lija pāri maniem vaigiem.”

Nobeigumā māsa Valtersa sacīja: „Tagad, kad vien es dzirdu par laulāto pāru nesaderību, mani vienmēr interesē, vai viņi gadījumā nepārdzīvo to, ko es tagad saucu par *Greipfrūta sindromu*” („The Grapefruit Syndrome,” *Ensign*, 1993. gada aprīlis, 13).

Jā, dažreiz ir labāk neteikt neko.

Turpiniet „aplidot”

5. Turpiniet „aplidot”. Atvēliet laiku, ko pavadīt kopā—tikai jūs divi vien. Tikpat svarīgi, cik tas ir pavadīt laiku kopā ar bērniem kā ģimenei, jums regulāri ik nedēļu ir vajadzīgs laiks, ko pavadīt divatā. Ja jūs to plānosit, jūsu bērni zinās, ka jums jūsu laulība ir ļoti svarīga un jums tā ir jābagātina. Lai to darītu, ir nepieciešama apņemšanās, plānošana un ieviešana ikdienā.

Tam nav jābūt kaut kam dārgam. Pats svarīgākais ir kopā pavadītais laiks.

Kādu dienu, kad mans sievastēvs pēc pusdienām gribēja doties turpināt darbu uz lauka, mana sievasmāte teica: „Albert, tūlīt pat nāc atpakaļ un pasaki, ka mīli mani.” Viņš plati pasmaidīja un atjokoja: „Elsij, kad mēs precējāties, es tev jau teicu, ka mīlu tevi, un ja tas gadījumā tā vairs nebūs, es tev došu ziņu.” Nav iespējams teikt „es tevi mīlu” pārlietu daudz. Sakiet to ikdienā.

Lūdziet piedošanu uzreiz

6. Lūdziet piedošanu uzreiz. Lai vai cik grūti ir atrast vārdus, sakiet tos pēc iespējas ātrāk. Sakiet: „Es atvainojos un, lūdzu, piedod man,” pat tad, ja jūs neesat vienīgais vainīgais. Patiesu mīlestību var sasniegt tie, kas ir gatavi atzīt savas kļūdas un pārkāpumus.

Kad parādās nesaskaņas, ir svarīgi tās pārrunāt un atrisināt, bet ir brīži, kad vislabāk ir paņemt pārtraukumu. Ir svarīgi iekost sev mēlē un aizskaitīt līdz

desmit vai pat līdz simts. Un varētu būt noderīgi pat laiku pa laikam ļaut saulei norietēt pār jūsu dusmām. Tas var palīdzēt atgriezties pie problēmas no rīta, kad esat vairāk atpūties, nomierināties un ar labākām izredzēm problēmas risināšanā.

Dažkārt mēs dzirdam ko tādu: „Mēs esam precējušies piecdesmit gadus, un mums nekad nav bijusi atšķirība mūsu uzskatos.“ Ja tā tiešām arī ir, tad viens no partneriem ir pārāk dominējošs pār otru, vai, kā kāds ir teicis, viņš ir svešinieks patiesībai. Ikvienu saprātīga pāra starpā būs atšķirības uzskatos. Mūsu uzdevums ir zināt, kā to atrisināt. Tas ir nepieciešams, lai labu laulību padarītu vēl labāku.

Dzīvojiet pēc saviem līdzekļiem

7. Mācieties dzīvot pēc saviem līdzekļiem. Daži visgrūtākie pārbaudījumi laulībā rodas tieši finanšu sfērā. „Amerikas advokātu asociācija. . . norādīja, ka 89 procenti no visām šķiršanās prāvām pamatojas uz strīdiem un apsūdzībām, kas saistītas ar naudu „ (Marvin J. Ashton, „One for the Money,“ *Ensign*, 1975. gada jūlijs, 72). Esiet gatavi atlikt vai atturēties no dažiem pirkumiem, lai iekļautos savā budžetā. Vispirms maksājiet desmito tiesu un dariet visu iespējamo, lai neieklātu parādos. Atcerieties, ka, tērējot par piecdesmit dolāriem mazāk, nekā jūs saņemat katru mēnesi, jūs tuvojaties laimei, bet, tērējot par piecdesmit dolāriem vairāk—postam. Varbūt ir pienācis laiks, lai paņemtu rokās šķēres un savas kredītkartes un izdarītu to, ko Elders Džefrijs R. Hollands nosauca par „plastisko operāciju“ („Things We Have Learned—Together,“ *Ensign*, 1986. gada jūnijs, 30).

Piedalieties mājas un ģimenes pienākumos

8. Esiet īsts partneris mājas un ģimenes pienākumu pildīšanā. Neesiet kā vīrs, kurš tikai sēž un gaida, kad viņu apkalpos, domājot, ka viņa pienākums ir pelnīt naudu un ka viņa sievai vienai pašai ir jāuzņemas rūpes par mājām un bērniem. Rūpes par mājām un ģimeni nav tikai viena cilvēka pienākums.

Atcerieties, ka jūs šajās partnerattiecībās esat kopā. Mēs ar Barbaru esam sapratuši, ka katru rītu mēs varam saklāt gultu mazāk kā minūtes laikā, un tā būs saklāta visu dienu. Viņa saka, ka ļauj man to darīt, lai palīdzētu man justies apmierinātam ar sevi visu dienu, un es domāju, ka var atrast vēl ko tādu.

Atrodiet laiku, lai kopā studētu Svētos Rakstus, un sekojiet šim svarīgajam Prezidenta Kimbala padomam: „Kad vīrs un sieva bieži dodas uz svēto templi kopā, savās mājās kopīgi ar savu ģimeni nometās ceļos lūgšanā, roku rokā dodas uz baznīcas sapulcēm, tur savas dzīves pilnībā tikumīgas, garīgi un fiziski, . . . un abi darbojas kopā, lai uzceltu Tā Kunga valstību, tad laime nāks ar uzviju“ (*Marriage and Divorce* [1976], 24).

Apkopojot:

- Atcerieties par savas laulības nozīmīgumu.
- Lūdziet par to, lai tā būtu veiksmīga.
- Uz klausiet.
- Pārtrauciet nemitīgo dzelstīšanu.
- Turpiniet „aplidot“.
- Lūdziet piedošanu uzreiz.
- Mācieties dzīvot pēc saviem līdzekļiem.
- Esat īsts partneris mājas un ģimenes pienākumos.

Es liecinu, ka Jēzus ir Kristus, ka tajā trešajā dienā kaps bija tukšs, un „kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti“ (Pāvila 1. vēstule korintiešiem 15:22). Un tāpēc ar pateicību par atjaunotā Jēzus Kristus evaņģēlija aizzīmogošanas spēku mēs varam droši teikt kopā ar dzejnieku: „Es tevi mīlēšu pēc nāves vairāk vēl“ (Elizabeth Barrett Browning, *Sonnets from the Portuguese*, Nr. 43, 14. rinda).

No Eldera Kristensena runas Baznīcas vispārējā konferencē 1995. gada aprīlī (skat. Conference Report, 1995. gada aprīlis, 84–87; vai *Ensign*, 1995. gada maijs, 64–66).

LAULĪBU STIPRINĀŠANA, PIELIETOJOT TICĪBU UN LŪGŠANU

6

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Nolemiet, ko jūs varētu darīt, lai stiprinātu savu ticību Debesu Tēvam un Jēzum Kristum.
- Ieviesiet laiku, kad katru dienu lūgt kopā ar savu dzīvesbiedru.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

ATRAST DZĪVĒ PRIEKU

Elders Ričards G. Skots
No Divpadsmi Apustuļu kvoruma

Daudzveidība pastāvībā

Nesen es stāvēju skaistas Klusā okeāna ziemeļu salas krastā, rītausmā noraugoties jūrā. Mani valdzināja regularitāte, ar kādu milzīgie viļņi neatlaidīgi virzījās uz priekšu un sašķīda pret krastu. Tas man atgādināja par Tā Kunga ieceres pastāvību, par tās nemainīgo, mūžīgo likumu, par nezūdošā taisnīguma drošību un par maigo žēlsirdību, kas iegūstama caur paklausību. Es ievēroju, ka katrs vilnis uzrodas horizonta citā vietā, lai atrastu sev neatkārtojamu ceļu uz krastu. Daži viļņi vēlās pāri akmeņiem, atstājot aiz sevis balta putojoša ūdens urdziņas. Citi triecās pret krastu savādākos veidos. Tie slīdēja pār mitrajām smiltīm ar draiskām putojošām maliņām, tad pārtapa burbulišos un mutuļo-dami atkāpās.

Es aizdomājos par iespēju nebeidzamo daudzveidību, ko Tas Kungs mums ir devis. Mums ir tik daudz brīvības, tik daudz iespēju, lai izkoptu mūsu unikālās personības un talantus, mūsu personīgās atmiņas, mūsu personīgos ieguldījumus. Tā kā man nebija iespēja ilgāk vērot majestātisko jūru, es mēģināju iztēloties krāšņo panorāmu, ko žilbinošā saule varētu radīt vēlāk. Ar pietāti vērojot šo brīnišķīgo skatu, mākoņos izveidojās logs; austošās saules vizošie stari izlauzās cauri apmāktajām debesīm, pārvēršot it visu ar savu gaismu, krāsu, dzīvīgumu. Tas bija tā, ik kā Tas Kungs vēlētos dalīties papildu svētībā, Viņa mācību gaismas simbolā, kas dod spožumu un cerību visiem, kurus tā skar. Pateicības asaras sariesās acīs

par šo brīnumaino pasauli, kurā mēs dzīvojam, par neparasto skaistumu, ko Debesu Tēvs tik brīvi sniedz visiem, kas ir gatavi to saskatīt. Patiešām—dzīve ir skaista!

Novērtējiet dzīves skaistumu

Vai jūs veltāt laiku tam, lai katru dienu ievērotu, cik brīnišķīga var būt jūsu dzīve? Kad ir bijusi pēdējā reize, kad esat novērojuši saules rietu—kā rietošie stari skūpstas uz nakti mākoņus, kokus, kalnus un ielejas, dažreiz rāmi, dažreiz ar pārpilnu krāsu un formu uzplūdu?

Un kā ir ar brīnumjaukajām debesīm skaidrā naktī, kad Tas Kungs atklāj Savu debesu brīnumus—mirdzošās zvaigznes, mēness gaismas starus—lai Viņa diženums un godība iekvēlinātu mūsu iztēli?

Cik aizraujoši ir novērot auglīgā augsnē iesētu sēklu, kas briest, pieņemas spēkā un izdzen mazitiņu, šķietami niecīgu asniņu. Tas pacietīgi sāk augt un attīstīt tajā ģenētiski ielikto raksturu, ko Tas Kungs tam ir paredzējis. Ar pienācīgām rūpēm tas noteikti kļūs par to, par ko tam ir lemts kļūt—par liliju, vainagotu ar grāciju un daiļumu; par aromātisku mētru; par persiku; par avokado; vai par vienreizēji izsmalcinātu skaistu ziedu ar savu nokrāsu un smaržu.

Kad bija pēdējā reize, kad vērojāt sīciņa rozes pumpura formu? Katru dienu tajā parādās jaunas un iespaidīgas iezīmes, kas arvien pārliecinošāk pauž savu daili, līdz tas kļūst par majestātisku rozes ziedu.

Jūs esat vieni no izcilākajām Dieva radībām. Viņa nodoms ir, lai jūsu dzīve būtu jauka un brīnišķīga, neskatoties uz jūsu apstākļiem. Izrādot pateicību un paklausību, jūs varat pilnā mērā piepildīt savu Dieva ielikto potenciālu.

Prieks jūsu dzīvē ir atkarīgs no uzticēšanās Dievam

Skumjas, vilšanās un smagi pārbaudījumi ir *notikumi* dzīves laikā, ne pati dzīve. Es novērtēju to, cik smagi var būt daži no šādiem notikumiem. Šie notikumi var vilkties ilgu laiku, bet nedrīkstētu pieļaut, lai tie kļūtu visa, ko jūs darāt, centrā. Tas Kungs iedvesmoja Lehiju pasludināt būtisku patiesību: „Cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku.”¹ Tas ir iespējamības apgalvojums: „viņi *varētu* gūt prieku.” Tam Kungam tā nav varbūtība. Viņa nodoms ir, lai katrs no mums rastu prieku. Tā nebūs varbūtība arī jums, ja vien jūs paklausīsiet baušļiem, ticēsiet Skolotājam un darīsiet visu, kas nepieciešams, lai sasniegtu prieku šeit uz zemes.

Prieks jūsu dzīvē ir atkarīgs no jūsu uzticēšanās Debesu Tēvam un Viņa svētajam Dēlam, jūsu pārliecības, ka Viņu laimes iecere patiesi var sniegt jums prieku. Viņu mācības pārdomāšana ļaus jums izbauzīt šīs zemes skaistumu un bagātinās jūsu attiecības ar apkārtējiem. Tas vedīs jūs pie mierinošas, spēcinošas pieredzes, kas nāks, lūdzot Debesu Tēvu un saņemot atbildes, ko Viņš sniedz.

Perspektīva un pacietība

Olis, kas tiek turēts tuvu pie acīm, var šķist par milzu šķērslī. Nomests zemē, tas ir redzams perspektīvā. Līdzīgā viedā uz problēmām vai pārbaudījumiem mūsu dzīvē būtu jāraugās Svēto Rakstu mācības perspektīvā. Pretējā gadījumā grūtības viegli var aizsegt mūsu redzesloku, absorbēt mūsu enerģiju un atņemt mums to prieku un skaistumu, ko Tas Kungs vēlas, lai mēs saņemtu šeit uz zemes. Daži cilvēki līdzinās akmeņiem, kas ir iemesti problēmu jūrā. Viņi ir tajās noslīkuši. Esiet kā pludiņš. Pat tad, kad esat nogrimis kādā problēmā, centieties kļūt brīvs, lai uzpeldētu augšā, lai atkal varētu ar prieku kalpot.

Jūs esat šeit uz zemes dievišķā nolūkā. Tas nenozīmē bezgalīgi izklaidēties vai nepārtraukti dzīties pēc baudas. Jūs esat šeit, lai izietu pārbaudījumus, lai pierādītu sev, ka varat saņemt papildu svētības, ko Dievs jums ir sagatavojis.² Tam ir nepieciešams pacietības rūdiņš.³ Dažas svētības jūs saņemsit šeit, šajā dzīvē; citas nāks pēc nāves.

Tas Kungs ir ieinteresēts jūsu personīgajā izaugsmē un attīstībā. Šis progress tiek pārbaudīts, kad jūs ar prieku ļaujāt Viņam vadīt jūs caur katru izaugsmes pieredzi, ar kuru jūs sastopaties, neskatoties uz to, vai sākotnēji jums tā patīk vai nepatīk. Kad jūs uzticiaties Tam Kungam, kad esat gatavi ļaut savai sirdij un savam prātam koncentrēties uz Viņa gribu, kad lūdzat pēc Gara vadības, lai darītu Viņa gribu, jūs varat būt droši par vislieliskāko laimi savā ceļā un par vispiepildītākajiem sasniegumiem šajā zemes dzīves pieredzē. Ja jūs apšaubāt visu, kas no jums tiek pra-

sīts, vai spēcīgi pretojaties katram nepatīkamam pārbaudījumam, jūs apgrūtināt Tā Kunga centienus jūs svētīt.⁴

Jūsu izvēles brīvība—tiesības pieņemt lēmumus—nav dota, lai jūs tiktu pie visa, ko kārojat. Šī dievišķā dāvana ir paredzēta, lai jūs izvēlētos to, ko Debesu Tēvs vēl jums. Tādā veidā Viņš var vadīt jūs, lai jūs kļūtu tādi, par kādiem Viņš jūs ir iecerējis.⁵ Šis ceļš ved uz brīnišķīgu prieku un laimi.

Dzīves likstās dzīvojiet ar prieku

Mācieties no to ļaužu iedvesmojošiem piemēriem, kas ir samierinājušies ar saviem pārbaudījumiem un dzīves likstās dzīvo ar prieku. Kāda jauka sieviete, kas cieta no nežēlīgas neārstējamas slimības, pastāvīgi izjuta prieku savā dzīvē. Viņa saprata laimes ieceri, bija saņēmusi tempļa priekšrakstus un centās, cik spēja, lai saņemtu apsoltās svētības. Viņa rakstīja savā dienasgrāmatā:

„Ir brīnišķīga rudens diena. Es izņēmu saņemto pastu un apsēdos šūpolēs. Es biju tik laimīga un apmierināta, esot siltajā saulē un sajūtot saldo dabas smaržu un kokus man apkārt. Es vienkārši sēdēju un gavilēju par to, ka joprojām esmu dzīva uz šīs skaistās zemes. . . . Tas Kungs ir tik labs pret mani. Es pateicos Viņam, ka joprojām esmu šeit un jūtos tik labi. Es esmu tik ļoooooti laimīga, ka vienkārši gribu gavilēt un deļot šajā brīnišķīgajā mājā, kurā saules stari ieplūst caur lielajiem logiem. Man patīk būt dzīvai.”

Kāda drošsirdīga māte, kas drosmīgi cīnījās ar novājinošu slimību, pavadīja neskaitāmas stundas strādājot, lai pabeigtu darbietilpīgu un lielu izšuvumu, kas bija mākslas darbs. Tā bija dāvana kādam pārim, kas bija sastapušies ar dzīves grūtībām. Šim pārim izšuvums ir nenovērtējams dārgums un pastāvīgs atgādinājums par apņēmības pilnu pūliņu saldaļiem augļiem dzīves likstu priekšā. Tā ir kā pastāvīga vēsts par cerību, kas izšūta no istas mīlestības un labprātīgas uzupurēšanās.

Priecājieties par to, kas jums ir

Bērni mūs māca, kā rast prieku pat visgrūtākajās situācijās. Bērni nav vēl iemācījušies būt nomākti, koncentrējoties uz lietām, kas viņiem nav. Viņi priecājas par to, kas viņiem ir pieejams. Es atceros kādu mazu zēnu, kurš spēlējās upes malā. Viņš bija piesējis makšķerauklas galos divas izmestas dzērienu skārdenes. Viņš pārmeta vienu skārdeni pāri lielam zaram un tad piepildīja to ar ūdeni. Tad viņš pavilka otru skārdeni un palaida to vaļā. Pirmās skārdenes svars uzmeta otro skārdeni gaisā. Viņš liksmi smējās un deļoja.

Vienkāršas, bērnišķīgas pieredzes ir mums visapkārt. Tās var būt drošības vārstuļi, lai samazinātu

spriedzi un iepriecinātu garu. Pārstāji koncentrēties uz to, kā jums nav, vai ko esat pazaudējis. Tas Kungs ir apsolījis paklausīgajiem, ka Viņš dalīsies ar tiem it visā, kas Viņam pieder. Varbūt jums pagaidām kaut kā trūkst, bet nākamajā dzīvē jūs tiksiet bagātīgi svētīti, ja jūs šo dzīvi nodzīvosiet cienīgi.

Atrodiet savā dzīvē kompensējošās svētības, kad Savā gudrībā Tas Kungs jums atņem kaut ko, ko jūs ļoti vēlaties. Neredzīgajiem vai nedzirdīgajiem Viņš dod spēcīgākas citas sajūtas. Slimajiem Viņš dod pacietību, izpratni un lielāku spēju novērtēt citu cilvēku laipnību. Zaudējot kādu tuvinieku, Viņš vēl stiprāk sasiem mīlestības saites, uzjunda atmiņas un iekvēlina cerību atkal redzēties nākotnē. Jūs atklāsiet kompensējošās svētības, ja jūs ar prieku pieņemsit Tā Kunga gribu un attīstīsiet savu ticību Viņam.⁶

Nomocītajiem Almas ļaudīm Tas Kungs teica:

„Es arī atvieglōšu slogus, . . . lai jūs pat nevarētu just tos uz savām mugurām. . . ; un Es to darīšu, lai jūs varētu turpmāk stāvēt kā Mani liecinieki, un lai jūs droši varētu zināt, ka Es, Tas Kungs, apmeklēju Savus ļaudis viņu ciešanās.

Un . . . slogi . . . tika atviegloti; jā, Tas Kungs stiprināja viņus, ka viņi viegli varēja nest savus slogus, un viņi visā priecīgi un ar pacietību pakļāvās Tā Kunga gribai.“⁷

Radoša pieeja jums palīdzēs baudīt dzīvi

Pamēģiniet būt radoši, lai sajustu, kādu prieku tas sniedz. Pēc tam, kad viņu cildenie vīri aizgāja aizsaulē, māsas Kamilla Kimbala, Amēlja Makkonkija un Helēna Ričardsa iemācījās gleznot. Viņas ne tikai atstāj aiz sevis mākslu, bet viņas saskata saulrietus, cilvēku sejas un kokus tādus, kādus tos agrāk nebija redzējušas. Tagad viņas saskata krāsu un formu izsmalcinātās nianšes un priecājas par pārpilno skaitumu sev apkārt.

Izvēlieties mūziku, dejas, tēlniecību vai dzeju. Radošais gars palīdzēs jums baudīt dzīvi. Tas savukārt radīs pateicības garu. Tas izkōpj apslēptu talantu, asina spriešanas spējas, palīdz rīkoties un rast dzīves jēgu. Tas izklidina vientulību un sirdssāpes. Tas atjauno, sniedz entuziasma dzirksti un dzīvesprieku.

Kalpošana—laimes atslēga

Brīvprātīga kalpošana citiem ir nezūdošas laimes atslēga. Prezidents Spensers V. Kimbals teica: „Dievs mūs vēro, un Viņš rūpējas par mums. Bet parasti mūsu vajadzības Viņš apmierina ar citu mirstīgo palīdzību. Tādēļ ir svarīgi, lai mēs kalpotu cits citam.“⁸

Es zinu kādu sievieti, kas vienmēr bija laimīga. Katru rītu viņa lūdza savam Debesu Tēvam, lai Viņš

vada viņu pie kāda, kam viņa varētu palīdzēt. Uz šo sirsnīgo lūgšanu tika atbildēts atkal un atkal. Daudzu cilvēku nastas tika atvieglotas, un viņu dzīvē tika ienesta gaisma. Viņa nepārtraukti tika svētīta par to, ka bija Tā Kunga vadīts darbarīks.

Grūtības var pārvērsties par izaugsmi

Es zinu, ka katru grūtību, ko mēs piedzīvojam savā dzīvē un pat to, kas nāk no mūsu pašu nevērības vai pat pārkāpuma, Tas Kungs var pārvērst par izaugsmes pieredzi, par virtuālu pakāpienu augšup.⁹ Es nekādā ziņā neiesaku pārkāpumu kā izaugsmes ceļu. Tas ir sāpīgi, grūti un pilnīgi nevajadzīgi. Daudz prātīgāk un daudz vieglāk ir virzīties uz priekšu taisnīgumā. Bet caur pareizu grēku nožēlošanu, ticību Tam Kungam Jēzum Kristum un paklausību Viņa baušļiem, pat tās vilšanās, kas nāk no pārkāpuma, var tikt pārvērstas par atgriešanos pie laimes.

Sastādiet sarakstu ar to, ko jūs varētu darīt, lai būtu laimīgi, piemēram:

- Pārdomāt Svētos Rakstus, lai izprastu laimes ieceri.
- Lūgt ticībā Jēzum Kristum.
- Mīlēt un kalpot citiem.
- Saņemt tempļa priekšrakstus. Atgriezties tur, lai svētītu citus.
- Uz klausīt pravieti un paklausīt viņa padomiem.
- Būt pateicīgiem par to, kas jums ir.
- Vairāk smaidīt.

Jūsu saraksts norādīs uz to, kas sniegs jums apmierinātību un prieku.

Pārbaudījums ir īslaicīgs, bet laime mūžīga

Kādā pazīstamā brazīliešu dziesmā tiek atkārtota nepatiesa frāze, kurai daudzi tic: „Skumjas nekad nepāriet, bet laime gan.“ Es liecinu, ka ar ticību Glābējam un paklausību Viņa mācībām, laime nekad nebeidzas, bet skumjas gan.

Lai vai cik grūti būtu jums vai jūsu mīļajiem, tam nevajadzētu pārņemt visu jūsu dzīvi un kļūt par visu jūsu uzmanības centru. Pārbaudījumi ir izaugsmes pieredzes—īslaicīgas ainas, kas norit patīkamas dzīves fonā. Nekļūstiet pārņemti ar kādu vienu notikumu tik ļoti, ka nespējat domāt ne par ko citu vai rūpēties par sevi vai tiem, kuri ir no jums atkarīgi. Atcerieties, ka tāpat kā ķermenim, kas atveseļojas, arī cilvēka garīgā un emocionālā pārbaudījuma dziedīnāšanai ir vajadzīgs laiks.

Tas Kungs ir teicis: „Esi pacietīgs ciešanās, jo to būs daudz; bet paciet tās, jo, raugi, Es esmu ar tevi, līdz pat tavu dienu galam.“¹⁰ Esot pacietīgi, jūs nāksit pie sapratnes, ko nozīmē apgalvojums: „Es esmu ar tevi“. Dieva mīlestība sniedz mieru un prieku.

Jūsu ticība Jēzum Kristum sniedz dzīvei pastāvīgu jēgu. Atcerieties, ka jūs esat ceļā uz paaugstināšanu. Dažas jūsu pieredzes sniedz vairāk prieka nekā citas, bet tajā visā ir Tā Kunga nodoms.¹¹

Kā Glābēja liecinieks, es gribu pārlicināt jūs piedot visiem, kas, jūsuprāt, ir jūs aizvainojuši. Ja esat izdarījis pārkāpumu, nožēlojiet grēkus, lai Skolotājs varētu jūs dziedināt.

Pateicieties savam Debesu Tēvam un Viņa Mīļotajam Dēlam par laimes ieceri un evaņģēlija

principiem, uz kuriem tā ir balstīta. Esiet pateicīgi par priekšrakstiem un derībām, ko tie jums sniedz. Es svinīgi liecinu, ka tiem ir spēks, lai vainagotu jūsu dzīvi ar mieru un prieku, lai sniegtu tai nozīmi un jēgu. Jūs sapratīsiet, ka skumjas un vilšanās ir pārejošas. Laime ir mūžīga, pateicoties Jēzum Kristum. Es svinīgi apliecinu, ka Viņš ir dzīvs, ka Viņš jūs mīl un ka Viņš jums palīdzēs.

No Eldera Skota runas 1996. gada aprīļa vispārējā Baznīcas konferencē (skat. Conference Report, 1996. g. apr., 31–35; vai *Ensign*, 1996. g. maijs, 24–26).

ATSAUCES

1. 2. Nefija 2:25.
2. Skat. Ābrahāma 3:25.
3. Skat. Mosijas 3:19.
4. Skat. 1. Nefija 3:7.
5. Skat. Mācība un Derības 58:26–32.
6. Skat. Orson F. Whitney, citēts Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
7. Mosijas 24:14–15.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 252.
9. Skat. Jesajas 40:31.
10. Mācība un Derības 24:8.
11. Skat. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 177.

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAJAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Studējiet piemērus par piedošanu no šādiem Svēto Rakstu pantiem: Lūkas evaņģēlijs 23:33–34; Apustuļu darbi 7:58–60; 1. Nefija grāmata 7:8–21.
- Apņemieties vairāk piedot citiem un kļūt citu cilvēku piedošanas cienīgāks.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

„NO JUMS TIEK PRASĪTS PIEDOT“

Prezidents Gordons B. Hinklijs
Augstākā prezidija Pirmais padomnieks

Piedošanas gars un mīlestības un līdzjūtības attieksme pret tiem, kas varbūt nodarījis jums pāri, ir Jēzus Kristus evaņģēlija pati būtība. Katram no mums ir vajadzīgs šis gars. Tas ir vajadzīgs visai pasaulei. Tas Kungs ir to mācījis. Viņš to parādīja ar Savu piemēru tā, kā neviens cits.

Savās pirmsnāves mokās uz Golgāta krusta, būdams kopā ar naidpilnajiem apsūdzētājiem, kas bija Viņu pakļāvuši šai briesmīgajai krustā sišanai, Viņš sauca: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara“ (Lūkas 23:34).

Nevienam no mums netiek prasīts tik dāsni piedot, tomēr uz katru no mums attiecas dievišķā veidā izteiktais pienākums piedot žēlastībā. Tas Kungs atklāsmes vārdiem ir pasludinājis: „Mani mācekļi senās dienās meklēja vainas viens pret otru un nepieņēma viens otram savās sirdīs; un šī ļaunuma dēļ viņi tika mocīti un stipri pārmācīti.

Tādēļ Es saku jums, lai jūs piedotu cits citam; jo tas, kas nepiedod savam brālim viņa pārkāpumus, paliek nosodīts Tā Kunga priekšā; jo viņā paliek liekāks grēks.

Es, Tas Kungs, piedošu tam, kuram Es piedošu, bet no jums tiek prasīts piedot visiem cilvēkiem.

Un jums vajag teikt savās sirdīs,—lai Dievs tiesā starp mani un tevi, un atmaksā tev pēc taviem darbiem“ (M&D 64:8–11).

Cik gan ļoti mums ir nepieciešams pielietot šo Dieva doto principu un tā pavadošo principu—grēku nožēlošanu! Mēs redzam vajadzību pēc šī principa

cilvēku mājās, kur no nesaskaņu odiņa tiek „uzpūsti“ strīdu ziloņi. Mēs to redzam starp kaimiņiem, kur mazsvarīgas domstarpības noved pie mūžīga sarūgtinājuma. Mēs to redzam starp biznesa kompanjoniem, kas strīdas un nevēlas rast kompromisus un piedot, kad visdrīzāk problēmu varētu atrisināt visiem par labu, ja vien būtu vēlēšanās sanākt kopā un visiem mierīgi aprunāties savā starpā. Tā vietā viņi pavada dienas, kultivējot nepatiku un domājot par atreibību.

Pirmajā Baznīcas organizēšanas gadā, kad Pravietis Džozefs Smits vairākkārt tika arestēts un to cilvēku nepatiesi apsūdzēts, kas centās viņam kaitēt, Tas Kungs teica viņam atklāsmē: „Un katrs, kas ies ar likumu pret tevi, tiks sodīts ar likumu“ (M&D 24:17). Es esmu to redzējis mūsdienās starp dažiem no tiem, kas ir atreibīgi sekojuši savai kultivētai nepatikai. Pat tie, kas ir uzvarējuši savā strīdā, šķiet, nav ieguvuši dvēseles mieru, un, lai arī ieguvuši dolārus, viņi ir zaudējuši kaut ko daudz dārgāku.

Izvairieties no sarūgtinājuma

Gijs de Mopasāns, franču rakstnieks, ir sarakstījis stāstu par kādu zemnieku, kuru sauca Oškoroms. Tirgus dienā viņš bija devies uz ciemu. Ejot pāri ciemata laukumam, viņš pamanīja virves galu, kas gulēja uz bruģakmens. Viņš to pacēla un ielika savā kabatā. Viņu novēroja ciemata zirglietu meistars, ar kuru viņam reiz bija bijis strīds.

Vēlāk tajā pat dienā tika paziņots par nozaudētu naudas maku. Oškoroms tika apcietināts uz zirglietu meistara apsūdzības pamata. Viņš tikai aizvests pie birģermeistara, kuru viņš mēģināja pārliecināt par savu nevainību, rādot virves galu, ko bija pacēlis. Bet viņam nenoticēja un viņu apsmēja.

Nākamajā dienā naudas maks tika atrasts, un Oškoroms tika attaisnots. Bet, būdams aizvainots par to, ko viņam bija nācies izciest viltus apsūdzības dēļ, viņš kļuva sarūgtināts un turēja šo sarūgtinājumu sevī. Nevēlēdamies piedot un aizmirst, viņš nespēja domāt vai runāt par ko citu. Viņš atstāja novārtā savu saimniecību. Visur, kur gāja, visiem, ko satika, viņš stāstīja par netaisnību. Caurām dienām un naktīm viņš domāja tikai par to. Savu bēdu pārņemts, viņš kļuva bezcerīgi slimis un nomira. Savos pirmsnāves murgos viņš atkārtoti murmināja: „Virves gals, virves gals“ (*The Works of Guy de Maupassant* [nav datēts], 34–38).

Ar dažādām raksturu un apstākļu variācijām šis stāsts varētu tikt atkārtots vairākas reizes mūsu dienās. Cik gan grūti katram no mums ir piedot tiem, kas ir mūs aizvainojuši. Mums visiem ir tieksme nodoties pārdomām par mums nodarīto ļaunumu. Šāda ļaunuma turēšana kļūst par plosošu un iznīcinošu sērgu. Vai mūsdienās ir kāds tikums, kuru būtu nepieciešams pielietot vēl vairāk, kā piedošanas un aizmirstības tikumu? Ir tādi cilvēki, kas uz to skatās kā uz vājības izpausmi. Vai tā ir? Es apgalvoju, ka nav vajadzīgs nedz spēks, nedz intelekts, lai turētu sevī dusmas, lai ietu pa dzīvi ar atreibības garu, lai izšķiestu savas dotības, gatavojot atmaksu par pārdarījumiem. Nav iespējams rast mieru, kultivējot sevī nepatiku. Nevar sasniegt laimi, dzīvojot tai dienai, kas būs atreibības diena.

Pāvils runā par mūsu dzīves „nеспēcīgajiem un nabadzīgajiem pirmspēkiem“ (skat. Pāvila vēstuli galatiešiem 4:9). Vai var būt kaut kas vēl nespēcīgāks un nožēlojamāks par to, ka kādam ir tieksme deldēt savu dzīvi nebeidzamā rūgtu domu un viltīgu rīcību riņķa dancī pret tiem, kas iespējams ir mūs apvainojuši?

Džozefs F. Smits vadīja Baznīcu laikā, kad pret mūsu cilvēkiem izturējās ar lielu skarbumu. Viņš kļuva par nekrietnu apsūdzību un skarbas kritikas objektu, ko viņš saņēma no redakciju rakstniekiem pat savā tuvākajā apkārtnē. Par viņu rakstīja satīru, attēloja karikatūrās un izsmēja. Ieklausieties, ko viņš teica tiem, kas viņu pazemoja: „Lieciet viņiem mieru. Netraucējiet viņus. Dodiet viņiem iespēju izteikties. Ļaujiet viņiem veidot pašiem savu stāstu un savu likteni“ (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 339). Un tad ar pārsteidzošu piedošanas un aizmirstības garu viņš turpināja iesākt, lielo un pozitīvo Baznīcas vadīšanas darbu pretī jaunai izaugsmei un ievērojamiem sasniegumiem. Laikā, kad viņš mira, daudzi no tiem, kas bija viņu izsmējuši, rakstīja viņam veltītus cildinājuma vārdus.

Es atceros, kā ilgi klausījos kādu pāri, kas sēdēja pie galda iepretim man. Bija jūtams, ka viņu starpā bija sarūgtinājums. Es zinu, ka reiz viņu mīlestība bija dziļa un patiesa. Bet katrs no viņiem bija izvei-

dojis ieradumu runāt par otra trūkumiem. Nevēloties piedot otra kļūdas, kādas piemīt mums visiem, un nevēloties tās aizmirst un dzīvot iecietīgi tām pāri, viņi turpināja kašķēties viens ar otru, līdz viņu mīlestība, ko viņi reiz bija izjutuši, bija apslāpēta. Tā bija izdzisusi un nonāca līdz tā saucamajai „bez vainas“ šķiršanās lietai. Palika vien vientulība un savstarpēji apvainojumi. Es esmu pārliecināts, ja vien viņos būtu bijusi kaut nedaudz nožēlas un piedošanas, viņi vēl joprojām būtu kopā, izbaudot draudzīgas attiecības, kas tik bagātīgi bija svētījušas viņu agrīnos gadus.

Miers caur piedošanu

Ja kāds no jums nēsā savā sirdī postošo naidīguma attieksmi pret citiem, es jums ļoti lūdzu lūgt Tam Kungam spēku piedot. Šis vēlmes izpausme būs jūsu grēku nožēlošanas pati būtība. Tas var nebūt viegli, un tas var nenotikt ātri. Bet, ja jūs meklēsiet to ar sirsnību un izkopsit to, tā *nāks*. Un pat tad, ja tas, kuram jūs esat piedēvis, turpinās jūs vajāt un apdraudēt, jūs zināsi, ka darijāt, ko varējāt, lai veicinātu izlīgšanu. Jūsu sirdī ienāks miers, kas nebūtu iegūstams, rīkojoties savādāk. Šis miers būs Tā miers, Kurš teica:

„Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosit, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīdzan piedos:

Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos“ (Mateja evaņģēlijs 6:14–15).

Pazudušais dēls

Es nezinu nevienu skaistāku stāstu visā literatūras klāstā, kā šo, kas atrodams Lūkas evaņģēlija piecpadsmitajā nodaļā. Tas ir stāsts par dēlu, kas nožēlo, un tēvu, kas piedod. Tas ir stāsts par dēlu, kurš izšķērdēja savu mantojumu, palaidnīgi dzīvojot, noraidot sava tēva padomu, nicinot tos, kas viņu mīlēja. Visu iztērējis, viņš bija izsalcis un vientuļš, un „tad viņš pie atziņas nāca“ (Lūkas 15:17), viņš atgriezās pie sava tēva, kas, viņu redzot tālumā nākam, „skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja“ (Lūkas 15:20).

Es lūdzu jūs izlasīt šo stāstu. Katram no vecākiem vajadzētu to lasīt atkal un atkal. Tas ir pietiekoši dziļš, lai atbilstu katrai ģimenei, un pat tik dziļš, ka atbilst visai cilvēcei. Jo vai mēs visi neesam pazudušie dēli un meitas, kuriem ir nepieciešams nožēlot grēkus un pieņemt mūsu Debesu Tēva žēlsirdīgo piedošanu, un tad sekot Viņa piemēram?

Viņa Mīlotais Dēls, mūsu Pestītājs, sniedzas pēc mums ar piedošanu un žēlsirdību, bet, to darot, Viņš pavēl mums nožēlot grēkus. Patiess un cēlsirdīgs piedošanas gars kļūs par nepieciešamās grēku nožēlošanas izpausmi. Es citēšu, ko teica Tas Kungs atklāsmē, kas tika dota Pravietim Džozefam:

„Tādēļ Es pavēlu tev nožēlot grēkus—nožēlo, lai Es nesistu tevi ar Savas muties rīksti un ar Savām dusmām, un ar Savu niknumu, un tavas ciešanas nebūtu smagas—cik smagas, tu nezini, cik skaudras, tu nezini, jā, cik grūti būs paciest, tu nezini.

Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

Bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man;

Šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā. . . .

Mācies no Manis, un klausies Manos vārdos; staigā Mana Gara lēnprātībā, un tev būs miers Manī“ (M&D 19:15–18, 23).

Tāda ir Viņa pavēle un tāds ir Viņa apsoliņš, kurš Savā lieliskajā lūgšanas piemērā, lūdza: „Tēvs, . . . piedod mums mūsu parādus“ (Mateja evaņģēlijs 6:9, 12).

„Pārsiesim . . . brūces“

Vai nav brīnišķīgi Ābrahama Linkolna teiktie vārdi, kurus viņš teica par briesmīgā Pilsoņu kara traģēdiju: „Neturot ļaunu prātu ne uz vienu, ar žēlsirdību pret visiem, . . . pārsiesim. . . brūces“ (in John Bartlett, *Familiar Quotations* [1968], 640)?

Mani brāļi un māsas, pārsiesim brūces—ak, tās daudzās brūces, kuras ir radījuši asi vārdi, ietiepīgi kultivēts aizvainojums, atreibības plānu perināšana pret tiem, kas, iespējams, ir nodarījuši mums pāri. Mūsos visos ir kaut nedaudz no šī atreibības gara. Par laimi, mums visiem ir vara pacelties tam pāri, ja vien mēs „tērpjamies žēlsirdības saitēs kā apmetnī, kas ir pilnības un miera saites“ (M&D 88:125).

„Kļūdiēties ir cilvēcīgi, piedot ir dievišķi“ (Alexander Pope, *An Essay on Criticism*, 2:1711). Atceroties vecu ievainojumu sāpes, nevar gūt mieru. Mieru var iegūt vienīgi, nožēlojot grēkus un piedodot. Šis ir saldaiss Kristus miers, par ko Viņš teica: „Svētīti miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem“ (Mateja evaņģēlijs 5:9).

No *Ensign*, 1991. gada jūnijs 2–5. lpp.

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Izveidojiet sarakstu, kur uzskaitītas lietas, ko pēdējā laikā esat iegādājušies. Pie lietām, kas jums bija vajadzīgas, pierakstiet burtu V. Pie lietām, kas jums nebija vajadzīgas, bet jūs tās gribējāt, pierakstiet burtu G. Izmantojiet šo sarakstu, lai novērtētu savus tērēšanas ieradumus. Ja jūs tērējat pārāk daudz naudas lietām, kas jums nav nepieciešamas, apsveriet iespējas, kā izlietot savu naudu prātīgāk.
- Ar savu dzīvesbiedru izveidojiet budžetu tuvākajam laikam—varbūt vienai vai divām nedēļām. Varat izmantot paraugu, kas atrodams 30. lpp. Darbojieties kopā, lai iekļautos izveidotā budžeta ietvaros.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet sekojošo rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

PASTĀVĪBA MAINĪGAJĀ PASAULĒ

Preidents N. Eldons Tanners
Augstākā Prezidija pirmais padomnieks

Es gribētu šodien dalīties ar jums savos novērojumos par pastāvīgajiem un būtiskajiem principiem, kurus ievērojot, var sasniegt finansiālu drošību un sirdsmieru, *neskatoties* uz ekonomiskajiem apstākļiem.

„Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības“

Vispirms es gribētu izveidot pamatu un perspektīvu tam, kā šie ekonomiskie principi ir jāpielieto.

Kādu dienu mans mazdēls man teica: „Es esmu vērojis tevi un arī citus veiksmīgus cilvēkus, un esmu pieņēmis lēmumu, ka vēlos būt veiksmīgs savā dzīvē. Es gribu aprunāties ar pēc iespējas vairākiem veiksmīgiem cilvēkiem, lai noteiktu, kas ir palīdzējis viņiem kļūt veiksmīgiem. Tātad, atskatoties savā pieredzē, vectēv, kā tu domā, kāda ir pati svarīgākā veiksmes sastāvdaļa?“

Es viņam teicu, ka Tas Kungs ir devis vislieliskāko veiksmes formulu, kādu vien es zinu: „Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas“ (Mateja evaņģēlijs 6:33).

Daži ieibilst, ka citi cilvēki sasniedz finansiālu labklājību, kaut gan viņi *nedzenas* papriekš pēc Dieva valstības. Tā patiešām ir. Bet Tas Kungs neapsola mums tikai materiālu labklājību, ja mēs dzenamies papriekš pēc Viņa valstības. Ņemot vērā mana paša

pieredzi, es zinu, ka runa nav tikai par to. Henrika Ibsena vārdiem: „Par naudu var nopirkt daudz lietu čaulu, bet ne to kodolu. Tā dod jums ēdienu, bet ne apetīti; zāles, bet ne veselību; paziņas, bet ne draugus; kalpus, bet ne uzticību; prieka dienas, bet ne mieru un laimi“ (*The Forbes Scrapbook of Thoughts on the Business of Life* [1968], 88).

Materiālas svētības ir daļa no evaņģēlija, ja tās tiek sasniegtas pienācīgā veidā, pateicoties taisnīgiem mērķiem. Es atceros Prezidenta Hjū B. Brauna pieredzi. Būdams jauns kareivis Pirmā pasaules kara laikā, viņš slimnīcā apciemoja kādu padzīvojušu draugu. Šis draugs bija multimiljonārs, bet tagad, astoņdesmit gadu vecumā, viņš gulēja uz nāves gultas. Nedz viņa šķirtajai sievai, nedz kādam no viņa pieciem bērniem viņš nerūpēja pat tik daudz, lai kāds no tiem atnāktu uz slimnīcu viņu apraudzīt. Kad Prezidents Brauns domāja par to, ka viņa draugs „bija pazaudējis to, ko nevar nopirkt par naudu un saskatīja šo situāciju par traģisku un tās radīto ciešanu dziļumu“, viņš jautāja savam draugam, kā viņš mainītu savas dzīves virzienu, ja viņam tā tiktu dota no jauna.

Vecais kungs, kurš dažas dienas vēlāk nomira, teica: „Atskatoties uz savu dzīvi, es domāju, ka vis-svarīgākais un vērtīgākais, kas man bija bijis, bet ko es pazaudēju, dzenoties pakaļ saviem miljoniem, *bija vienkārša ticība, kas manai mātei bija pret Dievu un ticība dvēseles nemirstībai.*

. . . Tu man jautāji, kas ir visvērtīgākais dzīvē. Es nevaru tev atbildēt labāk, kā dzejnieka vārdiem.“ Viņš palūdza Prezidentu Braunu paņemt mazu grāmatiņu no viņa portfeļa un nolasīja dzejoli, kas saucās „Es esmu svešinieks“.

Es esmu svešinieks ticībai, ko mācīja man māte,
Svešinieks tam Dievam, Kurš dzirdēja mātes raudas,
Man svešs ir mierinājums, kas nāk
No mūžīgajām rokām, kurās mira mans tēvs.

Kad plašā pasaule uz mani sauca, es visu pametu
un sekoju tai līdz,

Un savā aklumā es nemanīju, ka mana roka no
Viņa rokas izslidēja,

Savā apmātībā iedomāties nevarēju es, ka slava ir
vien skaņa tukša,

Ka labklājības zelts ir tikai vizuāli. To esmu sapratis
es tagad.

Un to, ko meklēju visu dzīvi, atrodot es atraidīju
asi.

Es esmu cīnījies un uzvarējis daudzkārt,

Bet gatavs esmu atdot to visu — slavu, bagātību,
baudu,

Lai vien būtu man *ticība* tāda, kas padarīja manu
māti tādu, kāda viņa bij'.

Tā bija cilvēka, kas piedzima Baznīcā, bet bija aiz-
klīdis tālu no tās, pirmsnāves liecība. Tas bija vien-
tuļnieka, kuram varēja piederēt viss, ko vien var
nopirkt par naudu, salauztās sirds sauciens. Viņš bija
savā dzīvē pazaudējis vissvarīgākās lietas, lai uzkrātu
šīs pasaules mantu“ (*Continuing the Quest* [1961],
32–35; slīpraksts pievienots).

Mormona Grāmatā pravietis Jēkabs sniedz mums
kādu svarīgu padomu šajā sakarā:

„Bet, pirms jūs meklējat bagātības, meklējiet pēc
Dieva valstības.

Un, kad jūs būsit saņēmuši cerību Kristū, jūs iegū-
sit bagātības, *ja jūs tās meklēsiet*; un jūs tās meklēsiet ar
nolūku darīt labu—apgērbt kailo un pabarot izsal-
kušo, un atbrīvot sagūstīto, un sniegt atbalstu slima-
jam un nomocītajam“ (Jēkaba grāmata 2:18–19;
slīpraksts pievienots).

Tad pamats un perspektīva ir šāda—Vispirms
mums ir jāmeklē Dieva valstība, jāstrādā un jāplāno,
un jātērē saprātīgi, jāplāno nākotne un jāizmanto
tā labklājība, ar kuru mēs esam svētīti, lai palīdzētu
uzcelt šo valstību. Kad mēs tiekam šīs mūžīgās pers-
pektīvas vadīti un būvējam uz šiem stingrajiem
pamatiem, mēs varam ar pārliecību pildīt savus
ikdienas uzdevumus un mūsu dzīves darbu, kas būtu
rūpīgi jāplāno un uzcītīgi jāpilda.

Tieši šādos ietvaros es gribētu paskaidrot piecus
ekonomiskās pastāvības principus.

Godprātīgi maksāt desmito tiesu

*Pastāvības 1. likums: Godprātīgi maksāt desmito
tiesu.* Es bieži domāju par to, vai mēs maz saprotam,

ka maksāt desmito tiesu nenozīmē dod dāvanas Tam
Kungam un Baznīcai. Maksāt desmito tiesu nozīmē
atdot savu parādu Tam Kungam. Tas Kungs ir visu
mūsu svētību avots, ieskaitot mūsu pašu dzīvi.

Desmitās tiesas maksāšana ir bauslis—bauslis ar
apsolījumu. Ja mēs paklausām šim bauslim, mums ir
apsolīts, ka mums „veiksies šinī zemē“. Šī labklājība
sastāv ne tikai no materiālām lietām—tā var ietvert
gan labu veselību, gan asu prātu. Tā ietver ģimenes
vienotību un garīgu izaugsmi. Es ceru, ka tie no
jums, kas pagaidām nemaksā pilnu desmito tiesu,
meklēs pēc ticības un spēka to darīt. Pildot šo pienā-
kumu pret savu Radītāju, jūs gūsit lielu, lielu laimi,
kādu pazīst tikai tie, kas ir uzticīgi šim bauslim.

Dzīvot taupīgi

Pastāvības 2. likums: Tērēt mazāk, nekā nopelnāt. Es
esmu atklājis, ka vispār nav iespējams nopelnīt *vairāk*,
nekā jūs spējat iztērēt. Esmu pārliecināts, ka nevis
naudas daudzums, ko cilvēks nopelna, nes sirdsmieru,
bet gan spēja *kontrolēt* savu naudu. Nauda var būt ne
tikai paklausīgs kalps, bet arī skarbs uzraugs. Tie, kas
veido savu dzīves standartu, atstājot nelielu pārpalī-
kumu, kontrolē savus apstākļus. Tos, kas tērē mazliet
vairāk, nekā tie nopelna, kontrolē apstākļi. Tie atrodas
jūgā. Prezidents Hiberns Dž. Grants reiz teica: Ja ir kas
tāds, kas cilvēka sirdī un ģimenē spēj nest mieru un
apmierinātību, tad tā ir dzīvošana savu līdzekļu robe-
žās. Un, ja ir kaut kas tāds, kas grauž, nomāc un ved
izmisumā, tad tie ir parādi un saistības, ko cilvēks
nespēj pildīt“ (*Gospel Standards*, comp. G. Homer
Durham [1941], 111).

Veids, kā tērēt mazāk, kā mēs pelnām, ir vien-
kāršs—tā ir disciplīna. Agrāk vai vēlāk dzīvē, galu
galā, mums ir jāiemācās disciplinēt sevi, savas tiek-
smes un savas ekonomiskās vēlmes. Cik gan svētīts
ir tas cilvēks, kurš iemācās tērēt mazāk, nekā viņš
nopelna, un iekrāj nebaltām dienām!

Nošķirt vajadzības no vēlmēm

*Pastāvības 3. likums: Iemācīties atšķirt vajadzības no
vēlmēm.* Patērētāja tieksme ir radīta mākslīgi. Mūsu
brīvo uzņēmumu konkurējošā sistēma ražo neiero-
bežotu preču un pakalpojumu daudzumu, lai veici-
nātu mūs vēlētās arvien vairāk ērtību un greznības.
Es nekritizēju sistēmu vai šo preču un pakalpojumu
noderīgumu. Mani tikai uztrauc tas, lai mūsu cilvēki
iepērkoties domātu saprātīgi. Mums ir jāiemācās, ka
uzupurēšanās ir svarīga mūsu mūžīgās disciplīnas
daļa.

Šajā un daudzās citās valstīs vairums vecāku un
bērnu, kas dzimuši pēc II Pasaules kara, var dzīvot
pārtikušos apstākļos. Daudziem ir paveicies, jo viņi
var apmierināt savas vajadzības uzreiz. Ir pietiekoši
plašas iespējas atrast darbu visiem tiem, kas ir darb-

spējīgi. Tas, kas šķita greznība vakar, šodien tiek uzskatīts par nepieciešamību.

Jaunlaulāto vidū tas ir tipiski, ka tie vēlas iekārtot savas mājas un nodrošināt sevi ar greznību, jau *uzsākot* laulības dzīvi. Savukārt viņu vecāki to sasniedza tikai pēc vairāku gadu ilgiem pūliņiem un upuriem. Šī vēlme iegūt visu un uzreiz var pakļaut jaunlaulātos kredītsaistībām, kas uzliek parādsaistību smago slogu. Tas savukārt attur viņus no nepieciešamo finansiālo līdzekļu izmantošanas tā, kā to iesaka Baznīca—uzkrāt pārtiku un pildīt citas drošības programmas.

Pārmērība un slikta naudas pārvaldīšana rada dziļu plaisu laulāto attiecībās. Vairumam laulāto pāru problēmu sakne, šķiet, ir ekonomiska rakstura—vai nu nepietiekami ienākumi, lai uzturētu ģimeni, vai nopelnīto ienākumu nepareiza pārvaldīšana.

Kāds jauns tēvs vērsās pie sava bīskapa, lai lūgtu finansiāla rakstura padomu, un pastāstīja jau tik bieži dzirdēto stāstu: „Bīskap, es esmu izmācījies par inženieri, un es labi pelnu. Šķiet, ka visu studiju laiku man tika mācīts, kā nopelnīt naudu, bet neviens man netika mācījis, kā naudu pārvaldīt.“

Lai arī mēs domājam, ka katram studentam vajadzētu iziet patērētāja kursus, tomēr galvenā šāda veida apmācība gulstas uz vecāku pleciem. Vecāki nedrīkst atstāt šo svarīgo mācību pašplūsmā vai pilnībā novelt atbildību par to uz skolām un augstskolām.

Svarīga šādu mācību daļa ir parāda izskaidrošana. Daudziem no mums eksistē divu veidu finansiālie parādi—patērētāja kredīts un investīciju jeb uzņēmējdarbības kredīts. Patērētāja kredīts attiecas uz iepirkšanas kredītiem, pērkot to, ko mēs ikdienā lietojam vai patērējam. Kā piemēru var minēt iemaksas, ko veicam pērkot apģērbu, aprīkojumu, mēbeles u.c. Patērētāja kredītiem kā galvojums tiek izmantoti mūsu nākotnes ienākumi. Tas var būt ļoti bīstami. Ja mēs paliekam bez darba, kļūstam darbnespējīgi vai nokļūstam kādā nopietnā neparedzamā situācijā, mums rodas grūtības pildīt savas saistības. Iepirkšanās, izmantojot kredītu, ir visdārgākais iepirkšanās veids. Preces, ko mēs iegādājamies, cenai tiek pievienota komisijas un noformēšanas maksa.

Es saprotu, ka jaunajām ģimenēm dažreiz ir nepieciešams iepērkoties izmantot kredītu. Bet mēs jūs brīdinām nepirkt vairāk, kā jums ir tiešām nepieciešams, un nomaksāt jūsu parādus, cik ātri vien iespējams. Neiekrājiet papildu procentu maksājumu slogu, ja jau esat finansiālās grūtībās.

Investīciju kredītiem būtu jābūt pilnīgi nodrošinātam, lai tas neapgrūtinātu ģimenes drošību. Neieguldiet naudu spekulatīvās avantūrās. Spekulāciju gars var apreibināt. Daudzi veiksminieki ir izputējuši tādēļ, ka viņos pārņēmusi nekontrolējamā kāre uzkrāt vēl un vēl. Mācīsimies no pagātnes kļūdām un izvairīsimies

pakļaut savu laiku, enerģiju un veselību negausīgajai kārei iegūt arvien vairāk materiālas lietas.

Prezidents Spensers V. Kimbals ir devis šādu pārdomu veicinošu padomu:

„Tas Kungs ir svētījis mūsu cilvēkus ar pārticību, kas nav salīdzināma ar agrākajiem laikiem. Līdzekļi, kas mums tiek doti, ir labi un nepieciešami mūsu darbam šeit uz zemes. Bet mani māc bailes, ka daudzi no mums ir nodevušies baram un ganāmpulkiem, laukiem un kūtim un bagātībai, un ir sākuši to visu pielūgt kā viltus dievus, un tam ir vara pār mums. Vai mums šo lietu ir vairāk, nekā mūsu ticība spēj izturēt? Daudz cilvēku lielāko daļu sava laika velta sava imidža spodrināšanai, kas sevī ietver ievērojamus izdevumus—akcijas, obligācijas, investīciju portfeli, īpašumus, kredītkartes, mēbeles, mašīnas utt., lai *garantētu* sev miesisko drošību, cerams, uz visu garo un laimīgo dzīvi. Piemirsts tiek vienīgi tas, ka mūsu uzdevums ir pielietot šos daudzus resursus mūsu ģimenēs un kvorumos, lai celtu Dieva valstību“ („The False Gods We Worship“, *Ensign*, 1976. g. jūn., 4).

Ļaujiet man liecības veidā izteikt piebildi šim prezidenta Kimbala paziņojumam, ka es nezinu nevienu gadījumu, kad laime un sirdsmiers būtu pieauguši, pateicoties uzkrātajiem īpašumiem, kas pārsniedz ģimenes saprātīgās vēlmes un vajadzības.

Veidot budžetu pārdomāti

Pastāvības 4. likums: Izveidot budžetu un dzīvot budžeta robežās. Kādam manam draugam ir meita, kas devās uz ārzemēm uz vienu semestri BJU studentu apmaiņas programmas ietvaros. Viņa pastāvīgi rakstīja uz mājām, prasot vairāk naudas. Viņš bija tik norūpējies par to, ka viņš pieteica tālsarunu ar meitu, lai uzzinātu no viņas par nepieciešamību saņemt papildu līdzekļus. Sarunas gaitā meita paskaidroja: „Bet, tēt, es varu tev atskaitīties par katru tevis sūtīto peniju, kur esmu to iztērējis.“

Viņš atbildēja: „Tu laikam nesapрати. Mani interesē budžets—tēriņu plāns—nevis pieraksti par iztērēto naudu.“

Iespējams, ka vecākiem būtu jārikojas tā, kā kāda studenta tēvam. Dēls sūta telegrammu: „Nav naudas, nav baudas. Tavs dēls.“ Viņa tēvs telegrammā atbildēja: „Cik žēl, mans dēls. Tavs tēvs.“

Intervējot daudzus cilvēkus gadu gaitā, esmu novērojis, ka pārāk daudziem nav praktiska budžeta vai tie nav sevi disciplinējuši, lai dzīvotu pēc tā noteikumiem. Daudzi cilvēki domā, ka budžets tiem laupa brīvību. Gluži pretēji—veiksmīgi cilvēki ir sapratuši, ka budžets ļauj realizēt patiesu ekonomisko brīvību.

Budžeta sastādīšanai un finanšu pārvaldīšanai nevajadzētu būt pārāk sarežģītai vai laikietilpīgai.

Stāsta, ka kādam imigrantam-tēvam bija apavu kaste, kurā viņš glabāja nomaksātos rēķinus. Savus saņemtos rēķinus viņš piesprauda pie sienas, bet savu naudu viņš glabāja kases aparātā.

„Es nesaprotu, kā tu vari šādi darboties biznesā,“ teica viņa dēls. „Kā gan tu zini, cik lieli ir tavi ienākumi?“

„Dēls,“ biznesmenis atbildēja, „kad es nokāpu no klāja, man piederēja tikai bikses, kas bija man mugurā. Šodien tava māsa ir mākslas pasniedzēja, tavs brālis ir ārsts, bet tu esi grāmatvedis. Man ir mašīna, māja un labs bizness. Par visu ir nomaksāts. Tātad, ja tu to visu saskaitīsi, atņemsi bikses, tu iegūsi manu peļņu.“

Gudri finanšu padomnieki māca, ka katrā labi sastādītā budžetā ir četri neiztrūkstoši elementi. *Pirmkārt*, ir vajadzīgs nodrošinājums pamatvajadzībām, piemēram, pārtikai, apģērbam utt.; *otrkārt*, mājoklim; *treškārt*, neparedzētām situācijām—iekrājumi, veselības un dzīvības apdrošināšana; un *ceturtkārt*, apdomātas līdzekļu investīcijas un uzkrāšanas programma nākotnei.

Ļaujiet man izteikties par diviem šiem elementiem. Nekas mūsu dzīvē nav tik noteikts, kā negaidīti notikumi. Pieaugot medicīnas pakalpojumu izmaksām, veselības apdrošināšana ir vienīgais veids, kā vairums ģimeņu var pārvarēt nopietnu negadījumu, slimību, vai grūtniecības izmaksas, it īpaši priekšlaicīgu dzemdību gadījumā. Dzīvības apdrošināšana nodrošinās jūs ar ienākumiem gadījumā, ja apgādātājs priekšlaicīgi

mirst. Katrai ģimenei būtu jārezervē līdzekļi pienācīgai veselības un dzīvības apdrošināšanai.

Pēc tam, kad šie pamatprincipi ir izpildīti, mums, taupīgi rīkojoties, regulāri būtu jākrāj, lai veidotu līdzekļus investīcijām. Es esmu novērojis, ka reti kam izdodas veiksmīgi investēt, ja vien viņi nav, pirmkārt, attīstījuši ieradumu regulāri iekrāt. Tas prasa disciplīnu un saprātīgu spriestspēju. Ir daudz veidu, kā ieguldīt. Mans padoms ir vienīgi gudri izvēlēties savus investīciju padomniekus. Pārlicinieties, ka viņi ir uzticami un tādi, kuriem ir veiksmīga investīciju pārvaldīšanas vēsture.

Būt godīgiem

Pastāvības 5. likums: Būt godīgiem visos savos finanšiālajos darījumos. Godprātības ideāls nekad neizies no modes. Tas attiecas uz visu, ko mēs darām. Kā Baznīcas vadītājiem un Baznīcas locekļiem mums jābūt godprātīguma iemiesojumam.

Brāļi un māsas, ar šiem pieciem principiem, es esmu mēģinājis iezīmēt finanšu un resursu pārvaldīšanu.

Es ceru, ka katrs no mums var gūt labumu no šo principu pielietošanas. Es sniedzu savu liecību, ka tie ir patiesi un ka šī Baznīca un darbs, ko mēs darām, ir patiesi.

No Prezidenta Tannera uzstāšanās vispārējā labklājības sesijā 1979. gada oktobri Baznīcas Vispārējās konferences laikā (skat. Conference Report, Oct. 1979, 117–21; vai *Ensign*, Nov. 1979, 80–82).

Budžets no _____ līdz _____
 datums datums

IENĀKUMI	PLĀNOTIE	FAKTISKIE
Alga jeb darba samaksa pēc nodokļu nomaksas		
Citi ienākumi		
Ienākumi kopā		
IZDEVUMI	PLĀNOTIE	FAKTISKIE
Desmitā tiesa		
Citi Baznīcas ziedojumi		
Ilgtermiņa ietaupījumi		
Uzkrājumi neparedzētiem gadījumiem		
Pārtika		
Hipotekārie maksājumi vai īre		
Komunālie maksājumi		
Transporta izdevumi		
Parādu maksājumi		
Apdrošināšana		
Medicīniskie izdevumi		
Apģērbs		
Citi		
Citi		
Citi		
Izdevumi kopā		

B. DAĻA

VECĀKU ATBILDĪBA ĢIMENES STIPRINĀŠANĀ



IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Apņemieties pavadīt laiku kopā ar katru no saviem vai radnieku bērniem atsevišķi. Sarunājoties ar katru bērnu, centieties uzzināt kaut ko jaunu par viņa interesēm, vajadzībām un grūtībām.
- Atvēliet laiku, lai parunātu par saviem bērniem ar savu dzīvesbiedru. Pārrunājiet katra bērna stiprās puses un grūtības. Nolemiet, ko jūs varētu darīt, lai apmierinātu katra jūsu bērna vajadzības.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

DĀRGIE BĒRNI IR DIEVA DĀVANA

Prezidents Tomass S. Monsons
Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

Mateja evaņģēlijā mēs varam lasīt, ka pēc tam, kad Jēzus un Viņa mācekļi nokāpa no Apskaidrības kalna, viņi uzkavējās Galilejā un tad aizgāja uz Kapernaumu. Mācekļi vaicāja Jēzum: „Kas gan ir lielākais debesu valstībā?”

Un Jēzus pasauca bērnu, nostādīja to viņu vidū un sacīja:

Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netopot kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.

Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā.

Un, kas uzņem tādu bērnu Manā Vārdā, tas uzņem Mani.

Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā.¹

Es domāju tas ir būtiski, ka Jēzus mīlēja šos mazos, kas tikai pavisam nesen bija pametuši pirmslaicīgo dzīvi, lai nokļūtu uz zemes. Bērni toreiz un bērni tagad ienes mūsu dzīvē svētības, iekvēlina mūsu mīlestību un pamudina mūs uz labiem darbiem.

Nav brīnums, ka par mūsu dzimšanu dzejnieks Viljams Vērdsverts saka šādi: „Pa krāšņu mākoņu taku mēs nākam / no Dieva—no savām mājām.”²

Vairākums mazuļu ierodas pie saviem vecākiem, kas nepacietīgi gaida viņu ierašanos, pie mātēm un tēviem, kas priecājas būt par daļiņu no brīnuma, ko mēs saucam par piedzimšanu. Neviens upuris nav

par lielu, nekādas sāpes nav par stipru, nekādas gaidas nav par ilgu.

Nav brīnums, ka mēs esam šokēti par kādā Amerikas pilsētā notikušo, par ko tika ziņots, ka „jaundzimusi meitenīte, kas tika ietīta papīra maisā un izmesta atkritumu konteinerī, pašreiz atrodas slimnīcā ārstu uzraudzībā. Bērnam klājas labi. Viņa patiešām ir skaista, veselīga mazulīte, trešdien teica slimnīcas preses sekretārs. Policija saka, ka jaundzimusi meitenīte atrasta pēc tam, kad atkritumu savācējs izbēris konteinerā saturu atkritumu mašīnā, kur ieraudzījis gružos kaut ko kustamies. Varas iestādes meklē māti”.

Tas ir mūsu īpašais pienākums, mūsu dārgā privilēģija—pat mūsu svētā iespēja—aicināt savās mājās un sirdīs bērnus, kas cildina mūsu dzīvi.

Mūsu bērniem ir trīs mācību klases, kuras viena no otras ir visai atšķirīgas. Es runāju par mācību klasi skolā, mācību klasi baznīcā un mācību klasi, ko mēs saucam par mājām.

Mācību klase skolā

Baznīca vienmēr ir izrādījusi būtisku interesi par sabiedrības izglītošanu un tā mudina savus Baznīcas locekļus piedalīties vecāku-skolotāju pasākumos un citos notikumos, kas paredzēti, lai uzlabotu mūsu jaunatnes izglītību.

Sabiedrības izglītošanā nav neviena svarīgāka aspekta kā skolotājs, kuram tiek dota iespēja mīlēt, mācīt un iedvesmot zinātkāros zēnus un meitenes, jauniešus un jauniešas. Prezidents Deīvids O. Makejs sacīja: „Mācīšana ir cildenākais no visiem amatiem uz zemes. No pienācīgas jaunatnes izglītības ir atkarīga māju pastāvība un šķīstība, tautas drošība un mūžība. Vecāki dod bērnam iespēju dzīvot; skolotājs seko, lai bērns dzīvotu labi.”³ Es ticu, ka mēs novērtēsim viņu

nozīmīgumu un viņu būtisko misiju, nodrošinot atbilstošus palīglicēkļus, vislabākās grāmatas un atalgojumu, kas parāda mūsu pateicību un uzticēšanos.

Katrs no mums ar mīlestību atceras mūsu jaunības dienu skolotājus. Mana pamatskolas mūzikas skolotāja bija Šarpas jaunkundze. Savos skolniekos viņa spēja iedvest mīlestību pret mūziku, un viņa mums mācīja arī atpazīt mūzikas instrumentus un to skaņas. Es patiešām labi atceros Rutas Krovas jaunkundzes ietekmi, kas mācīja veselības mācību. Lai gan tas bija Lielās depresijas laikā, viņa sekoja līdzī tam, lai katram sestās klases skolniekam būtu zobārstniecības veselības kartīte. Viņa pati pārbaudīja katru skolnieka zobu veselību un pārliecinājās, ka katram tika sniegta atbilstoša ārstēšana valsts vai privātajā zobārstniecības klīnikā. Neviens bērns nepalika bez pienācīgas ārstēšanas. Toreiz, kad Berkhausas jaunkundze, kas mācīja ģeogrāfiju, atrullēja pasaules karti un ar savu rādāmkociņu norādīja valstu galvaspilsētas un stāstīja par katras valsts atšķirībām, valodu un kultūru, es pat nenojautu un nesapņoju par to, ka kādu dienu es apmeklēšu šīs valstis un cilvēkus.

Cik gan liela ir skolotāju ietekme mūsu bērnu dzīvēs, kad tie pacilā viņu garu, asina viņu prātu un sniedz motivāciju viņu dzīvē!

Mācību klase Baznīcā

Mācību klase Baznīcā katra bērna un jaunieša izglītībai sniedz būtisku papildu dimensiju. Šajā vidē katrs skolotājs var sasniegt to audzēkņu dvēseles augstākās stīgas, kas klausās viņa stundas un sajūt skolotāja liecības ietekmi. Sākumskolā, Svētdienas skolā, Jauno sieviešu sanāksmēs, kā arī Ārona priesterības stundās labi sagatavojušies skolotāji, kas aicināti pēc Tā Kunga iedvesmas, var iedvesmot katru bērnu, katru jauniešu un pamudināt visus meklēt „labākajās grāmatās gudrības vārdus; [meklēt] zināšanas; patiesi studējot, un arī ar ticību“.⁴ Iedrošinājuma vārdi un garīga doma var ietekmēt vērtīgo dzīvi un atstāt neizdzēšamas pēdas pār nemirstīgo garu.

Pirms daudziem gadiem Baznīcas žurnāla godalgu pasniegšanas banketā mēs sēdējām kopā ar prezidentu Haroldu B. Lī un viņa kundzi. Prezidents Lī sacīja mūsu pusaudžu meitai Annai: „Tas Kungs ir svētījis tevi ar skaistu seju un ķermeni. Saglabā iekšējo skaistumu tik pat daiļu, kāds ir tavš ārējais skaistums, un tu tiksī svētīta ar patiesu laimi.“ Šis skolotājs nodeva Annai iedvesmojošu orientieri uz mūsu Debesu Tēva celestiālo valstību.

Pazemīgs un iedvesmojošs skolotājs Baznīcas mācību klasē var ieaudzināt savos audzēkņos mīlestību pret Svētajiem Rakstiem. Jā, skolotājs var „ielikt“ senos apustuļus un pasaules Glābēju ne tikai mācību klasē, bet arī mūsu bērnu sirdīs, prātos, dvēselēs.

Mācību klase, ko saucam par mājām

Droši vien vissvarīgākā no visām mācību klasēm ir klase, kas atrodas mājās. Tieši mājās mēs veidojam savu attieksmi, mūsu ticību ar stiprām saknēm. Tieši mājās dzimst cerība vai arī tā mirst. Mūsu mājas ir mūsu dzīves laboratorija. Tas, ko mēs darām mājās, nosaka mūsu dzīves kursu tad, kad pametam savas mājas. Savā grāmatā *The Road to Confidence (Ceļš uz pašāvēību)*, Doktors Stjuarts E. Rozenbergs rakstīja: „Par spīti visiem izgudrojumiem un modernākajiem projektiem, untumiem un fetišiem, neviens līdz šim brīdim nav ieviesis vai jebkad ieviesīs līdzvērtīgu aizvietotāju cilvēka ģimenei.“⁵

Laimīgas mājas ir gandrīz debesis. Prezidents Džordžs Alberts Smits jautāja: „[Vai] mēs gribam, lai mūsu mājās valdītu laime[?] Ja tā, tad ļausim tām būt par pastāvīgu lūgšanas, pateicības un atzinības vietu.“⁶

Ir situācijas, kad bērni nāk uz zemes ar fiziskiem vai garīgiem traucējumiem. Lai kā arī mēs censtos, nav iespējams zināt, kāpēc vai kā tas tā notiek. Es uzteicu tos vecākus, kuri bez žēlabām pieņem šādu bērnu savās rokās un savā dzīvē, un vienam no Debesu Tēva bērniem sniedz tik nepieciešamo uzpuņķēšanos un mīlestību.

Kādā vasarā „Aspen Grove“ (apšu birzs) ģimenes nometnē es vēroju māti, kas pacietīgi baroja pusaugu meitu, kas bija traumēta dzemdībās un pilnībā bija atkarīga no mātes. Māte pasniedza katru ēdiena karoti, katru ūdens malku, tai pat laikā stabili pieturot savas meitas galvu un kaklu. Es klusībā nodomāju pie sevis: „17 gadus māte ir šādi un visādi citādi kalpojusi savai meitai, nedomājot pati par savu komfortu, par savu baudu, par savu ēdienu.“ Lai Dievs svētī šādas mātes, šādus tēvus, šādus bērnus! Un Viņš svētīs.

Bērnu nevainība

Vecāki visur pasaulē saprot, ka visspēcīgāko emociju kombināciju pasaulē neizsauc kaut kāds milzīgs kosmiskais notikums, ne tā ir rodama novelēs vai vēstures grāmatās, bet vienīgi tad, kad vecāki noraugās uz savu aizmīgušo bērnu.

Un, noraugoties uz bērnu, prātā nāk Čārlza M. Dikinsona vārds:

*Viņi ir siržu un ģimeņu elki!
Viņi ir Dieva eņģeļi maskēti;
Viņu matu cirtās vēl dus saules gaisma,
Viņu acīs vēl mirdz Dieva godība;
Šie, kas atstājuši savas Debesu mājas,
Liek palikt man maigam un rāmam;
Un tagad es saprotu, kā Jēzus
Spēj pielīdzināt Dieva valstību bērnam.⁷*

Mūsu ikdienišķajās pieredzēs ar bērniem mēs atklājam, ka viņi ir visuztverošākie un bieži pauž dziļas patiesības. Čārlzs Dikenss, klasiskās *Ziemassvētku dziesmas* autors, atainoja šo faktu, aprakstot pazemīgo Boba Kretčita ģimenes pulcēšanos pie nabadzīgā, bet ilgi gaidītā Ziemassvētku vakariņu galda. Bobs, ģimenes tēvs, atgriezās mājās, nesdams savu vārgo dēlēnu Mazo Timu uz sava pleca. Mazajam Timam „rociņā bija mazs kruķītis, un kājiņas balstīja metāla skavas“. Boba sieva jautāja viņam: „Un kā tad uzvedās Mazais Tims?“

„Kā zelts,“ Bobs atteica, „un vēl labāk. Tik ilgi sēžot vienatnē, viņš kļuvis tāds dziļdomīgs, un reizēm viņam iešaujas prātā pašas dīvainākās lietas, kādas būsi dzirdējusi. Mājupceļā viņš man teica, ka cerot — ļaudis viņu baznīcā būs pamanījuši, jo viņš taču esot kroplītis, bet Ziemassvētkos cilvēkiem varot būt jauki atcerēties, kurš līcis klibiem ubagiem stāgāt un aklajiem ieraudzīt dienasgasimu.“⁸

Pats Čārlzs Dikenss teica: „Es mīlu šos mazos cilvēņus, un tas nemaz nav tik maznozīmīgi, ka viņi, kas ir tikko ieradušies no Dieva, mīl mūs.“

Bērni izrāda savu mīlestību oriģinālos un novatoriskos veidos. Manā dzimšanas dienā, pirms kāda laika, kāda jauka meitenīte apsveica mani ar pašas rakstītu apsveikuma kartiņu un aploksnē ieliku mazitiņu piekaramo atslēdziņu, kas viņai šķita dārga. Viņa domāja, ka man patiktu to saņemt dāvanā.

„No visiem jaukākiem skatiem, ko mēs varam redzēt pasaulē, nekas nav tik brīnišķīgs kā bērns, kurš kaut ko dod. Viņš sniedz katru mazu lietiņu. Bērns dod jums pasauli. Viņš atver pasauli, it kā tā būtu grāmata, kuru jūs iepriekš nebijāt spējis izlasīt. Bet saņemot dāvanu, tā vienmēr ir kāda jocīga maza lietiņa, greizi salīpināts . . . eņģelis, kas līdzinās klauņam. Ir tik maz, ko bērns var dot, bet viņš nekad nezina, ka atdod jums visu.“⁹

Tāda bija Dženijas dāvana man.

Bērni, šķiet, ir apdāvināti ar pastāvīgu ticību savam Debesu Tēvam un Viņa spējām un vēlmei atbildēt uz viņu milīgajām lūgšanām. Man pašam ir bijusi personīga pieredze, ka tad, kad bērns lūdz, Dievs klausās.

Ļaujiet man dalīties ar jums Berija Bonella (Barry Bonnell) un Deila Mērfija (Dale Murphy) pieredzi. Viņi ir pazīstami profesionāli beisbola spēlētāji, kas kādreiz spēlēja „Atlanta Braves“ beisbola klubā. Viņi abi ir Baznīcas jaunpievērstie. Deilu Mērfiju kristīja Berijs Bonells.

„Tas notika 1978. gada sezonas laikā, ko Berijs aprakstīja kā pārmaiņu laiku savā dzīvē. Viņš pārlietu centās uzlabot savas spēles prasmes. Savu neveiksmju dēļ viņš jutās ļoti nomākts un nelaimīgs. Viņš tiešām negribēja iet, kad Deils Mērfijs aicināja

doties tam līdzī uz slimnīcu, tomēr viņš turp devās. Tur viņš satika Rikiju Litlu (Ricky Little), uzticamu [Atlanta] Braves līdzjutēju, jaunieta, kas sirga ar leukēmiju. Tas bija pilnīgi acīm redzams, ka Rikijs bija tuvu nāvei. Berijs izjuta dziļu vēlēšanos pateikt viņam kaut ko mierinošu, bet nekas nešķita piemērots. Galu galā, viņš pajautāja, vai ir kas tāds, ko viņi varētu darīt. Zēns minstinājās un tad jautāja, vai viņi katrs nevarētu iegūt pa punktam viņa dēļ nākamās spēles laikā. Berijs [vēlāk] teica: „Šis lūgums nebija tik grūti izpildāms Deilam, kurš tajā vakarā ieguva divus punktus, bet man tas bija grūti—es nebiju ieguvis punktus visu gadu. Tad es sajutu siltumu pārlīstam visam ķermenim, un es teicu Rikijam, ka viņš var uz mums paļauties.“ Tajā vakarā Berijs ieguva savu vienīgo punktu tajā sezonā.¹⁰ Bērna lūgšana tika atbildēta, bērna vēlme tika piepildīta.

Drošības nepieciešamība

Ja vien visiem bērniem būtu mīloši vecāki, drošas mājas un gādīgi draugi, cik gan brīnišķīga tad būtu viņu pasaule. Diemžēl visi bērni nav tik bagātīgi svētīti. Daži bērni piedzīvo, kā viņu tēvs nežēlīgi sit viņu māti, bet citi paši piedzīvo vardarbību. Kāda glābēšana, kāda izvirtība, kāds kauns!

Vietējās slimnīcas visur uzņem šos mazulīšus sāsītus un apdauzītus, ko pavada acīmredzami meli, ka bērns „ieskrēja durvīs“ vai „nokrita pa trepēm“. Meli, huligāni, kas vardarbīgi izturas pret bērniem, kādu dienu pļaus savas nekrietnās rīcības ražu. Klusajam, ievainotajam, aizskartajam bērnam—vardarbības un dažreiz asinsgrēka upurim—ir jāsaņem palīdzība.

Kāds apgabala tiesnesis vēstulē man izteicās: „Seksuāla vardarbība pret bērniem ir viens no vissamaitātākajiem, vispostošākajiem un visamoralākajiem noziegumiem civilizētajā sabiedrībā. Mēs novērojam satraucošu fiziskās, garīgās un seksuālās vardarbības pieaugumu pret bērniem. Mūsu tiesas tiek pārpildītas ar šo pretīgo uzvedību.“

Baznīca nepiedod šādu briesmīgu un zemisku rīcību. Drīzāk, mēs visbargākajā veidā nosodām šādu izturēšanos pret Dievam dārgajiem bērniem. Bērnus ir jāglābj, jālolo, jāmīl un jādziedina. Vedīsim vainīgo pie tiesas, sauksim viņu pie atbildības par savu rīcību un sniegsim profesionālu ārstēšanu, lai mazinātu šādu ļaunu un velnišķīgu uzvedību. Ja mēs ar jums zinām par šādu uzvedību, bet nepieņemam nekādus mērus, lai izskaustu to, mēs kļūstam par šīs problēmas līdzdalībniekiem. Mēs uzņemamies daļu vainas. Mums arī ir jāsaņem sods.

Ceru, ka mani vārdi nav pārāk skarbi, bet es mīlu šos bērnus un zinu, ka Tas Kungs arī viņus mīl. Jūs neatradīsiet vēl aizkustinošāku šīs mīlestības izklāstu, kā Trešā Nefija grāmatā aprakstīto pieredzi, kur Jēzus

svētī bērnus. Tas stāsta par to, kā Jēzus dziedina slimos, māca cilvēkus un lūdz Debesu Tēvu par viņiem. Un tad ļaujiet man citēt šos vērtīgos vārdus:

„[Jēzus] ņēma viņu bērnus, vienu pēc otra, un svētīja tos, un lūdz Tēvu par tiem.

Un, kad Viņš to bija darījis, Viņš atkal raudāja;

Un Viņš runāja uz ļaužu pulku, un sacīja uz tiem: Skatieties uz saviem bērniņiem.

Un, kad viņi skatījās, lai redzētu, viņi pameta savas acis uz debesīm, un viņi redzēja eņģelus nokāpjam no debesīm, un tie bija it kā uguns vidū, . . . un eņģeļi kalpoja tiem.“¹¹

Jūs varētu jautāt: „Vai šādas lietas notiek arī šodien?“ Ļaujiet man dalīties ar jums brīnišķīgā kādas vecmāmiņas un vectētiņa, kuri pirms vairākiem gadiem kalpoja misijā, izklāstā un veidā, kā tika svētīts viņu mazdēls. Vectētiņš misionārs rakstīja:

„Mēs ar manu sievu Diānu tagad kalpojam misijā Džeksonā, Ohio štātā. Saņemot misijas aicinājumu, mūsu vislielākās raizes bija mūsu ģimene. Mēs nevarētu būt kopā ar viņiem, kad tiem būtu jāpiedzīvo grūtības.

Īsi pirms mūsu došanās misijā mūsu mazdēlam Ārdžijam, kuram tobrīd bija divarpus gadu, bija jātaisa operācija, lai labotu šķielēšanu. Viņa māte lūdza man doties tiem līdzī, jo mēs ar Ārdžiju bijām īsti „čomi“. Operācija noritēja labi, bet Ārdžijs raudāja pirms un pēc operācijas, jo neviens no ģimenes nedrīkstēja iet operāciju zālē, un viņš bija nobijies.

Pēc kādiem sešiem mēnešiem, kamēr mēs joprojām bijām misijā, Ārdžijam vajadzēja labot otru aci. Viņa māte zvanīja man un izteica savu vēlmi, lai es

arī būtu tur un varētu doties ar viņiem uz otro operāciju. Protams, attālums un misija neļāva man būt ar viņu. Mēs ar Diānu gavējām un lūdzām To Kungu mierināt mūsu mazdēlu viņa operācijas laikā.

Mēs piezvanījām īsi pēc operācijas un uzzinājām, ka Ārdžijs, atcerēdamies iepriekšējo pieredzi, nevēlējās pamest savus vecākus. Bet, tiklīdz viņš iegāja operāciju zālē, viņš nomierinājās. Viņš nogūlās uz operāciju galda, pats noņēma savas brilles un izturēja operāciju ar mierīgu garu. Mēs bijām ļoti pateicīgi; mūsu lūgšanas tika atbildētas.

Pēc pāris dienām mēs piezvanījām savai meitai un apvaicājamies par Ārdžiju. Viņam klājās labi, un meita mums atstāstīja šo: Pēcpusdienā pēc operācijas Ārdžijs atmodās un pastāstīja savai mātei, ka operācijas laikā ar viņu kopā bija vectētiņš. Ārdžijs teica: „Vectētiņš tur bija, un viss bija labi.“ Redziet, Tas Kungs darīja tā, ka anesteziologs mazajam zēnam šķīta kā vectētiņš, bet viņa vectētiņš un vecmāmiņa bija misijā 2900 km attālumā!“

Vectētiņš nevarēja būt pie tava galvgaļa, Ārdžij, bet tu biji viņa lūgšanās un viņa domās. Tu tiki aijāts Tā Kunga rokās un mūsu visu Tēva svētīts.

Mani dārgie brāļi un māsas, lai bērnu smieklī iepriecina mūsu sirdis. Lai bērnu ticība remdē mūsu dvēseles. Lai bērnu mīlestība pamudina mūs uz labiem darbiem. „Bērni ir Tā Kunga dāvana.“¹² Lai mūsu Debesu Tēvs vienmēr svētī šīs mīlīgās dvēseles, šos īpašos Skolotāja draugus.

No *Ensign*, 2000. gada jūnija izdevuma 2.–5. lpp.

ATSAUCES

1. Mateja 18:1–6.
2. „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood.“
3. *Gospel Ideals* (1954), 436.
4. M&D 88:118.
5. *The Road to Confidence* (1959), 121.
6. Conference Report, Apr. 1944, 32.
7. No *The Children*, Jack M. Lyon un citi, *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), 21.
8. *A Christmas Carol and Cricket on the Hearth* (nav datēts), 50–51.
9. Margaret Lee Runbeck, *Bits & Pieces*, 20 Sept. 1990.
10. James L. Ison, *Mormons in the Major Leagues* (1991), 21.
11. Trešais Nefijs 17:21–24.
12. Psalmi 127:3.

1. DAĻA: TĒVA PIENĀKUMI

IDEJAS STUNDAS PRAKTISKAJĀ PIELIETOŠANĀI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Pārskatiet, kādi tēva un mātes pienākumi tiek uzsvērti „Vēstījumā pasaulei: Ģimene” septītajā rindkopā (skat. iv. lpp.). Ar lūgšanu sirdī nolēmiet, kā šis padoms attiecas uz jūsu mājām un ko jūs darīsiet, lai to ievērotu.
- Uzrakstiet vēstuli savam tēvam vai vectētiņam.

UZDEVUMS LASĪŠANĀI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

ISRAĒLA TĒVIEM

Prezidents Ezra Tafts Bensons
13. Baznīcas prezidents

Mani dārgie brāļi, es esmu pateicīgs būt kopā ar jums šajā brīnišķīgajā Dieva priesterības sanāksmē. Es lūdzu, lai Tā Kunga Gars būtu ar mani un ar jums, kad es vērsos pie jums šajā vissvarīgākajā jautājumā. Šovakar es vēlētos runāt ar tēviem, kas ir sapulcējušies šeit un citur Baznīcas ēkās, par viņu svētajiem aicinājumiem.

Es ceru, ka jūs, jaunie vīrieši, arī klausīsities uzmanīgi, jo jūs pašreiz gatvojaties kļūt par Baznīcas tēviem nākotnē.

Mūžīgais aicinājums

Tēvi, jums ir mūžīgs aicinājums, no kura jūs nekad netiekat atbrīvoti. Aicinājumi Baznīcā, lai arī cik svarīgi tie būtu, tiek doti tikai uz kādu laiku, un tad jūs no tiem atbrīvo. Taču aicinājums būt par tēvu ir mūžīgs, un tā nozīmība sniedzas pāri laikiem. Šis aicinājums ir gan uz laiku, gan mūžību.

Patiesi ir prezidenta Harolda B. Lī vārdi: „Vissvarīgākais Tā Kunga darbs, ko jūs [tēvi] jebkad darīsiet, notiks mūsu pašu mājās. Mājskološana, darbs bīskapībā un citi Baznīcas pienākumi—tie visi ir svarīgi, bet visnozīmīgākais darbs rit jūsu māju sienās” (*Strengthening the Home* [pamphlet, 1973], 7).

Kādi tad tieši ir tēva pienākumi viņa mājas svētājās sienās? Ļaujiet man atzīmēt divus galvenos katra Israēlas tēva pienākumus.

Materiālo vajadzību nodrošināšana

Pirmkārt, jums ir svēts pienākums nodrošināt ģimenes materiālās vajadzības.

Tas Kungs skaidri ir noteicis nodrošinātāja un taisnīga pēcnācēju audzinātāja lomas. No paša sākuma Ādamam, nevis Ievai, tika uzdots pelnīt maizi sava vaiga sviedros.

Apustulis Pāvils saka vīriem un tēviem: „Bet, ja kāds negādā par savējiem un visvairāk par saviem mājas ļaudīm, tad viņš ir aizliedzis ticību un ir ļaunāks par neticīgu” (Pāvila 1. vēstule Timotejam 5:8).

Atjaunotās Baznīcas agrīnajos vēstures gados Tas Kungs īpaši norādīja vīriešiem viņu saistības — nodrošināt savu sievu un ģimeni. 1832. gada janvārī viņš teica: „Patiesi Es saku jums, ka katrs vīrs, kam ir jāapgādā sava paša ģimene, lai viņš apgādā, un viņš nekādā ziņā nezaudēs savu kroni” (M&D 75:28). Trīs mēnešus vēlāk Tas Kungs teica atkal: „Sievietēm ir tiesības uz apgādību no saviem vīriem, līdz viņu vīri tiek paņemti” (M&D 83:2). Tās ir sievas un mātes dievišķās tiesības. Kamēr viņa rūpējas un audzina mājās savus bērnus, viņas vīrs pelna ģimenei iztiku, kas padara šo audzināšanu par iespējamu.

Ja mājās ir darbaspējīgs vīrs, viņam jābūt par apgādnieku. Dažkārt mēs dzirdam par vīriem, kas ekonomisku apsvērumu dēļ ir pazaudējuši savu darbu un sagaida, ka viņu sievas pametīs mājas un ies strādāt pat tad, ja vīrs joprojām ir spējīgs apgādāt ģimeni. Šajos gadījumos mēs mudinām vīru darīt visu, kas ir viņa spēkos, lai ļautu savai sievai palikt mājās, lai rūpētos par bērniem, kamēr viņš turpina apgādāt ģimeni, cik labi vien viņš to spēj pat tad, ja viņa darbs nebūtu ideāls un ģimenes budžets kļūtu mazāks.

Arī izglītības iegūšana vai materiālas lietas neatīstīšana bērnu radīšanas atlikšanu, lai ļautu sievai strādāt kā ģimenes apgādnieci.

Prezidenta Kimbala padoms

Es atceros mūsu mīļotā pravieša Spensera V. Kimbala padomu precētajiem studentiem. Viņš teica: „Desmitiem tūkstošu jauniešu es esmu teicis, ka tad, kad viņi apprecas, viņiem nevajadzētu gaidīt, līdz viņi pabeidz savas augstskolas un sasniedz vēlamo finansiālo līmeni, pirms gādāt bērnus. . . . Viņiem vajadzētu dzīvot kopā parastu dzīvi un ļaut bērniem ierasties. . . .

Es nezinu nevienu vietu Svētajos Rakstos,“ Prezidents Kimbals turpināja, „kur jaunās sievas tiktu pilnvarotas atvirzīt ģimeni otrajā plānā un iet strādāt, lai atbalstītu savu vīru mācības skolā. Ir tūkstošiem tādu vīru, kas vienlaicīgi ir tikuši galā ar savām mācībām un ir uzturējuši savas ģimenes“ („Marriage Is Honorable,“ *Speeches of the Year, 1973* [1974], 263).

Mātes pienākumi mājās

Priesterības brāļi, es vēlēreiz vēlos uzsvērt nozīmīgumu tam, ka mātes paliek mājās, lai audzinātu, rūpētos un mācītu saviem bērniem taisnīguma principus.

Ceļojot visur, kur ir mūsu Baznīca, es jūtu, ka lielākais vairums Pēdējo Dienu Svēto mātes dedzīgi vēlas ievērot šo padomu. Bet mēs zinām, ka dažkārt māte strādā ārpus mājas, sava vīra pamudināta vai pat pēc viņa pieprasījuma. Tieši viņš vēlas ērtības priekšmetus, ko varētu nopirkt par papildus iegūto naudu. Šajā gadījumā cietis ne tikai ģimene. Brāļi, jūsu pašu garīgā izaugsme un attīstība tiks traucēta. Es saku jums visiem, ka Tas Kungs ir uzdevis vīriešiem saistības apgādāt savu ģimeni tādā veidā, lai sieva varētu pildīt savu mātes lomu mājās.

Ģimenes sagatavotība šodien ir vēl aktuālāka

Tēvi, vēl viens svarīgs aspekts jūsu ģimenes materiālo vajadzību nodrošināšanā ir nodrošināt jūsu ģimeni ar visu nepieciešamo ārkārtas situācijām. Ģimenes sagatavotība ārkārtas situācijām ir sen ieviests labklājības princips. Tas šodien ir pat vēl aktuālāks.

Es jums nopietni prasū, vai esat nodrošinājis savu ģimeni ar pārtikas krājumiem, apģērbu un, kur iespējams, ar degvielu, lai tas pietiktu gadam? Atklāsme sagatavot un uzglabāt pārtiku ir tik pat svarīga mūsu laicīgajai labklājībai šodien, cik cilvēkiem svarīga bija atklāsme par šķirsta būvēšanu Noasa laikā.

Un, vai jūs dzīvojat savu ienākumu robežās un mazliet iekrājat?

Vai esat godīgi pret To Kungu, maksādami desmito tiesu? Šo dievišķo likumu pielietošana dzīvē nesīs jums gan garīgās, gan materiālās svētības.

Jā, brāļi, kā Israēla tēviem uz jums gulstas liela atbildība nodrošināt jūsu ģimeņu materiālās vajadzī-

bas un būt sagatavotiem ar krājumiem ārkārtas situācijām.

Nodrošiniet garīgu vadību

Otrkārt, jums ir svēts pienākums nodrošināt savu ģimeni ar garīgu vadību.

Brošūrā, kas tika publicēta pirms vairākiem gadiem, Divpadsmit apustuļu padome teica šādi: „Būt par tēvu nozīmē būt par vadītāju, kas ir vissvarīgākais no visiem vadīšanas veidiem. Tas vienmēr tā ir bijis; tas vienmēr tā būs. Tēvi, ar savas mūžīgās līdzgaitnieces atbalstu, padomu un iedrošinājumu jūs prezidējat savās mājās“ (*Father, Consider Your Ways* [pamflets, 1973], 4–5).

Tomēr, līdz ar šo prezidējošo stāvokli nāk svarīgas saistības. Mēs dažkārt dzirdam vīriešu viedokļus pat Baznīcā, kuri domā, ka kļūšana par ģimenes galvu kaut kādā veidā padara viņus pārākus un ļauj tiem būt par diktatoriem un izvirzīt prasības pret savu ģimeni.

Apustulis Pāvils norāda, ka „vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva,“ (Pāvila vēstule efeziešiem 5:23; slīpraksts pievienots). Tas ir modelis, kuram mums vajadzētu sekot mūsu prezidējošajā lomā mājās. Mēs redzam, ka Glābējs neveda Baznīcu ar skarbumu vai ļaunumu. Mēs redzam, ka Glābējs neizturas pret Savu Baznīcu ar necieņu vai nevēribu. Mēs redzam, ka Glābējs nepielieto spēku vai spaidus, lai sasniegtu Savus mērķus. Nekur mēs neredzam Glābēju darām kaut ko, kas nepamācītu, nepacilātu, nemierinātu un nepaaugstinātu Baznīcu. Brāļi, es saku jums visā nopietnībā, Viņš ir piemērs, kuram mums vajadzētu sekot tad, kad mēs garīgi vadām savu ģimeni.

Īpaši tas attiecas uz jūsu attiecībām ar jūsu sievu.

Mīliet savu sievu

Šeit atkal vietā ir apustuļa Pāvila brīnišķīgais padoms. Viņš izteicās vienkārši: „Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi“ (Pāvila vēstule efeziešiem 5:25).

Pēdējo dienu atklāsmē Tas Kungs atkal runā par šīm saistībām. Viņš teica: „Tev būs mīlēt savu sievu no visas savas sirds, un pieķerties viņai un nevienam citam“ (M&D 42:22). Cik man zināms, Svētajos Rakstos ir tikai vēl viena lieta, ko mums ir pavēlēts mīlēt no visas savas sirds, un tas ir Pats Dievs. Padomājiet, ko tas nozīmē!

Ir tik daudz veidu, kā izrādīt savai sievai šādu mīlestību. Pirmkārt, nekas—nedz darbs, nedz atpūta, nedz hobiji—neiņņem augstāku vietu jūsu dzīvē, izņemot Pašu Dievu, kā jūsu sieva. Jūsu sieva ir jūsu dārgais, mūžīgais palīgs—jūsu līdzgaitnieks.

Ko nozīmē milēt kādu no visas savas sirds? Tas nozīmē milēt ar visām savām emocionālajām sajūtām un ar pilnīgu nodošanos. Patiešām, ja jūs milat savu sievu no visas savas sirds, jūs nekad viņu nepazemosit, nekritizēsit, nemeklēsit viņas kļūdas vai neapvainosit viņu ar vārdiem, nīgru uzvedību vai rīcību.

Ko nozīmē „pieķerties viņai“? Tas nozīmē būt viņai tuvumā, būt pret viņu uzticīgam, komunicēt ar viņu un izrādīt viņai savu mīlestību.

Milēt nozīmē būt atsaucīgam pret viņas sajūtām un vajadzībām. Viņa vēlas būt ievērota un novērtēta. Viņa vēlas dzirdēt, ka viņa jums ir gan mīla, gan skaista, gan nozīmīga. Milēt nozīmē augstu vērtēt viņas labklājību un pašnovērtējumu.

Jums jābūt pateicīgam, ka viņa ir jūsu bērnu māte un jūsu māju karaliene, pateicīgam, ka viņa ir izvēlējusies saimnieces un mātes lomu— iznēsāt, auklēt, milēt un audzināt jūsu bērnus— cildenāko no visiem aicinājumiem.

Vīri, apzinieties savas sievas intelektu un viņas kompetenci, lai apspriestos ar viņu kā ar īstu partneri par ģimenes plāniem, ģimenes pasākumiem un ģimenes budžetu. Nežēlojiet nedz savu laiku, nedz līdzekļus.

Sniedziet viņai iespēju augt intelektuāli, emocionāli un sociāli, kā arī garīgi.

Atcerieties, brāļi, mīlestību var uzturēt dzīvu ar maziem uzmanības apliecinājumiem. Ziedi īpašos gadījumos ir brīnišķīgi, bet tikpat patīkama būs jūsu vēlme palīdzēt trauku mazgāšanā, autiņbiksīšu nomaiņā, raudoša bērna nomierināšanā pa nakti un atsacīšanās no televīzijas pārraides vai avīzes, lai palīdzētu sagatavot vakariņas. Šie ir klusi paņēmieni, kā ar saviem darbiem mēs pasakām: „Es mīlu tevi“. Ar šādu mazu piepūli jūs varat iegūt lielu rezultātu.

Tāda pati mīlestības pilna priesterības vadība, kā pret sievu, attiecas arī uz jūsu bērniem.

Tēva pienākumi mājās

Mātēm ir svarīga loma mājās kā mājas siltuma sirdij, bet tas nekādā ziņā nemazina tikpat svarīgo tēva lomu. Viņš ir mājas galva, kas audzina, apmāca un mīl savus bērnus.

Uz jums kā uz mājas patriarhu gulstas nopietna atbildība uzņemties vadību, darbojoties ar bērniem. Jums ir jāpalīdz radīt mājas, kur var mājot Tā Kunga Gars. Jūsu uzdevums ir sniegt visai jūsu ģimenes dzīvei virzienu. Jums ir aktīvi jāpiedalās ģimenes noteikumu un disciplīnas veidošanā.

Jūsu mājām ir jābūt miera un prieka patvērumam visai ģimenei. Katrā ziņā nevienam bērnam nevajadzētu baidīties no sava paša tēva—it īpaši jau no

tēva, kas ir priesterības nesējs. Tēva pienākums ir veidot savas mājas par prieka un laimes vietu. Viņš nevar to paveikt, ja valda ķildas, strīdi, nemiers vai netaisnīga uzvedība. Taisnīga tēva nozīmīgā ietekme piemēra radīšanā, disciplinēšanā un apmācīšanā, audzināšanā un mīlestībā ir ļoti svarīga viņa bērnu garīgajai labklājībai.

Sniedziet garīgu vadību

Ar mīlestību savā sirdī pret Israēla tēviem ļaujiet man ieteikt desmit konkrētus veidus, kā tēvi saviem bērniem var sniegt garīgu vadību:

1. Dodiet bērniem tēva svētības. Kristiet un confirmējiet savus bērnus. Ordinējiet savus dēlus priesterībā. Šie notikumi kļūs par jūsu bērnu garīgās dzīves spilgtākajiem brīžiem.

2. Pats personīgi vadiet ģimenes lūgšanas, ikdienas Svēto Rakstu lasīšanu un iknedēļas ģimenes mājvakarus. Jūsu personīgā līdzdalība parādīs jūsu bērniem, cik patiešām svarīgi ir šie pasākumi.

3. Cik vien iespējams, apmeklējiet Baznīcas sanāksmes kopā kā ģimene. Visas ģimenes Dieva pielūgšana jūsu vadībā ir svarīga jūsu bērnu garīgajai labklājībai.

4. Dodieties uz tēva-meitas satikšanos un uz tēva-dēla izbraucieniem ar katru no saviem bērniem. Kā ģimene dodieties pārgājienos un piknikos, uz sporta spēlēm un koncertiem, uz skolas pasākumiem utt. Ir liela atšķirība tam, vai tētis ir vai nav ieradies.

5. Veidojiet ģimenes brīvdienas, izbraucienus un ekskursiju tradīcijas. Šīs atmiņas jūsu bērni nekad neaizmirsīs.

6. Regulāri aprunājieties ar katru bērnu aci pret aci. Ļaujiet viņiem izstāstīt, ko viņi vēlētos. Māciet viņiem evaņģēlija principus. Māciet viņiem patiesas vērtības. Sakiet viņiem, ka milat tos. Laiks, ko pavadīsiet kopā ar saviem bērniem, vēstīs par to, kādas ir tēta prioritātes.

7. Māciet saviem bērniem strādāt un parādiet tiem, cik nozīmīgi ir strādāt cienīga mērķa dēļ. Iekrājumu veidošana misijai un izglītībai parāda bērniem to, ko tētis uzskata par svarīgu.

8. Veiciniet savās mājās labu mūziku, mākslu un literatūru. Mājas, kurās valda izsmalcinātības un daiļuma gars, uz mūžiem svētīs jūsu bērnu dzīves.

9. Cik vien atļauj attālums, regulāri ar savu sievu apmeklējiet templi. Tad jūsu bērni labāk sapratīs tempļa laulības, templī doto solījumu un mūžīgā ģimenes savienības svarīgumu.

10. Ļaujiet saviem bērniem redzēt jūsu prieku un apmierinātību par jūsu kalpošanu Baznīcā. Tas var atstāt uz viņiem tādu iespaidu, ka arī viņi paši vēlēties kalpot Baznīcā un iemilēs debesu valstību.

Jūsu vissvarīgākais aicinājums

Ak, Israēla vīri un tēvi, savu ģimeņu glābšanai un paaugstināšanai jūs varat darīt tik daudz! Jūsu pienākumi ir tik svarīgi!

Atcerieties savu svēto Israēla tēva aicinājumu—jūsu vissvarīgāko aicinājumu uz laiku un mūžību—aicinājumu, no kura jūs nekad netiksīt atbrīvoti.

Lai jūs vienmēr spētu apmierināt savas ģimenes materiālās vajadzības un lai kopīgi ar savu mūžīgo dzīvesbiedri jūs varētu piepildīt savas svētās saistības—gādāt par ģimenes garīgo vadīšanu.

No prezidenta Bensonas uzstāšanās priesterības sesijā 1987. gada oktobrī Vispārējā Baznīcas konferencē (skat. Conference Report, Oct. 1987, 59–63; vai *Ensign*, Nov. 1987, 48–51).

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- „Vēstījumā pasaulei: Ģimene“ mums tiek dots padoms, ka „tēviem un mātēm ir pienākums, lai viņi kā līdzvērtīgi partneri palīdzētu viens otram“ (skat. iv. lpp. šajā mācību grāmatā). Kopā ar savu laulāto pārskatiet Prezidenta Ezra Tafta Bensona 10 padomus tēviem, šīs mācību grāmatas 39-40.

lpp. un viņa dotos 10 padomus mātēm 43-45. lpp. Apspriedieties, kā jūs varētu darboties kopīgi un atbalstīt viens otru šajos pienākumos.

- Uzrakstiet vēstuli savai mātei vai vecmāmiņai.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk dotos rakstus. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šos rakstus ar savu dzīvesbiedru.

„TĀPĒC, KA VIŅA IR MĀTE“

Elders Džefrijs R. Holands
No Divpadsmit apustuļu kvoruma

Veltījums mātēm

Ir dažas Viktora Igo izskaidrojuma rindiņas, kurās mēs lasām:

„Viņa pārlauza maizi uz pusēm un atdeva to saviem bērniem, kas to aizrautīgi ēda. Viņa neko nepaturēja sev,“ žēlojās seržants.

„Tas tāpēc, ka viņa nav izsalkusi,“ teica kareivis.

„Nē,“ teica seržants, „tas tāpēc, ka viņa ir māte.“

Šogad, kad mēs atzīmējam to cilvēku ticību un varonību, kas veica grūto pārgājienu pāri Aiovai, Nebraskai un Vaiomingai, es vēlos izrādīt cieņu mūsdienu līdziniecēm, tām mātēm, kas pieskatīja savus mazuļus, lūdza par tiem un pat apglabāja tos šajā garajā ceļā. Visām sievietēm, kas kvēli vēlas būt par mātēm, bet nevar, kas dzird manu balsi—jūsu un mūsu asarās es saku, ka Dievs vēl nākamajās dienās „dāvās cerību vientuļajām sirdīm“. ¹ Kā jau pravieši ir atkārtoti mācījuši no šīs kanceles, galu galā „neviena svētība netiks liegta“ uzticamajiem svētajiem pat, ja šīs svētības neatnāk uzreiz. ² Bet tajā pat laikā mēs priecājamies, ka aicinājums audzināt nav attiecināms tikai uz mūsu pašu bērniem.

Runājot par mātēm, es nenoliedzu izšķirošo, neatliekamo tēva lomu, jo īpaši tāpēc, ka tēva trūkums mūsdienu ģimenēs tiek atzīts par „galveno sabiedrības problēmu mūsdienās“. ³ Patiešām, tēva trūkums var būt problēma pat mājās, kurās tēvs eksistē—ēd

un gul—tā sakot „no attāluma“. Bet tā ir priesterības nesēju tēma citai dienai. Šodien es vēlos cildināt tās mātišķās rokas, kas ir aijājušas mazuli šūpulī, un tās, kuras ir mācījušas saviem bērniem taisnīgas mācības, jo tieši šīs mācības ir pašas svarīgākās Tā Kunga iecerē mūsu zemes dzīvē.

To sakot, es atbalsoju Pāvila teikto, kas rakstīja, cildinot Timoteja „neliekuļoto ticību, kas papriekš mita [viņa] vecmātē Loidā un [viņa] mātē Eunikā“. ⁴ „Un ka [viņš] no mazām dienām zin svētos rakstus,“ teica Pāvils. ⁵ Mēs izsakām pateicību visām māmiņām un vecmāmiņām, kuras iemācījušas šādas patiesības tik agrīnā vecumā.

Jauno māmiņu nestais upuris

Runājot par māmiņām vispār, es vēlos īpaši cildināt un iedrošināt jaunās māmiņas. Mātes darbs ir smags un bieži nepamanīts. Jaunības gadi visbiežāk ir tie, kad vai nu vīrs vai sieva—vai abi—vēl joprojām mācās vai atrodas tajā agrīnajā un nabadzīgajā stadijā, kad vīrs vēl tikai attīsta savas apgādnieka spējas. Ģimenes ikdienas finanses svārstās starp zemām un neesošām. Dzīvoklis parasti tiek iekārtots kādā no atraktīvajiem stiliem, ko varētu nosaukt—„Pamesto lietu provinciālisms“ vai „Pilnīgs minimālisms“. Mašīnas, ja vispār tāda ir, riepās ir gludas un benzīna bāka tukša. Bet, izdzīvojot nakts barošanas un zobu šķelšanas, visbiežāk vislielākais jaunās māmiņas izaicinājums ir vienkāršs pagurums. Šajā periodā māmiņas iztiek ar mazāku miega devu kā jebkura cita cilvēku grupa, ko es zinu jebkurā citā savas dzīves laikā, un dod no sevis vairāk citiem, atstājot savu

spēku atjaunošanu otrajā plānā. Nav brīnums, ka loki zem viņu acīm kļūst milzīgi.

Un, protams, lai cik ironiski tas nebūtu, tieši šo māsu mēs gribam aicināt vai mums ir jāaicina kalpot bīskapijas un staba palīgorganizācijās. Un tas ir saprotams. Kurš gan negribētu iedvesmoties no māsu, kas top par Loidu un Euniku, piemēra! Ikviens, esiet gudri. Atcerieties, ka ģimenes ir visaugstākā prioritāte pāri visam, it īpaši šajos tās formēšanās gados. Tomēr jaunās māmiņas joprojām atradīs ievērojamus veidus, kā uzticīgi kalpot Baznīcā, kamēr citi kalpo un stiprina viņas un viņu ģimenes tādā pašā veidā.

Dariet, ko vien jūs spējat šajos gados, bet, lai ko jūs darītu, novērtējiem šo jūsu unikālo lomu, kuras īstenošanai pašas debesis sūta eņģeļus, lai palīdzētu jums un jūsu bērniem. Vīri—it īpaši vīri—kā arī Baznīcas vadītāji un draugi, esiet izpalīdzīgi, iejūtīgi un gudri. Atcerieties, ka „katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda“.⁶

Mātes, mēs atzīstam un godājam jūsu ticību katrā solī. Lūdzu, ziniet, ka tas bija tā vērts, ir tā vērts un būs mūžīgi tā vērts. Un, ja, kādu iemeslu dēļ, šajos drosmīgajos centienos jūs esat viena, bez sava vīra blakus, tad mūsu lūgšanas par jums ir vēl spēcīgākas, un mūsu apņemšanās sniegt palīdzīgu roku pat vēl noteiktāka.

Mātes veic Dieva darbu

Nesen kāda jauna māmiņa man rakstīja, ka ir trīs lietas, par ko viņa ir nobažījies. Viena no tām bija, ka, dzirdot uzstāšanās par Pēdējo Dienu Svēto mātēm, viņa satraucās, jo jūta, ka neatbilst šiem kritērijiem vai ka nespēs tikt galā ar šiem uzdevumiem. Otrkārt, viņa jutās tā it kā pasaule sagaidītu, lai viņa mācītu saviem bērniem lasīt, rakstīt, interjera dizainu, latīņu valodu, matemātiku un datorprasmes—un to visu vēl pirms bērns ir pateicis ko tik ļoti parastu, kā „gu-gu“. Treškārt, viņa bieži sajūta, ka dažkārt cilvēki izturas pret viņu ar tādu kā augstprātību, lai arī bieži paši to nebija vēlējušies, jo saņemtie padomi vai pat komplimenti, šķiet, neatspoguļoja nedz viņas garīgo ieguldījumu, nedz emocionālo piepūli, nedz garās naktis un dienas, nedz spēku izsīkumu, kas dažkārt nepieciešams, cenšoties un vēloties būt par tādu māti, kādu viņu Dievs cer redzēt.

Viņa teica, ka tikai viena lieta dod viņai spēku izturēt: „Gan bēdās, gan priekos, laiku pa laikam noritot asarām, *dziļi sirdī es zinu, ka daru Dieva darbu*. Es zinu, ka būdama māte, es esmu mūžīgajās partnerattiecībās ar Viņu. Es jutos dziļi aizkustināta par to, ka Dieva vissvarīgākais mērķis un jēga ir tieši vecāku lomā, pat, ja daži no Viņa bērniem liek Viņam raudāt.

„Tieši šo atklāsmi,“ viņa saka, „es mēģinu atsaukt atmiņā tajās neizbēgami grūtajās dienās, kad šķiet, vairs nevaru izturēt. Varbūt tieši mūsu bezspēks un bažīgums ir tas, kas mudina mūs tiekties uz Viņu un vairo Viņa iespējas tiekties mums pretī. Varbūt Viņš klusībā cer, ka mēs *būsim* noraizējušies,“ viņa teica, „un *lūgšim* Viņa palīdzību. Un tad, esmu pārliecināta, Viņš var mācīt šos bērnus tieši un caur mums, ja mēs nepretojamies. Man patīk šī doma,“ viņa nobeidzot teica. „Tā dod man cerību. Ja varu būt taisnīga sava Debesu Tēva priekšā, iespējams, Viņa vadība mūsu bērniem var būt netraucēta. Iespējams, tieši tad tas var būt *Viņa* darbs un *Viņa* godība vārda tiešā nozīmē.“⁷

Jūsu bērni sauks jūs par svētītām

Šādā gaismā skatoties, ir skaidrs, ka milzīgie loki zem acīm rodas ne tikai no autiņiem un bērnu vadāšanas uz nodarbībām, bet arī no dažām negulētām naktīm, kas pavadītas dvēseles meklējumos, nopietni meklējot sevī spēju izaudzināt šos bērnus tāds, kādus tos vēlas redzēt Dievs. Esot šādas ziedošanās un apņēmības aizkustinātam, ļaujiet man teikt pilnīgi visām māmiņām kopā, Tā Kunga Vārdā, jūs esat apbrīnojamas. Jūs lieliski darāt savu darbu. Tikai pats fakts, ka jums ir uzticēta šāda atbildība, ir neizdzēšams apliecinājums tam, cik ļoti jūsu Debesu Tēvs jums uzticas. Viņš zina, ka, dodot dzīvību bērnam, jūs uzreiz nekļūstat par vienu no viszinošākajām. Ja jūs un jūsu vīrs tieksities mīlēt Dievu un pielietot evaņģēlija principus dzīvē; ja jūs lūgsit pēc tās Svētā Gara vadības un mierinājuma, kas ir apsollīta uzticīgajiem; ja jūs dosities uz templi, lai sniegtu un saņemtu vissvētāko derību apsollījumus, kādus vien sievietē un vīrietis uz šīs pasaules var sniegt; ja jūs izrādīsiet apkārtējiem, ieskaitot savus bērnus, tādas pašas rūpes, žēlsirdību, piedošanas garu, kādu jūs vēlētos saņemt no debesīm; ja jūs darīsiet visu iespējamo, lai būtu par tik labu partneri, cik vien iespējams, tad jūs būsit paveikuši visu, ko vien cilvēks var veikt, un visu, ko Dievs no jums sagaida.

Dažkārt jūsu bērna vai mazbērna pieņemtais lēmums var salauzt jūsu sirdi. Dažkārt tas, ko jūs sagaidāt, nenotiek uzreiz. Katra māte un tēvs raizējas par to. Pat mīļotais un brīnišķīgais vecāks, prezidents Džozefs F. Smits, lūdzās: „Ak, Dievs, ļauj man nepazaudēt pašam sevi!“⁸ Tas ir katra vecāka kļiedziens, kurā saklausāmas bažas. Bet neviens, kurš turpina censties un lūgt, nav cietis neveiksmi. Jums ir visas tiesības saņemt iedrošinājumu un zināt, ka galu galā jūsu bērni sauks jūs par svētītām, tieši tāpat kā iepriekšējo paaudžu māmiņas pirms jums, kas nēsāja sevī tās pašas cerības un izjūta tās pašas bažas.

Jums liels piemērs ir Ieva, māte visai cilvēces ģimenei, kura saprata, ka viņai un Ādamam *ir jākrīt*, lai vīrieši un sievietes „varētu būt“⁹ un lai varētu gūt

prieku. Jums liels piemērs ir Sāra, Rebeka un Rahēle, bez kurām nebūtu tie lieliskie patriarhālie apsolījumi Ābrahāma, Īzākam un Jēkabam, kas svētī mūs visus. Jums liels piemērs ir Loida un Eunika, un 2000 jauno kareivju mātes. Jums liels piemērs ir Marija, kas tika izraudzīta un iepriekš ordinēta pirms šīs pasaules, lai ieņemtu, nestu un dzemdētu paša Dieva Dēlu. Mēs pateicamies jums visām, ieskaitot savas mātes, un sakām jums, ka šajā pasaulē nav nekā svarīgāka par tik tiešu piedalīšanos Dieva darbā un godībā, lai īstenotu Viņa meitu un dēlu nemirstību un mūžīgo dzīvi, lai nemirstība un mūžīgā dzīve varētu nākt tajos debesu celestiālajos mājokļos.

Vienmēr paļaujieties uz Glābēju

Kad jūs atnākat pie Tā Kunga lēnprātībā un sirds pazemībā, un, kā teica kāda māte, „klauvēdami pie debesu vārtiem, lai prasītu, lūgtu un vaicātu pēc vadības, gudrības un palīdzības šim brīnumainajam darbam“, tad durvis atveras, lai sniegtu jums visas mūžības ietekmi un palīdzību. Pieprasiet pasaules Glābēja apsolījumus. Lūdziet pēc Grēku Izpiršanas dziedinošā balzāma par visu, kas nomāc jūs vai jūsu bērnus. Ziniet, ka ticībā viss notiks taisnīgi par spīti jums vai, pareizāk sakot, pateicoties jums.

Jūs, iespējams, to nevarat paveikt vienatnē, bet jums ir palīdzība. Debesu un zemes Valdnieks ir līdzās, lai jūs svētītu—Viņš, kurš noteikti iet pakal

pazudušajai avij, izmēž rūpīgi māju, līdz atrod pazaudēto grasi, gaida mūžīgi atgriežamies pazudušo dēlu. Jūsu rokās ir glābšanas darbs, un tāpēc jūs tiksit palielinātas, atalgotas, padarītas par lielākām un labākām, kādas jūs jebkad esat bijušas, ja vien jūs pieliksit visas pūles, neskatoties uz to, cik vājas jūs dažkārt jūtaties.

Atcerieties, atcerieties visas savas mātes pienākumu pildīšanas dienas: „Jūs nevarētu nonākt tik tālu savādāk, kā ar Kristus vārdu un ar nesatricināmu ticību Viņam, pilnībā paļaujoties uz Tā nopelniem, kam ir vara izglābt.“¹⁰

Paļaujieties uz Viņu. Paļaujieties uz Viņu it visā. Paļaujieties uz Viņu vienmēr. Un virzieties „uz priekšu ar nelokāmību Kristū, esot ar pilnīgu cerības spožumu“.¹¹ Jūs darāt Dieva darbu. Jūs to darāt apbrīnojami labi. Viņš jūs svēta un svētīs, *it īpaši* tad, kad jūsu dienas un naktis ir visgrūtākās. Tāpat kā sievietei, kas slepus, rāmi, iespējams, pat minstinoties un kautrējoties, izgāja cauri pūlim, lai tikai varētu aizskart Skolotāja drēbju vīli, Viņš teiks arī sievietei, kura raizējas un vēlas saprast, un dažkārt pat raud savu mātes pienākumu dēļ: „Ņemies drošu sirdi, meita! Tava ticība tev palīdzējusi.“¹² Un tas palīdzēs arī jūsu bērniem.

No eldera Holanda uzstāšanās 1997. gada aprīļa Baznīcas vispārējā konferencē (skat. Conference Report, Apr. 1997, 46–49; vai *Ensign*, 1997.g. maijs, 35–37).

ATSAUCES

1. „Redeemer of Israel,“ *Hymns* 6; skat. arī 3. Nefijs 22:1.
2. Skat. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, apkop. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 2:76; Harold B. Lee, *Ye Are the Light of the World: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1974), 292; un Gordon B. Hinckley, Conference Report, Apr. 1991, 94.
3. Tom Lowe, „Fatherlessness: The Central Social Problem of Our Time,“ Claremont Institute Home Page Editorial, Jan. 1996.
4. 2. vēstule Timotejam 1:5.
5. 2. vēstule Timotejam 3:15.
6. Salamans Mācītājs 3:1.
7. Privātā sarakste.
8. Džozefs F. Smits, *Gospel Doctrine*, 5. izd. (1939), 462.
9. 2. Nefija 2:25.
10. 2. Nefija 31:19.
11. 2. Nefija 31:20.
12. Mateja 9:22.

MĀTĒM CIĀNĀ

Prezidents Ezra Tafts Bensons
Baznīcas 13. prezidents

Mātes Ciānā, jūsu Dieva dotie pienākumi ir ļoti būtiski jūsu pašu paaugstināšanai un jūsu ģimenes glābšanai un paaugstināšanai. Bērnam māte ir vajadzīga vairāk kā jebkuras citas lietas, ko var nopirkt par naudu. Laika pavadīšana kopā ar jūsu bērniem ir pati lielākā no visām dāvanām.

Ar mīlestību savā sirdī pret mātēm Ciānā es tagad vēlētos ieteikt desmit īpašus veidus, kā mūsu mātes var efektīvi pavadīt laiku kopā ar saviem bērniem.

Esiet pieejama. Vispirms atrodiēt laiku, lai vienmēr būtu pieejama, kad jūsu bērni iet vai nāk—kad viņi aiziet uz skolu vai atgriežas no tās, kad viņi aiziet vai atgriežas no randiņa, kad viņi atved mājās draugus. Esiet līdzās šajos brīžos, neskatoties, vai jūsu bērniem ir seši vai sešpadsmit gadi. Salamana pamācībās mēs lasām: „Zēns, ja tas atstāts pats savā vaļā, sagādā savai mātei kaunu“ (Salamana pamācības 29:15). Viena no mūsu sabiedrības lielākajām raizēm ir miljoniem strādājošu vecāku bērni, kas ik dienas atnāk savās tukšajās mājās un pavada laiku bez pieaugušo uzraudzības.

Esiet īsts draugs. Otrkārt, māmiņas, atvēliet laiku tam, lai būtu īsts draugs savam bērnam. Uzklusiet

savus bērnus, patiešām uzklausiet. Runājiet ar viņiem, smeieties un jokojiet ar viņiem, dziediet ar viņiem, spēlējieties ar viņiem, raudiet ar viņiem, apskaujiet viņus, patiesi uzslavējiet viņus. Jā, regulāri pavadiet nesteidzīgu laiku divatā ar katru bērnu. Esiet saviem bērniem īsts draugs.

Lasiet priekšā saviem bērniem. Treškārt, māmiņas, atvēliet laiku, lai lasītu priekšā saviem bērniem. Sākot jau no šūpuļa, lasiet saviem dēliem un meitām. Atcerieties, ko ir teicis dzejnieks:

Jums varbūt pieder taustāmas lietas:
Dārglietu kalni un zelta siekstas.
Bet vairāk kā man jums nepieder gan—
Jo man ir māmiņa, kas lasa man.
(Strickland Gillilan, „The Reading Mother.”)

Jūs iedēstīsiet mīlestību pret labu literatūru un īstu mīlestību pret Svētajiem Rakstiem, ja regulāri lasīsiet priekšā saviem bērniem.

Lūdziet kopā ar saviem bērniem. Ceturtkārt, atvēliet laiku, lai lūgtu kopā ar saviem bērniem. Tēva vadītām ģimenes lūgšanām būtu jānotiek katru rītu un vakaru. Ļaujiet bērniem sajust jūsu ticību, kad jūs lūdzat, lai debesu svētības nāktu pār viņiem. Pārfrāzējot Jēkaba vārdus: „Daudz spēj taisna cilvēka [mātes] lūgšana“ (Jēkaba vēstule 5:16). Ļaujiet saviem bērniem piedalīties ģimenes un personīgajās lūgšanās un priecāties par viņu mīļajiem izteikumiem, vēltiem savam Debesu Tēvam.

Ik nedēļu noturiet ģimenes mājvakarus. Piektkārt, ik nedēļu atvēliet laiku saturīgiem ģimenes mājvakariem. Katru nedēļu sava vīra vadībā piedalieties garīgā un pacilājošā ģimenes mājvakarā. Aktīvi iesaistiet tajā savus bērnus. Māciet viņiem pareizos principus. Padariet to par vienu no savas ģimenes lieliskākajām tradīcijām. Atcerieties par brīnumaino apsoliņumu, ko izteica Prezidents Džozefs F. Smits, kad ģimenes mājvakari bija tikko ieviesti Baznīcā: „Ja svētie ievēros šo padomu, mēs apsolām, ka rezultātā viņi saņems lieliskas svētības. Pieaugs mīlestība ģimenēs un paklausība vecākiem. Tiks attīstīta ticība jauno israēliešu sirdīs, un viņi iegūs spēku cīnīties ar ļaunuma ietekmi un kārdinājumiem, kas viņus aplenc“ (James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. [1965–75], 4:339). Šis brīnišķīgais apsoliņums ir spēkā arī šodien.

Esiet kopā ēdienreizēs. Sestkārt, atrodiat laiku, lai pēc iespējas biežāk būtu kopā ēdienreizēs. Tas kļūst grūtāk, kad bērni paaugus un viņi kļūst aizņemtāki. Bet patīkamas sarunas, dalīšanās dienas plānos un pasākumu pārrunāšana, un īpaši pamācoši mirkli pie galda ir vērtīgi, jo mātes un tēvi, un bērni ir kopā.

Lasiet Svētos Rakstus katru dienu. Septītkārt, atvēliet laiku, lai ik dienas lasītu Svētos Rakstus kopā kā

ģimene. Individuālā Svēto Rakstu lasīšana ir svarīga, bet Svēto Rakstu lasīšana kopā kā ģimenei ir vitāli nepieciešama. Mormona Grāmatas lasīšana kopā kā ģimenei ienesīs īpašu garīgumu jūsu ģimenē un sniegs gan vecākiem, gan bērniem spēku pretoties kārdinājumiem un dos iespēju iegūt Svēto Garu par savu pastāvīgo pavadoni. Es jums apsolu, ka Mormona Grāmata izmainīs jūsu ģimenes dzīvi.

Dariet kaut ko kopā kā ģimene. Astotkārt, atvēliet laiku, lai darītu kaut ko kopā kā ģimene. Padariet ģimenes izbraucienus un piknikus, un dzimšanas dienu svinības, un ceļojumus par īpašiem pasākumiem ar skaistām atmiņām. Kad vien iespējams, kā ģimene apmeklējiet pasākumus, kur ir iesaistīts kāds no ģimenes locekļiem, piemēram, izrādi skolā, sporta spēli, uzstāšanos vai koncertu. Kopā apmeklējiet Baznīcas sanāksmes un sēdiet kopā kā ģimene, kad vien varat. Mātes, kas palīdz ģimenēm kopā gan lūgt, gan rotaļāties, uz visiem laikiem paliks kopā ar savām ģimenēm un svētīs savu bērnu dzīvi uz mūžiem.

Māciet savus bērnus. Devītkārt, māmiņas, atvēliet laiku savu bērnu mācīšanai. Tveriet mirkļus, lai mācītu. To var darīt dienas jebkurā laikā—pie galda, nepiespiestā atmosfērā vai īpašos brīžos, kad sēžat kopā gultas kājgalī dienas beigās, vai kopīgas agras rīta pastaigas laikā. Māmiņas, jūs esat savu bērnu labākās skolotājas. Nepārceļiet šo vērtīgo atbildību uz bērnodarziem vai auklītēm. Mātes mīlestība un lūgšanu pilnas rūpes par saviem bērniem ir māmiņas vissvarīgākie komponenti pašas bērnu apmācīšanā.

Māciet bērniem evaņģēlija principus. Māciet viņus, ka atmaksājas būt labiem. Māciet viņiem, ka grēkā nav drošības. Māciet viņiem mīlestību pret Jēzus Kristus evaņģēliju un lieciniet par tā dievišķumu.

Māciet saviem dēliem un meitām piedienīgumu un māciet viņiem cienīt vīrišķo un sievišķo. Māciet saviem bērniem seksuālo šķīstību, pareizu uzvedību randiņos, māciet par tempļa laulību, par misionāru kalpošanu un Baznīcas aicinājumu pildīšanas un palielināšanas svarīgumu.

Māciet viņiem mīlestību pret darbu un labas izglītības vērtību.

Māciet viņiem pareizu izklaides pasākumu svarīgumu, ieskaitot piemērotas filmas un mūziku, un grāmatas, un žurnālus. Pārrunājiet pornogrāfijas un narkotiku ļaunumu un māciet viņiem tīras dzīvošanas vērtību.

Jā, māmiņas, māciet saviem bērniem evaņģēliju savās pašu mājās, pie jūsu pašu pavarda. Tā ir visefektīvākā mācīšana, kādu vien jūs varat sniegt saviem bērniem. Tas ir Tā Kunga mācīšanas veids. Baznīca nevar mācīt tā, kā mācāt jūs. Skola to nevar.

Bērnudārzs to nevar. Bet jūs varat, un Tas Kungs jūs atbalstīs. Jūsu bērni atcerēsies jūsu mācības uz mūžiem, un, kad viņi būs jau veci, viņi nenovirzīsies no tām. Viņi sauks jūs par svētītām—viņu māmiņa patiešām būs eņģelis!

Māmiņas, šāda debešķīga, mātišķa apmācīšana prasa laiku—ļoti daudz laika. To nevar paveikt efektīvi, ja neatvēlam pilnu slodzi. Lai glābtu un paaugstinātu savus bērnus, tas ir jādara visu laiku. Tas ir jūsu dievišķais aicinājums.

Patiesi mīliet savus bērnus. Visbeidzot, desmitkārt, māmiņas, patiesi mīliet savus bērnus. Mātes beznosacījuma mīlestība ir pielīdzināma Kristus mīlestībai.

Šādā brīnišķīgā veidā kāds dēls pagodina savu māti: „Es neatceros pārāk daudz par viņas uzskatiem un stāvokli sabiedrībā; un es nevaru atcerēties, kādas bija viņas domas bērnu audzināšanā un barošanā. Pats galvenais, kas manī ir uzkrājies cauri biezi aizaugušajiem gadiem, ir tas, ka viņa mani mīlēja. Viņai patika kopā ar mani atgulties zālē un stāstīt stāstus vai skriet un spēlēt paslēpes kopā ar mums, bērniem. Viņa vienmēr mani apskāva. Un man tas patika. Viņai bija saulaina seja. Man viņa līdzinājās Dievam un tai visai svētlaipei, ko svētie stāsta par Viņu. Un

viņa dziedāja! No visām patīkamākajām sajūtām manā dzīvē nekas nestāv klāt sajūsmai, kādu izjutu, ierāpjoties viņas klēpī un aizmiegot, kamēr viņa šūpojās šurpu turpu savā šūpuļkrēslā un dziedāja. Domājot par to, es gribētu zināt, vai šodienas sievietes, ar visām savām milzīgajām idejām un plāniem, saprot, ka viņa ir visspēcīgākais faktors savu bērnu dzīves formēšanā gan laimē, gan nelaimē. Es gribētu zināt, vai viņas saprot, cik daudz bērna dzīvē nozīmē pilnīga mīlestība un uzmanība.“

Māmiņas, jūsu pusaugu bērniem arī ir vajadzīga tā pati mīlestība un uzmanība. Daudzām mātēm un tēviem šķiet vieglāk paust un izrādīt savu mīlestību saviem bērniem, kamēr tie ir mazi, bet daudz grūtāk, kad tie ir vecāki. Lūgšanu pilni strādājiet pie tā. Nav jābūt nekādam paaudžu konfliktam! Un atslēga ir mīlestība. Mūsu jaunajiem cilvēkiem ir vajadzīga mīlestība un uzmanība, ne izdabāšana. Tiem ir vajadzīga iejūtība un sapratne, ne mātes un tēva vienaldzība. Tiem ir vajadzīgs laiks ar vecākiem. Mātes laipnā mācīšana un viņas mīlestība, un uzticēšanās pusaugu dēlam vai meitai var burtiski izglābt viņus no negantās pasaules.

No prezidenta Bensona uzstāšanās garīgā vakarā ar vecākiem 1987. gada 22. februārī.

BĒRNU MĀCĪŠANA AR PIEMĒRU UN PAMĀCOT

12

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, sekojiet vienam vai abiem ieteikumiem, kas šeit minēti.

- Pārdomājiet, kādas ir jūsu bērnu vai mazbērnu vajadzības, jūsu brāļu un māsu bērnu, vai arī citu bērnu, ko pazīstat, vajadzības. Izdomājiet, kā jūs varētu mācīt šos bērnus ar savu rīcību un vārdiem.
- Pārskatiet apmācību materiālu ģimenei, kas atrodas *Teaching, No Greater Call* (36123), 127–143. lpp., un *Ģimenes rokasgrāmata* (31180 153), 4-10. lpp. Ja esat precējušies, lasiet un pārrunājiet šo materiālu ar savu dzīvesbiedru.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk dotos rakstus. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šos rakstus ar savu dzīvesbiedru.

VISLIELĀKAIS IZAICINĀJUMS PASAULĒ—BŪT LABIEM VECĀKIEM

Elders Džeimss E. Fausts
No divpadsmit apustuļu kvoruma

Vecāku loma ir dievišķais aicinājums

Es jūtu pamudinājumu pārrunāt kādu tēmu, ko es esmu izvēlējis nodēvēt par vislielāko izaicinājumu pasaulē. Tas ir saistīts ar labu vecāku privilēģijām un atbildību. Par šo tēmu ir tikpat daudz viedokļu, cik vispār ir vecāku, tomēr ir daži, kas apgalvo, ka zina visas atbildes. Es noteikti neesmu viens no tiem.

Man šķiet, ka šobrīd ir sastopams daudz vairāk ievērojamo jauno vīriešu un sieviešu starp mūsu cilvēkiem nekā jebkurā citā manas dzīves laikā. No tā es secinu, ka vairākums šo jauko jauniešu ir nākuši no labām ģimenēm, un viņiem ir uzticīgi, gādīgi vecāki. Neskatoties uz to, pat apzinīgākie vecāki jūt, ka, iespējams, ir pieļāvuši dažas kļūdas. Atceros reizi, kad biju neapdomīgi rīkojies, mana māte izsaucās: „Kur gan es pieļāvu kļūdu?“

Tas Kungs ir noteicis: „Audziniet jūsu bērnus gaismā un patiesībā“ (M&D 93:40). Manuprāt, par šo nav svarīgāku cilvēcisko pūliņu.

Būt tēvam vai mātei nozīmē ne tikai lielu izaicinājumu, bet arī dievišķu aicinājumu. Tas ir uzdevums, kas prasa ziedošanos. Prezidents Deivids O. Makejs formulēja, ka spēja būt vecākiem ir „pati lielākā uzticēšanās, kāda vien cilvēkiem ir izrādīta“ (*The Responsibility of Parents to Their Children* [brošūra, nav datēts], 1).

Veiksmīgas ģimenes veidošana

Lai gan tikai daži cilvēciegie izaicinājumi ir lielāki par izaicinājumu būt labiem vecākiem, diez vai atradīsies vairāk iespēju iegūt tik daudz prieka. Patiešām, nav svarīgāka darba uz šīs zemes, kā vien sagatavot savus bērnus būt dievbijīgiem, laimīgiem, godbijīgiem un noderīgiem. Nekas nesniegs vecākiem vēl piepildītāku laimes sajūtu, kā vien tas, ka viņu bērni godā tos un to mācības. Tas ir vecāku lomas krāšņums. Jānis liecināja: „Man nav lielāka prieka kā dzirdēt, ka mani bērni dzīvo patiesībā“ (Jāņa 3. vēstule 1:4). Manuprāt, bērnu mācīšana, uzaudzināšana un izglītošana prasa lielāku inteliģenci, intuitīvu izpratni, pazemību, izturību, gudrību, garīgumu, neatlaidību un smagu darbu kā jebkurš cits izaicinājums mūsu dzīvē. It īpaši tas tā ir tad, kad goda un krietnuma morālie pamati ap mums grūst. Lai ģimenes būtu veiksmīgas, ir jāiemāca vērtības, un ir jābūt noteikumiem, ir jābūt standartiem un ir jābūt ideāliem. Daudzas sabiedrības sniedz ļoti niecīgu atbalstu vecākiem viņu centienos mācīt un godāt morālās vērtības. Vairākas kultūras būtībā kļūst nevērtīgas, un daudzi jaunieši šajās kultūrās kļūst par morāliem ciniķiem.

Kad sabiedrība kā tāda ir pagrimusi un zaudējusi savu identitāti, kad daudzas ģimenes ir izjukušas, vislielākā cerība ir vērst lielāku uzmanību un pūles, lai apmācītu nākamo paaudzi—mūsu bērnus. Lai to izdarītu, mums vispirms ir jāpastiprina bērnu sākotnējo skolotāju darbs. Vissvarīgākie no tiem ir vecāki un citi ģimenes locekļi, un vislabvēlīgākā vide noteikti ir mājas. Kaut kā, kaut kādā veidā, mums ir jācenšas vēl vairāk, lai padarītu mūsu ģimenes stiprākas, lai tās būtu patvēruma no neveselīgās, tik izplatītās morālās

puves mums visapkārt. Harmonija, laime, miers un mīlestība ģimenē var palīdzēt sniegt bērniem nepieciešamo iekšējo spēku, lai uzveiktu dzīves grūtības. Barbara Buša, Amerikas Savienoto Valstu prezidenta Džordža Buša sieva, pirms dažiem mēnešiem teica Velleleijas koledžas absolventiem:

„Vienalga kādā laikmetā, vienalga kādā laikā ir kāda lieta, kas nekad nemainīsies: Tēvi un mātes, ja jums ir bērni, tiem ir jābūt pirmajā vietā. Jums ir jālasa priekšā saviem bērniem un jums ir jāapskauj savi bērni, un jums ir jāmīl savi bērni. Jūsu ģimenes veiksmē un mūsu sabiedrības veiksmē nav atkarīga no tā, kas notiek Baltajā Namā, bet gan no tā, kas notiek jūsu namā“ (*Washington Post*, 1990. gada 2. jūnijs, 2).

Lai būtu par labu tēvu un māti, ir nepieciešams, lai daudzas savas vajadzības un vēlmes vecāki pakļautu savu bērnu vajadzībām. Šāda veida upura sekas ir tādas, ka apzinīgie vecāki izkopj cildenas rakstura iezīmes un praktiski iemācās pašaieliedzības patiesības, ko māca Pats Glābējs.

Es izjūtu vislielāko cieņu pret vientuļajiem vecākiem, kas cīnās un ziedojas, pārvarot gandrīz neiespējamus šķēršļus, lai saturētu kopā ģimeni. Viņus vajadzētu godināt un palīdzēt viņiem to varonīgajos pūliņos. Bet jebkuras mātes un tēva uzdevums ir daudz vieglāks, kad ģimenē ir divi vecāki, kas sadarbojas. Bērniem visbiežāk ir vajadzīgi abu vecāku spēki un gudrība.

Cik bieži jūs noturat ģimenes lūgšanas?

Pirms dažiem gadiem bīskapu Stenliju Smūtu intervēja prezidents Spensers V. Kimbals. Prezidents Kimbals jautāja: „Cik bieži jūs noturat ģimenes lūgšanas?“

Bīskaps Smūts atbildēja: „Mēs cenšamies, lai mums būtu ģimenes lūgšana divas reizes dienā, bet parasti tā ir viena reize.“

Prezidents Kimbals atteica: „Agrāk lūgt kā ģimenei vienu reizi dienā varētu būt pietiekoši. Bet nākotnē tas nebūs pietiekami, ja vien vēlamies izglābt savas ģimenes.“

Interesanti, vai, noturot paviršus un retus ģimenes mājvakarus, nākotnē būs pietiekoši, lai stiprinātu mūsu bērnus ar pietiekošu morālu spēku? Nākotnē reta Svēto Rakstu studēšana kopā ar ģimeni varētu būt nepietiekoši, lai apbružotu mūsu bērnus ar nepieciešamo tikumu, lai pretotos tās vides, kurā viņi dzīvos, morālajam pagrimumam. Kur gan pasaulē bērni iemācīsies šķīstību, godprātīgumu, taisnīgumu un galvenās cilvēcīgā krietnuma īpašības, ja ne vien mājās? Šīs vērtības, protams, tiks uzsvērtas baznīcā, bet vecāku mācītais ir pastāvīgāks.

Vecākiem ir jābūtu piemērs

Kad vecāki cenšas iemācīt bērniem izvairīties no briesmām, vecāki nevar saviem bērniem teikt: „Mēs esam vairāk pieredzējuši un gudrāki pasaules lietās, tāpēc mēs varam pieiet tuvāk aizsai malai, nekā tu.“ Vecāku liekulība var padarīt bērnus ciniskus un neticīgus tam, ko tiem māca mājās. Piemēram, kad vecāki dodas uz tādām filmām, kuras tie aizliedz skatīties saviem bērniem, uzticamība vecākiem mazinās. Ja no bērniem tiek sagaidīts godīgums, vecākiem ir jābūt godīgiem. Ja no bērniem tiek sagaidīta ticamība, vecākiem ir jābūt ticamīgiem. Ja jūs sagaidāt no saviem bērniem godājamu attieksmi, jūsu attieksmei ir jābūt godājamai

Starp citām vērtībām, kuras būtu jābūtu bērniem, ir jābūtu cieņa pret apkārtējiem, sākot no paša bērna vecākiem un ģimeni; cieņa pret citu ticības simboliem un patriotiskajām jūtām; cieņa pret likumiem un kārtību; cieņa pret citu īpašumu; cieņa pret varas pārstāvjiem. Pāvils mums atgādina, ka mūsu bērniem būtu „patriekš [jā]mācās pildīt savu godbijības pienākumu pret savu pašu dzimtu“ (Pāvila 1. vēstule Timotejam 5:4).

Bērnu disciplinēšana

Viens no sarežģītākajiem vecāku uzdevumiem ir atbilstoši disciplinēt savus bērnus. Bērnu audzināšana ir tik individuāla. Katrs bērns ir atšķirīgs un unikāls. Tas, kas palīdz vienam, var nepalīdzēt citam. Es nezinu, kurš vēl ir pietiekami gudrs, lai pateiktu, ka disciplīna ir pārāk barga vai ka tā ir pārāk saudzīga, izņemot bērnu vecākus, kuri tos mīl visvairāk. Tas ir jautājums, kas vecākiem jāizšķir ar lūgšanu. Katrā ziņā galvenajam un caurvijošajam principam ir jābūt tādā, ka bērni tiek disciplinēti vairāk ar mīlestību nekā ar sodu. Brigams Jangs deva šādu padomu: „Ja jums kādreiz nākas kādu pār mācīt, nekad nepārmāciet vairāk par to, cik jūsos ir balzams, lai sadziedētu“ (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe [1954], 278). Tomēr pamācīšana un disciplīna noteikti ir nepieciešama bērnu audzināšanas daļa. Ja vecāki nedisciplinēs savus bērnus, tad sabiedrība tos disciplinēs tādā veidā, kāds vecākiem nepatiks. Bez disciplīnas bērni nerespektēs nedz noteikumus ģimenē, nedz sabiedrībā.

Galvenais disciplīnas nolūks ir mācīt paklausību. Prezidents Deivids O. Makejs teica: „Ja vecāki, kas nemāca saviem bērniem paklausību, un ja mājās netiek attīstīta paklausība, tad sabiedrība viņus piespiedīs un to panāks. Tamdēļ ir labāk paklausību iemācīt ģimenē ar laipnību, līdzcietību un sapratni, nekā nesaudzīgi ļaut, lai sabiedrība brutāli un neiejūtīgi viņam uztiēpj šo disciplīnu, jo ģimene nav pildījusi savu pienākumu“ (*The Responsibility of Parents to Their Children*, 3).

Māciet bērniem strādāt

Lai bērniem iemācītu būt disciplinētiem un atbildīgiem, svarīgi ir mācīt viņiem strādāt. Uzaugot daudzi no mums ir bijuši kā vīrs, kurš teica: „Man patīk darbs; tas mani fascinē. Es varu sēdēt un stundām ilgi noskatīties, kā citi strādā“ (Jerome Klapka Jerome, *The International Dictionary of Thoughts*, apkop. John P. Bradley, Leo F. Daniels, and Thomas C. Jones [1969], 782). Jau atkal, strādāšanas principa labākie skolotāji ir paši vecāki. Man darbs nesa prieku, kad es pirmo reizi strādāju līdzās savam tēvam, vectēvam, onkuļiem un brāļiem. Es esmu pārliecināts, ka visbiežāk es biju traucēklis, nevis palīgs, bet atmiņas ir tik mīļas un iegūtās mācības ļoti vērtīgas. Bērniem ir nepieciešams iemācīties atbildību un pastāvību. Vai vecāki personīgi izmanto laiku, lai parādītu un demonstrētu, un paskaidrotu tā, lai bērni varētu, kā mācīja Lehijs, „rīkot[ies] paši un nevis lai ar viņiem rīkotos“? (2. Nefija 2:26).

Luters Berbanks, viens no pasaules lielākajiem dārkopjiem selekcionāriem, teica: „Ja mēs saviem augiem pievērstu uzmanību ne vairāk kā saviem bērniem, mēs tagad dzīvotu nezāļu džungļos“ (*Elbert Hubbard's Scrap Book* [1923], 227).

Vecāku īpašie pārbaudījumi

Arī bērni gūst labumu no morālās rīcības brīvības, pateicoties kurai, mēs visi varam atļauties iespēju virzīties uz priekšu, augt un attīstīties. Šī rīcības brīvība arī ļauj bērniem noslikties par labu egoismam, izšķērdībai, savu iegribu apmierināšanai un pašiznīcināšanai. Visbiežāk bērni pauž šo rīcības brīvību agrā vecumā.

Ļaujiet man nomierināt tos vecākus, kas ir bijuši apzinīgi, mīloši un rūpju pilni un kas ir pielietojuši dzīvē taisnīguma principus, cik labi vien iespējams, ka jūs esat labi vecāki, neskatoties uz to, kā rīkojas daži jūsu bērni. Bērniem pašiem ir atbildība klausīties, paklausīt un mācīties, kad tos māca. Vecāki nevar vienmēr atbildēt par visu savu bērnu slikto uzvedību, jo viņi nevar garantēt, ka bērni uzvedīsies labi. Daži bērni var no jums prasīt pat Zālamana gudrību un Jēkaba pacietību.

Bieži īpaši pārbaudījumi stājas to vecāku ceļā, kas ir pārtikuši vai pārlietu iecietīgi. Varētu pat teikt, ka daži bērni šādos apstākļos tur savus vecākus gūstā, neizpildot savu vecāku prasības, kamēr vecāki neapmierina bērna vēlmes. Elders Nīls A. Maksvels ir teicis: „Tie, kas dara pārlietu daudz savu bērnu labā, drīz atskārtīs, ka viņi nevar ar saviem bērniem neko padarīt. Tik daudzu bērnu labā ir ticis darīts tik daudz, ka viņi ir gandrīz nelabojami“ (Conference Report, 1975. g. apr. 150; vai Ensign, 1975. g. maijs, 101). Šķiet, tāda ir cilvēka daba, ka mēs pilnībā

nespējam novērtēt materiālās lietas, kuras paši neesam nopelnījuši.

Šeit slēpjas kāda ironija. Daži vecāki ir ļoti nobažījušies, lai viņu bērni tiktu pieņemti vienaudžu vidū; tomēr tie paši vecāki baiļojas, ka viņu bērni varētu darīt to, ko dara bērnu vienaudži.

Palīdziet bērniem apgūt vērtības

Kopumā tie bērni, kas izdara izvēli un nolemj atturēties no narkotikām, alkohola un seksuālām attiecībām ārpus laulības, ir tie, kas ir pārņēmuši un apguvuši šīs stingrās vērtības no saviem vecākiem, kas dzīvoja pēc tām savās mājās. Grūtāku lēmumu pieņemšanas brīžos tie visdrīzāk sekos savu vecāku mācībām, nevis savu vienaudžu piemēram vai plašsaziņas līdzekļu maldinājumiem, kas reklamē alkohola patēriņu, seksuālas attiecības ārpus laulībām, bezdievību, negodīgumu un citus netikumus. Viņi ir kā Helamana divi tūkstoši jauno karavīru, kuru „mātes bija tos mācījušas, ka, ja viņi nešaubīsies, Dievs tos izglābs“ no nāves (Almas grāmata 56:47). „Un viņi atkārtoja. . . vārdus, ko viņu mātes bija teikušas: Mēs nešaubāties, mūsu mātes to zināja“ (Almas grāmata 56:48).

Tas, kas šķietami palīdz nostiprināt vecāku mācības un vērtības bērnu dzīvē, ir stingra ticība Dievībai. Kad šī ticība kļūst par viņu dvēseles neatņemamu daļu, tie iegūst iekšējo spēku. Tātad, no visa tā, ko ir svarīgi mācīt, kas vecākiem būtu jāiemāca? Svētajos Rakstos ir teikts, ka vecākiem ir jāiemāca saviem bērniem „ticība Kristum, dzīvā Dieva Dēlam, un kristīšanas un Svētā Gara dāvana,“ un „grēku nožēlošanas . . . mācība“ (M&D 68:25). Šīs patiesības ir jāiemāca ģimenē. Tās nevar iemācīt skolās, tās arī neieaudzinās valdība vai sabiedrība. Protams, Baznīcas programmas var palīdzēt, bet visefektīvākā apmācīšana notiek ģimenē.

Tūkstošiem mīlas pavedienu

Tiem brīžiem, kuros vecāki apmāca savus bērnus, nav jābūt gariem, dramatiskiem vai spēcīgiem. Mēs to mācāmies no Visuvarēnā Skolotāja. Čārlzs Henrijs Parkhersts teica:

„Kristus dzīves kopējo skaistumu veido mazu, neievērojamu rīcību daļiņas—saruna ar sievieti pie akas; . . . slepenās godkāres parādīšana jaunam valdniekam, kas guļ viņa sirdī, kas neļāva viņam iegūt Debesu valstību; . . . mācīšana lūgt mazai sekotāju grupīnai; . . . uguns aizdedzināšana, un zivs cepšana, lai Viņa mācekļi, kas bija devušies zvejot, atgriezoties nosaluši, noguruši un vīlušies, varētu ieturēt brokastis. Redziet, visas šīs lietas ļauj mums viegli izprast [Kristus] patiesās īpašības un interešu niansas, tik īpašas, sašaurinātas, tik nozīmīgas sīkumos un katrā

brīdī“ („Kindness and Love,“ *Leaves of Gold* [1938], 177).

Un tāpat ir ar vecāku lomas pildīšanu. Sīkas lietišķas ir nozīmīgas lietas, kas ieaustas ģimenes gobeļēnā ar tūkstošiem mīlestības, ticības, disciplīnas, uzpurēšanās, pacietības un darba pavedieniem.

Derības bērni

Ir daži lieliski garīgi apsoliņumi, kas varētu palīdzēt uzticīgiem vecākiem šajā baznīcā. Bērni, kas ģimenē ir sasaistīti ar mūžīgajām saitēm, var saņemt dievišķus apsoliņumus, kas ir doti viņu drosmīgajiem sen-

čiem, kas cēli ir turējuši savas derības. Tās derības, kuras nebūs aizmirsuši vecāki, neaizmirsīs arī Dievs. Tādā veidā bērni var kļūt par šo lielisko derību un apsoliņumu ieguvējiem un mantiniekiem. Tas tāpēc, ka viņi ir derības bērni (skat. Orson F. Whitney, Conference Report, 1929.g. aprīlis, 110–11).

Lai Dievs svētī centīgos, nesavtīgos, godājamos šīs pasaules vecākus. It īpaši, lai Viņš svētī tās derības, ko mūsu cilvēku vidū ievēro uzticamie vecāki, un lai pieskata šos derības bērnus.

No Eldera Fausta uzstāšanās 1990. gada oktobrī Baznīcas vispārējā konferencē (skat. Conference Report, 1990.g. oktobris, 39–43; vai *Ensign*, 1990.g. novembris, 32–35).

MĪLESTĪBAS IESKAUTS GALDS

Elders LeGrands R. Kurtis
No Septiņdesmitajiem

Ir daudz ticis rakstīts par to, cik svarīgas ir mājas. Elders Marions Dž. Romnijs mums ir teicis, ka „sabiedrības nāvīgās slimības sakne ir ģimenes nepastāvība“.¹ Mēs esam ievērojuši, ka dažas mājas ir milzīgas, pievilcīgi iekārtotas, pat greznas. Citas ir ļoti mazas un pieticīgas, ar trūcīgu iekārtojumu. Tomēr, kā skan vienā no mūsu iemīļotajām Baznīcas dziesmām, visas un katras „mājas var būt par debesīm uz zemes, ja mūsos mīt mīla, . . . un tur mēs vēlamies būt“.²

Viena no vissvarīgākajām mēbelēm, kas atrodas gandrīz visās mājās, ir virtuves galds. Tas var būt mazs, tas var būt liels, tas var būt letes formā, kur knapi var novietot ēdienu un galda piederumus. Tā nozīmīgākā funkcija ir būt par vietu, kur dažādajiem ģimenes locekļiem uzņemt barību.

Šajā īpašajā gadījumā es vēlētos pievērst jūsu uzmanību dziļākai, daudz svarīgākai virtuves galda funkcijai, kur savai fiziskajai labklājībai mēs varam saņemt daudz vairāk kā tikai barību.

Evaņģēlija pārspriešana pie galda

Parasti ģimene sastāv no diviem vai vairākiem dažāda vecuma cilvēkiem, bet ģimenei ir nepieciešams satikties—vēlams, ne tikai, lai ēstu, bet arī, lai lūgtu, aprunātos, uzklausītu, stāstītu, mācītos un augtu kopā. Par to labi ir izteicies prezidents Gordons B. Hinklijs:

„Mans lūgums—un es vēlos, kaut es būtu daiļrunīgāks vārdos— ir lūgums glābt bērnus. Pārāk daudzi no tiem nēsā sevī sāpes un bailes, vientulību un bezcerību. Bērniem ir vajadzīga saules gaisma. Tiem ir vajadzīga laime. Tiem ir vajadzīga mīlestība un rūpes. Tiem ir vajadzīga laipnība un pieķeršanās. Katra ģimene, neskatoties uz to, cik maksā māja, var nodrošināt mīlošu vidi, kas būs glābšanas vide.“³

Daudzi ģimenes locekļi ir pakļauti daudziem pasaules spēkiem, kas ir ārpus mājas, kā arī spēcīgā radio, televīzijas, videoierakstu un daudzu citu lietu, kuras mēs ielaižam savās mājās, ietekmei.

Iedomājieties ģimēni, kas ir pulcējusies ap galdu, iespējams, ap virtuves galdu. Viņi sarunājas par evaņģēliju, sarunājas par Vakarēdiena sapulcēm, par vēstījumiem, pārrunā jaunāko *Liahonu* vai jaunāko *Augstākā Prezidija vēstījumu*. Runā par skolu, par Vispārējo konferenci, par Svētdienas skolas stundām, klausās labu mūziku, runā par Jēzu Kristu un Viņa mācībām. Šo sarakstu varētu turpināt. Būtu prātīgi, lai ne tikai vecāki, bet visi ģimenes locekļi pārliecinātos, ka katram klātesošajam ir iespēja izteikties un piedalīties.

Ģimenes lūgšana pie galda

Padomājiet par tādas ģimenes potenciālu, kas metas ceļos lūgšanā pie galda (bez televīzijas), lūdz pēc palīdzības, pasakās mūsu Tēvam par svētībām. Tas iemāca visiem vecumiem mīlošā Debesu Tēva svarīgumu. Ģimenes lūgšana kopā ar pašiem mazākajiem var ieaudzināt viņiem darīt to pašu savās ģimenēs, kad tie būs jau lieli.

Elders Tomass S. Monsons ir labi teicis:

„Tas Kungs norādīja mums lūgt kā ģimenei, sakot: Lūdziet Tēvu vienmēr Manā Vārdā savās ģimenēs, lai jūsu sievas un jūsu bērni varētu tapt svētīti“ (3. Nefijs 18:21).

Vai vēlaties man piebiedroties un apskatīt tipisku Pēdējo Dienu svēto ģimēni, kas lūdz To Kungu? Tēvs, māte un katrs no bērniem nometas ceļos, noliec galvu un aizver acis. Patikams mīlestības, vienotības un miera gars piepilda mājas. Kad tēvs izdzird sava mazā dēliņa lūgšanu Dievam, lai viņa tēvs darītu pareizas lietas un būtu paklausīgs Tā Kunga pavēlēm, vai jūs domājat, ka šim tēvam būtu grūti godināt viņa dārgā dēla lūgšanu? Kad pusaugu meita izdzird savas jaukā māmiņas lūgumu Tam Kungam, lai viņas meita tiktu iedvesmota savu draugu izvēlē, lai viņa

sagatavotu sevi tempļa laulībām, vai jums nešķiet, ka šī meita centīsies godināt šo pazemīgo savas mātes, kuru viņa tik ļoti mīl, lūgumu? Kad tēvs, māte un katrs no bērniem dedzīgi lūdz, lai šie lieliskie dēli ģimenē dzīvotu cienīgi, lai viņi noteiktajā laikā saņemtu aicinājumu kalpot par Tā Kunga vēstnešiem Baznīcas misiju laukos, vai tad mēs nesākam ievērot, kā šie dēli izaug par jauniem vīriešiem ar nepārvaramu vēlmi kalpot par misionāriem?”⁴

Kā ir teikuši daudzi: „Kā gan jūs varat katru dienu palaist savus vecākus un savus bērnus pasaulē bez sapulcēšanās kopā un sarunāšanās ar To Kungu?” Prātīgi vecāki pārskatīs savus dienas plānus un ielānos vismaz vienu reizi dienā, lai sapulcinātu ģimeni kopā lūgšanas svētībām. Ļoti ātri jaunie ģimenes locekļi iemācās to, kad ir viņu kārta, un saprot ģimenes lūgšanas dārgās vērtības.

Padariet mājas par laimīgu vietu

Es esmu teicis iepriekš, ka „mājām ir jābūt par laimīgu vietu, jo visi cenšas, lai tā būtu. Ir teiciens, ka laime tiek pagatavota mājās, un mums būtu jāmēģina padarīt mūsu mājas par laimīgu un patīkamu vietu, kur atrasties mums un mūsu bērniem. Laimīgas mājas ir tās, kuru centrā atrodas evaņģēlija mācības. Tas prasa visu ieinteresēto personu nepārtrauktas un rūpīgas pūles.”⁵

Kāds aizņemts pusaudzis no diezgan palielas ģimenes sūrojās par laiku, kas tika pavadīts ģimenes lūgšanā. Kad gudrā māte skaitīja lūgšanu nākamajā dienā, viņa ar nolūku nepieminēja šo jaunekli lūgšanā. Kad lūgšana bija galā, aizņemtais bērns sacīja: „Māt, tu mani nepieminēji lūgšanā!” Milošā māte paskaidroja, ka viņa tikai atsaucās uz jaunieša pretenziju. Aizņemtais bērns pateica: „Neaizmirsti par mani lūgšanā!”

Svēto Rakstu studēšana pie galda

Iztēlojieties ģimeni, kas ir sapulcējusies ap galdu pie atvērtiem Svētajiem Rakstiem, apspriežot daudzas noderīgas patiesības un mācības. Šis galds patiešām ir mīlestības apņemts!

Pedagogi piekrīt, ka bērniem ārpus skolas ir jālasa daudz vairāk. Mēs varam svētīt savus bērnus, lasot ar viņiem kopā Svētos Rakstus ikdienā—pie virtuves galda.

Lai iegūtu laiku, kad ģimene satiekas pie virtuves galda, būtu nepieciešama ievērojama pielāgošanās un rūpīga plānošana, bet kas gan var būt vēl svarīgāks ģimenes vienotībai, ģimenes garīgajai izaugsmei, tiltu veidošanai starp ģimenes locekļiem, viņiem sarunājoties, klausoties un atbildot, mīlestības apņemtiem? Mūsu lielākā veiksmē ir vienkārši mēģināt—atkal un atkal.

Stipriniet ģimenes saites

Uz pasaules šobrīd ir daudzi spēki, kas lūko iznīcināt ģimeni un mājas. Gudri vecāki pūlēsies stiprināt ģimenes saites, vairojot mājās garīgumu un koncentrējoties uz Jēzu Kristu un tempļa darbu. Prezidents Hovards V. Hanteršs mums ir teicis:

„Es lūdzu, lai mēs varētu izturēties viens pret otru vēl laipnāk, pieklājīgāk, pazemīgāk, pacietīgāk un ar lielāku piedošanu. . . .

Otrkārt, un tajā pašā garā es aicinu arī Baznīcas locekļus nostiprināt Tā Kunga templi kā viņu dalības Baznīcā un dievišķīgo vissvētāko derību pildīšanas lieliskāko simbolu. Tā būtu manas sirds viskvēlākā vēlēšanās, lai katrs Baznīcas loceklis būtu tempļa cienīgs.”⁶

Prezidenta Hanteršs dotais virziens var tikt izteikti attīstīts pie virtuves galda.

Savās mājās mums būtu jāmācās, kā izturēties pret apkārtējiem. Kā jau brīnišķīgi ir teicis Gēte: „Ja jūs [pret kādu] izturaties kā pret tādu, kāds viņš ir, viņš tāds arī paliks; bet, ja jūs pret viņu izturaties kā pret tādu, kāds viņš. . . varētu būt, viņš kļūs [par tādu, kādam viņam jābūt].”⁷

Padariet mājas par ziedošanās vietu

Elders Boids K. Pakers teica: „Ienest mājās kādu daļiņu no debesīm nozīmē pārliecināties, ka ģimenes locekļi ir aktīvi Baznīcas dzīvē. Ģimenes mājvakari, protams, tam ir kā radīti—pulcēšanās mājās, kas var tikt piemērota katra vajadzībām; turklāt tā ir tikpat svarīga kā sanāksme baznīcā, vai arī tā varētu tāda, kā sanāksmes baznīcā.”⁸

Šis padoms saskan arī ar Eldera Dīna L. Larsena sacīto: „Mūsu baznīcu ēkas nav vienīgās vietas, kur mēs varam pielūgt. Arī mūsu mājām būtu jābūt ziedošanās vietai. Būtu labi, ja katru dienu mēs varētu *iet mājās uz baznīcu*. Nevienā citā vietā Tā Kunga Garam nebūtu jābūt vairāk gaidītam un vairāk sasniedzamam, kā mūsu mājās.”⁹

Darbojoties, lai to visu izpildītu savās mājās, mums jāatceras Prezidenta Harolda B. Lī svarīgais paziņojums: „Atcerieties, ka pats svarīgākais no Tā Kunga darbiem, ko jūs [un es] jebkad darīsim, būs. . . [mūsu] pašu māju sienās.”¹⁰

Mans lūgums šodien ir, lai katrs no mums paskatītos uzmanīgi uz savām mājām un uz virtuves galdu un nerimīgi censtos ienest savās mājās debesis un nākt pie Jēzus Kristus.

No Eldera Kurtisa uzstāšanās 1995. gada aprīlī, Vispārējā Baznīcas konferencē (skat. Conference Report, 1995. g. apr. 109–11; vai *Ensign*, 1995. g. maijs, 82–83).

ATSAUCES

1. „Scriptures As They Relate to Family Stability,” *Ensign*, 1972. g. feb., 57.
2. „Home Can Be a Heaven on Earth,” *Hymns*, no. 298.
3. Conference Report, Oct. 1994, 74–75; vai *Ensign*, 1994. g. nov., 54.
4. *Pathways to Perfection* (1973), 26–27.
5. Conference Report, Oct. 1990, 13; vai *Ensign*, 1990. g. nov., 12.
6. „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church,” *Ensign*, 1994. g. jūlijs, 4–5.
7. Emerson Roy West, *Vital Quotations* (1968), 171.
8. „Begin Where You Are—At Home,” *Ensign*, 1972. g. feb., 71.
9. In Conference Report, Oct. 1989, 78; vai *Ensign*, 1989. g. nov., 63.
10. *Strengthening the Home* (buklets, 1973), 7.

EVANĢĒLIJA PRINCIPU MĀCĪŠANA BĒRNIEM

13

1. DAĻA

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, pildiet vienu vai abus ieteikumus, kas šeit minēti.

- Izlasiet Mācība un Derības 68:25–28. Lasot nosakiet principus un priekšrakstus, kurus Tas Kungs ir pavēlējis, lai vecāki mācītu saviem bērniem. Plānojiet dažas lietas, ko jūs varat darīt, lai šos principus un priekšrakstus mācītu saviem bērniem vai mazbērniem, māsas vai brāļa bērniem, vai citiem bērniem, kurus jūs pazīstat.
- Lasot tālāk doto rakstu, izvēlieties koncentrēties uz vienu vai abiem ieteikumiem, ko sniedzis elders Roberts D. Heilzs. Rodoties dažādām iespējām, koncentrējieties uz citiem ieteikumiem, kas minēti šajā rakstā.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

ĢIMEŅU STIPRINĀŠANA: MŪSU SVĒTAIS PIENĀKUMS

Elders Roberts D. Heilzs
no Divpadsmīt apustuļu kvoruma

Ģimenes stiprina Gars

Ģimeņu stiprināšana ir mūsu kā vecāku, bērnu, radnieku, vadītāju, skolotāju un atsevišķu Baznīcas locekļu svēts pienākums.

Tas, cik svarīgi ir stiprināt ģimenes, ir skaidri mācīts Svētajos Rakstos. Tēvs Ādams un māte Ieva mācīja saviem dēliem un meitām evaņģēliju. Ābela upurus pieņēma Tas Kungs, ko viņš mīlēja. Turpretī Kains „mīlēja Sātānu vairāk nekā Dievu“ un nopietni grēkoja. Ādams un Ieva „sēroja Tā Kunga priekšā dēļ Kaina un viņa brāļiem“, bet nekad nepārstāja mācīt viņiem evaņģēliju (skat. Mozus gr. 5:12, 18, 20, 27; 6:1, 58).

Mums jāsaprot, ka katrs no mūsu bērniem ierodas ar dažādām dāvanām un talantiem. Šķiet, ka dažiem kā Ābelam ir dotas ticības dāvanas, jau piedzimstot. Citiem ir grūtības ar katru lēmumu, ko tie pieņem. Kā vecākiem mums nekad nevajadzētu pieļaut, ka mūsu bērnu meklējumi vai grūtības liktu mums šaubīties vai zaudēt savu ticību Tam Kungam.

Alma, jaunākais, kad tika „spīdzināts mokās . . . [un mocījās], atcerēdamies visus savus grēkus“, atcerējās, ka dzirdēja savu tēvu mācām par „Jēzus Kristus, Dieva Dēla, atnākšanu, lai izpirktu pasaules grēkus“ (Almas 36:17). Almu uz pievēršanu vadīja viņa tēva vārdi. Līdzīgā veidā mūsu bērni atcerēsies mūsu mācības un liecību.

Divi tūkstoši jauno kareivju no Helamana armijas liecināja par taisnīgajām mātēm, kas viņiem bija labi mācījušas evaņģēlija principus (skat. Almas 56:47–48).

Lielu garīgo meklējumu laikā Ēnoss sacīja: „Vārdi, kurus es bieži biju dzirdējis savu tēvu runājam par mūžīgo dzīvi, . . . iegrīma dziļi manā sirdī“ (Ēnosa 1:3).

Mācībā un Derībās Tas Kungs saka, ka vecākiem ir jāmača saviem bērniem „saprast grēku nožēlošanas, ticības Kristum, dzīvā Dieva Dēlam, un kristīšanās un Svētā Gara dāvanas ar roku uzlikšanu mācību, kad tie ir astoņus gadus veci. . . .“

Un viņiem arī ir jāmača saviem bērniem lūgt un staigāt taisnīgi Tā Kunga priekšā“ (M&D 68:25, 28).

Evaņģēlija mācīšana stiprina ģimenes

Ja mēs mācām saviem bērniem evaņģēliju ar vārdiem un piemēru, mūsu ģimenes tiks garīgi stiprinātas un spēcīnātas.

Dzīvo praviešu vārdi ir skaidri attiecībā uz mūsu svēto pienākumu garīgi stiprināt mūsu ģimenes. 1995. gadā Augstākais Prezidijs un Divpadsmīt Apustuļu Padome izdeva vēstījumu pasaulei, paziņojot, ka „ģimenei ir būtiska loma Radītāja iecerē par Viņa bērnu mūžīgo dzīvi. . . . Vīram un sievai ir svēts pienākums mīlēt vienu otru, savus bērnus un rūpēties par tiem. . . . Vecāku svēts pienākums ir audzināt savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā, rūpēties par viņu materiālajām un garīgajām vajadzībām, mācīt bērniem citam citu mīlēt un pakalpot, pildīt Dieva

baušļus“ („Ģimene: Vēstījums pasaulei,“ *Ensign*, 1995. g. nov., 102).

Šā gada februārī Augstākais Prezidijs izdeva uzaicinājumu visiem vecākiem „veltīt visus savus pūliņus tam, lai mācītu un audzinātu saviem bērniem evaņģēlija principus, kas tos noturēs cieši pie Baznīcas. Mājas ir taisnīgas dzīves pamats, un neviena cita starpniecība nevar tās aizvietot vai izpildīt tās būtiskās funkcijas, pildot šo Dieva doto atbildību.“

Februāra vēstulē Augstākais Prezidijs mācīja, ka, mācot un audzinot bērniem evaņģēlija principus, vecāki var aizsargāt savas ģimenes no postošiem elementiem. Turklāt tie sniedza vecākiem un bērniem padomu „augstāko prioritāti atvēlēt ģimenes lūgšanai, ģimenes mājvakaram, evaņģēlija studēšanai un mācīšanai un pilnvērtīgiem ģimenes pasākumiem. Lai cik vērtīgas un atbilstošas varētu būt citas prasības vai aktivitātes, nedrīkst pieļaut, ka tās aizvietotu dievišķi noteiktos pienākumus, ko pienācīgi var izpildīt vienīgi vecāki un ģimenes“ (Augstākā Prezidija vēstule, citēts *Church News*, 1999. g. 27. febr., 3).

Ar Tā Kunga un Viņa mācības palīdzību var izprast un pārvarēt visu problēmu, ar ko var sastapties ģimene, kaitīgās sekas. Lai kādas būtu ģimenes locekļu vajadzības, mēs varam stiprināt savas ģimenes, ja pildām praviešu sniegtos padomus.

Atslēga mūsu ģimeņu stiprināšanai ir Tā Kunga Gara klātbūtne mūsu mājās. Mūsu ģimeņu mērķis ir atrasties uz šaurā jo šaurā ceļa.

Ierosinājumi ģimeņu stiprināšanai

Mūsu mājās var tikt darītas neskaitāmas lietas, lai stiprinātu ģimeni. Ļaujiet man dalīties dažos ierosinājumos, kas var palīdzēt noteikt jomas, kuras nepieciešams stiprināt mūsu pašu ģimenēs. Es piedāvāju to kā iedrošinājumu, zinot, ka katra ģimene un katrs ģimenes loceklis ir unikāls.

Mājām jābūt drošai vietai

- Padariet savas mājas par drošu vietu, kur katrs ģimenes loceklis var just mīlestību un piederības sajūtu. Apzinieties, ka katram bērnam ir dažādas dāvanas un spējas, katrs ir individuāls un prasa īpašu mīlestību un rūpes.
- Atcerieties, ka „miermīlīga atbilde apklusina dusmas“ (Sal. pam. 15:1). Kad mēs ar manu mīļoto tikām saistīti Soltleikas Templī, elders Harolds B. Lī sniedza mums gudru padomu: „Kad dusmās tiek paaugstināta balss, Gars no jūsu mājām aiziet.“ Mēs nekad nedrīkstam dusmās aizslēgt savas mājas durvis vai mūsu sirdi saviem bērniem. Līdzīgi kā pazudušajam dēlam, mūsu bērniem ir jāzina, ka tad, kad viņi ir apdomājušies, viņi var

vērsties pie mums, lai saņemtu mīlestību un padomu.

- Pavadiet ar saviem bērniem individuālu laiku, ļaujot viņiem izvēlēties aktivitāti un sarunas tematu. Neļaujiet nekam jums traucēt.

Māciet bērniem lūgt, lasīt Svētos Rakstus un klausīties cienīgu mūziku

- Mudiniet savus bērnus uz personisku, dievbijīgu uzvedību, piemēram, personīgo lūgšanu, personīgo Svēto Rakstu studēšanu un gavēšanu īpašām vajadzībām. Novērtējiet viņu garīgo izaugsmi, novērojot viņu uzvedību, valodu un izturēšanos pret citiem.
- Katru dienu lūdziet kopā ar saviem bērniem.
- Lasiet kopā Svētos Rakstus. Es atceros savu māti un tēvu lasām Svētos Rakstus, kad mēs, bērni, sēdējām uz grīdas un klausījāmies. Dažkārt viņi jautāja: „Ko šie panti jums nozīmē?“ vai „Kā tie liek jums justies?“ Tad viņi klausījās mūsos, kad atbildējām paši saviem vārdiem.
- Lasiet dzīvo praviešu vārdus un citus iedvesmojošus rakstus Baznīcas žurnālos bērniem, jauniešiem un pieaugušajiem.
- Mēs varam pildīt savas mājas ar cienīgas mūzikas skaņām, dziedot kopā no Baznīcas dziesmu grāmatas un bērnu dziesmu grāmatas (*Children's Songbook*).

Noturiet ģimenes mājvakaru un ģimenes apspriedes

- Katru nedēļu noturiet ģimenes mājvakaru. Mēs kā vecāki dažkārt pārāk kautrējamies mācīt un liecināt saviem bērniem. Es esmu bijis vainīgs attiecībā uz to savā paša dzīvē. Mūsu bērniem ir nepieciešams, lai mēs ar viņiem dalītos garīgajās sajūtās un tiem mācītu, un liecinātu.
- Noturiet ģimenes apspriedes, lai pārrunātu ģimenes plānus un bažas. Vienas no efektīvākajām ģimenes apspriedēm notiek vienatnē ar katru no ģimenes locekļiem. Palīdziet saviem bērniem zināt, ka viņu ierosinājumi ir svarīgi. Ieklausieties viņos un mācieties no tiem.

Dalieties ar evaņģēliju, atbalstiet Baznīcas vadītājus un piedalieties kopā kā ģimene

- Uzaiciniet misionārus jūsu mājās mācīt mazāk aktīvus Baznīcas locekļus vai draugus, kas nav Baznīcas locekļi.
- Parādiet, ka mēs atbalstam Baznīcas vadītājus.
- Kad iespējams, kopā pusdienojiet un maltīšu laikā veiciet jēgpilnas pārrunas.

- Strādājiet kopā kā ģimene, pat ja jūs paši darbu varētu padarīt ātrāk un vieglāk. Kopā strādājot, runājiet ar saviem dēliem un meitām. Man šāda iespēja bija katru sestdienu ar savu tēvu.

Māciet bērniem būt labiem draugiem un sagatavoties nākotnei

- Palīdziet saviem bērniem mācīties, kā veidot labas attiecības, un lieciet viņu draugiem justies gaidītiem jūsu mājās. Iepazīstiet savu bērnu draugu vecākus.
- Māciet savus bērnus ar piemēru, kā plānot laiku un līdzekļus. Palīdziet viņiem mācīties pašpalāvību un to, cik svarīgi ir sagatavoties nākotnei.

Dalieties ģimenes mantojumā un tradīcijās

- Māciet saviem bērniem viņu priekšteču vēsturi un savu pašu ģimenes vēsturi.
- Veidojiet ģimenes tradīcijas. Plānojiet un īstenojiet kopīgus jēgpilnus atvaļinājumus, apsverot savu bērnu vajadzības, talantus un spējas. Palīdziet tiem gūt jaukas atmiņas, veiciniet viņu talantus un palieliniet viņu pašapziņu.

Māciet to, cik svarīgi ir paklausīt baušļiem un saņemt priekšrakstus

- Ar vārdiem un piemēru māciet morālās vērtības un apņemšanos paklausīt baušļiem.
- Pēc manām kristībām un konfirmēšanas mana māte pavilka mani savrup un vaicāja: „Ko tu jūti?” Es paskaidroju tik labi, cik spēju, silto miera sajūtu, mierinājumu un laimi, ko izjutu. Māte paskaidroja, ka tas, ko es izjutu, ir dāvana, ko es tikko saņēmu, Svētā Gara dāvana. Viņa man teica, ka, ja es dzīvošu tās cienīgs, šī dāvana būs ar mani pastāvīgi. Tas bija mācīšanas brīdis, ko esmu atcerējies visu savu dzīvi.

Māciet saviem bērniem to, cik nozīmīga ir kristīšanās, konfirmēšana, Svētā Gara dāvanas saņemšana, Svētā Vakarēdiena pieņemšana, priesterības godāšana un tempļa derību slēgšana un turēšana. Tiem jāzina, ka ir svarīgi dzīvot tempļa rekomendācijas cienīgiem un sagatavoties tempļa laulībām.

- Ja jūs neesat saistīti templī ar savu dzīvesbiedru vai bērniem, strādājiet kā ģimene, lai saņemtu tempļa svētības. Kā ģimene nospraudiet mērķus saistībā ar templi.
- Brāļi, esiet tās priesterības, ko jūs nesat, cienīgi, un izmantojiet to, lai svētītu savas ģimenes dzīvi. . . .

Esiet informēti par pasākumiem sabiedrībā, skolā un Baznīcā

Arī ārpus mājām pastāv dažādas iespējas, kuras, ja tās gudri pielieto, stiprinās mūsu ģimenes.

- Mudiniet savus bērnus kalpot Baznīcā un sabiedrībā.
- Runājiet ar savu bērnu vecākiem, treneriem, padomdevējiem, konsultantiem un Baznīcas vadītājiem par savu bērnu raizēm un vajadzībām.
- Ziniet, ko jūsu bērni dara brīvajā laikā. Ietekmējiet viņu izvēli attiecībā uz filmām, televīzijas programmām un videofilmām. Ja viņi lieto internetu, ziniet, ko tie dara. Palīdziet tiem saprast, cik svarīga ir jēgpilna izklaide.
- Atbalstiet vērtīgus skolas pasākumus. Ziniet, ko jūsu bērni mācās. Palīdziet viņiem mājasdarbos. Palīdziet viņiem saprast, cik svarīga ir izglītība un sagatavošanās nodarbinātībai un pašpalāvībai.
- Jaunās sievietes: Kad sasniedzat savu 18-gadu dzimšanas dienu, apmeklējiet Sieviešu palīdzības biedrību. Dažas no jums varbūt nevēlas veikt šo pāreju. Jūs varētu baidīties, ka jūs tur neiederaties. Manas jaunās māsas, tas tā nav. Sieviešu palīdzības biedrībā daudz kas ir domāts jums. Tā var jums būt svētība visas dzīves laikā.
- Jaunie vīrieši: Godājiet Ārona priesterību. Tā ir sagatavošanās priesterībai, sagatavojot jūs Melhisedeka priesterībai. Kad jūs ordinēs Melhisedeka priesterībā, kļūstiet pilnīgi aktīvi elderu kvorumā. Brālība, kvoruma mācības un iespējas kalpot citiem svētīs jūs un jūsu ģimeni visas dzīves laikā.

Sekojiet Tā Kunga mīlestības piemēram

Katra ģimene var tikt svētīta vienā veidā vai citā, ja mūsu mājās ir Tā Kunga Gars un mēs mācām pēc Viņa piemēra.

- Rīkojieties ar ticību, nereaģējiet ar bailēm. Kad pusaudži sāk pārbaudīt ģimenes vērtības, vecākiem jānodod pie Tā Kunga pēc vadības par katru ģimenes locekļa īpašajām vajadzībām. Tas ir laiks papildu mīlestībai un atbalstam un lai pastiprināti mācītu, kā veikt izvēli. Biedējoši ir ļaut saviem bērniem mācīties no kļūdām, ko tie pieļauj, taču viņu labprātība izvēlēties Tā Kunga ceļu un ģimenes vērtības ir lielāka, ja tie izvēlas paši, nekā tad, ja mēs cenšamies tiem uzspiest šīs vērtības. Tā Kunga mīlestības un pieņemšanas ceļš ir labāks par Sātana spēka un piespiešanas ceļu, īpaši, audzinot pusaudžus.
- Atcerieties pravieša Džozefa Smita vārdus: „Tiek uzskatīts, ka nekas tā nevedina cilvēkus atmet grēkus, kā to paņemšana aiz rokas un labsirdīga pārraudzīšana. Kad cilvēki man izrāda kaut mazliet laipnības un mīlestības, ak, kāds spēks tam ir manā prātā, kamēr pretējai pieejai piemīt tendence tirdīt visas nejaukās izjūtas un nomākt cilvēka prātu“ (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [1976], 240).

Bērni, kas nomaldās, atgriezīsies

- Lai gan mēs varētu justies izmisuši, ja pēc visa, ko mēs varam darīt, daži no mūsu bērniem nokļūst no taisnīguma ceļa, Orsona F. Vitmeja vārdi var mūs mierināt: „Lai arī dažas no aitām var nomaldīties, Gana acis noraugās pār tiem, un agrāk vai vēlāk viņi sajutīs dievišķās Providences taustekļus, kas sniedzas pēc tiem un velk tos atpakaļ ganāmpulkā. Vai nu šajā dzīvē, vai nākamajā viņi atgriezīsies. Viņiem būs jāsamaksā savs parāds taisnīgumam, tie cietīs par saviem grēkiem, un tie var iet pa ērkšķainu ceļu, taču, ja tas galu galā vedīs tos līdzīgi nožēlas pilnajam pazudušajam dēlam pie mīlošas un piedodošas [mātes un] tēva sirds un mājām, sāpīgā pieredze nebūs bijusi veltīga. Lūdziet par [saviem] nevērīgajiem un nepaklausīgajiem bērniem, turieties pie tiem ar [savu] ticību. Ceriet, paļaujieties, līdz jūs redzēsiet Dieva glābšanu“ (citējot Džozefu Smitu, Conference Report, 1929. g. apr., 110).

Spēku var sniegt neprecētie pieaugušie un radnieki

- Kā ir, ja jūs esat neprecējušies vai neesat svētīti ar bērniem? Vai jums jāņem vērā padomi attiecībā uz ģimeni? Jā. Tas ir kaut kas tāds, ko mums visiem nepieciešams mācīties zemes dzīves laikā. Neprecētie pieaugušie Baznīcas locekļi bieži var ģimenei sniegt īpašu spēku, kļūstot par milzīgu atbalsta, pieņemšanas un mīlestības avotu savai un apkārtējām ģimenēm.
- Daudzi pieaugušie ģimenes radnieki savā veidā pilda vecāku lomu daudzos gadījumos. Vecvecākiem, tantēm un onkuļiem, brāļiem un māsām, brāļu un māsu dēliem un meitām, brālēniem un māsīcām, un citiem ģimenes locekļiem var būt liela ietekme uz ģimeni. Es vēlos izteikt pateicību tiem manas ģimenes radniekiem, kuri mani ir vadījuši ar savu piemēru un liecību. Dažkārt radnieki spēj pateikt kaut ko tādu, ko vecāki bez strīdēšanās nespēj. Pēc ilgus un sirsnīgas sarunas ar savu māti kāda jauna sieviete teica: „Būtu briesmīgi pateikt tev un tētim, ka esmu izdarījusi kaut ko sliktu. Taču vēl sliktāk to būtu teikt tantei Sjūzenai. Es vienkārši nespētu viņu sarūgtināt.“

Nav pilnīgu ģimeņu

Zinot, ka mēs atrodamies mirstīgajā pasaulē, lai mācītos un attīstītu savu ticību, mums jāsaprot, ka visās lietās jābūt pretstatam. Ģimenes apspriedes laikā, kas notika mūsu mājās, mana sieva teica: „Ja jūs domājat, ka kādam ir pilnīga ģimene, jūs vienkārši tos pietiekami labi nepazīstat.“

Savediet kārtībā mājas un ģimeni

Brāļi un māsas, kā vecāki ņemsim vērā aizrādījumu, pat pārmetumu, ko Tas Kungs teica Džozefam Smitam un Baznīcas vadītājiem 1833. gadā: „Tu savedīsi kārtībā savu māju“ (M&D 93:43). „Es esmu pavēlējis audzināt jūsu bērnus gaismā un patiesībā“ (M&D 93:40). „Jāsaved kārtībā sava ģimene un jāskaatās, lai viņi būtu uzcītīgāki un vairāk rūpētos par māju, un lūgtu vienmēr, vai arī viņi tiks izstumti no savas vietas“ (M&D 93:50).

Mūsdienu pravieši ir snieguši līdzīgu aizrādījumu un brīdinājumu, lai vecāki saved kārtībā savas ģimenes. Kaut mēs būtu svētīti ar iedvesmu un mīlestību, lai savās ģimenēs mēs pretdarbībai stātos pretī ar ticību. Tad mēs zināsim, ka mums ir pārbaudījumi, lai tuvinātu mūs Tam Kungam un citam pie cita. Kaut mēs ieklausītos pravieša balsī un savestu kārtībā savas mājas (skat. M&D 93:41–49). Tuvinoties Tam Kungam, tiek stiprināta mūsu ģimene, un, paceļot, stiprinot, mīlot un rūpējoties citam par citu, tiek stiprināts katrs ģimenes loceklis. „Tu pacel mani, un es pacelšu tevi, un mēs pacelsimies kopā“ (kvēkeru sakāmvārds).

Kaut mēs spētu aicināt un saglabāt Tā Kunga Garu savās mājās, lai stiprinātu mūsu ģimenes. Es lūdzu, kaut katrs no mūsu ģimenes locekļiem paliktu uz „šaurās jo šaurās takas, kas ved uz mūžīgo dzīvi“ (2. Nefija 31:18).

No eldera Heilza uzrunas 1999. gada aprīlī Baznīcas vispārējā konferencē (skat. Conference Report, 1999. g. aprīlis, 39–44; vai *Ensign*, 1999. g. maijs, 32–34).

EVANĢĒLIJA PRINCIPU MĀCĪŠANA BĒRNIEM

14

2. DAĻA

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, pildiet vienu vai vairākus šeit minētos ieteikumus.

- Kā ģimene plānojat pasākumu, kurā jūs kopā varat kalpot.
- Kopā ar vienu no saviem bērniem, mazbērniem, māsas vai brāļa bērniem vai citu bērnu jūsu ģimenē veiciet mājsaimniecības darbu. Izmantojiet mācīšanas iespējas, nekritizējot bērna centienus palīdzēt.
- No bukleta „Jaunatnes morāles stiprināšanai“ (34285 153) izlasiet šādas nodaļas: „Izklaide un masu mēdiji“ (17–19. lpp.), „Mūzika un dejas“ (20–21. lpp.) un „Seksuālā šķīstība“ (26–28. lpp.). Pēc tam, kad esat izlasījuši šo materiālu, nosakiet, kuram no jūsu bērniem palīdzētu, ja jūs šo materiālu lasītu un apspriestu kopā ar viņu.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

MĀCIET BĒRNUS

Prezidents Boids K. Pekers
Divpadsmit apustuļu kворuma prezidenta vietas
izpildītājs

Cilvēku skaits, kas ir sapulcējies šeit un citās vietās, liecina par neremdināmām slāpēm pēc patiesības, kas raksturīgas Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem.

Kad es lūdzu par to, kas jums būtu visvērtīgākais, es atskārtu, ka pēc trim nedēļām būs mana 75-tā dzimšanas diena un ieešu, kā es to izvēlējos nodēvēt, *vidējā vecuma augšdaļā*.

Esmu bijis skolotājs vairāk nekā 50 gadus. Noteikti kaut kas, ko esmu mācījis, jums palīdzēs.

No pieredzes esmu mācījis šo: Dzīve mums mācīs kaut ko tādu, ko mēs nedomājam, ka vēlamies zināt. Šīs grūtās stundas var būt visvērtīgākās.

Ceļā uz *vidējā vecuma augšdaļu* esmu mācījis vēl kaut ko par mācīšanos. Padomājiet par šo sarunu starp ārstu un pacientu:

Ārsts: „Kā varu jums palīdzēt? Par ko jūs sūdzaties?“

Pacients: „Tā ir mana atmiņa, dakter. Es izlasu kaut ko un nevaru to atcerēties. Es neatceros, kādēļ es ieeju kādā telpā. Es neatceros, kur es nolieku lietas.“

Ārsts: „Labi, pastāstiet man, cik sen šis stāvoklis jūs uztrauc?“

Pacients: „Kāds stāvoklis, cik sen mani uztrauc?“

Nu, ja tas jūs uzjautrināja, jūs esat vai nu jaunāki par 60 gadiem, vai jūs spējat par sevi pasmieties.

Bērnu mācīšana, kamēr tie ir mazi

Kad kļūstat gados vecāki, jūs nespējat mācīties, iegaumēt vai studēt tā, kā jūs spējāt, kad bijāt jauni. Iespējams, tādēļ pravietis Alma deva padomu: „Mācies gudrību savā jaunībā, jā, mācies savā jaunībā turēt Dieva baušļus.“¹

Man aizvien grūtāk kļūst iegaumēt Svēto Rakstu vietas vai dzejoļu rindas. Savā jaunībā es spēju kaut ko atkārtot vienu reizi vai divas, un es to atcerējos. Ja es to atkārtāju daudzas reizes, īpaši, ja es to pierakstīju, tas bija manā prātā ierakstīts samērā paliekoši.

Jaunība ir laiks, kad ir viegli mācīties. Tādēļ Baznīcas vadītāji ļoti raizējas par bērnu un jauniešu skolotājiem no paša sākuma.

Ārkārtīgi svarīgi ir mācīt evaņģēliju un dzīves mācības bērniem un jauniešiem.

Tas Kungs galveno atbildību uzliek vecākiem un brīdina viņus:

„Cik daudz vecākiem ir bērni Ciānā, . . . kuri nemāca tiem saprast grēku nožēlošanas, ticības Kristum, dzīvā Dieva Dēlam, un kristīšanās un Svētā Gara dāvanas ar roku uzlikšanu mācību, kad tie ir astoņus gadus veci, grēks būs uz vecāku galvām.“²

Šīs Baznīcas pamata mērķis ir mācīt jaunatni: vispirms mājās un tad Baznīcā.

Zināšanu uzkrāšana

Vēl kaut kas, ko esmu mācījis, ir saistīts ar tā atcerēšanos, ko mēs mācījāmies, kad bijām jauni. Zināšanas, kas ir uzkrātas jaunajos prātos, var gaidīt daudzus gadus līdz brīdim, kad tās būs nepieciešamas.

Ļaujiet man to ilustrēt. Es esmu ļoti nobažījies par Baznīcas locekļu tendenci neņemt vērā bīskapa padomu vai par citu galējību—kļūt pārlieku atkarīgiem no viņa.

Es nolēmu vispārējā konferencē runāt par bīskapu.

Es ar lūgšanu gatavojos, un tad man prātā nāca saruna, kas notika pirms 50 gadiem. Tā man palīdzēja kā skolotājam—perfekti palīdzēja. Es tagad citēšu šo sarunu, tāpat kā es darīju vispārējā konferencē.

„Pirms daudziem gadiem es kalpoju staba augstajā padomē kopā ar Emeriju Vitu. Emerijs 10 gadus bija kalpojis par bīskapu lauku Harperas bīskapijā. Viņa sieva, Lusilla, kļuva par mūsu staba Sieviešu palīdzības biedrības prezidenti.

Lusilla man pastāstīja, ka kādā pavasara rītā pie viņas durvīm piekļāvēja kāds kaimiņš un vaicāja pēc Emerija. Viņa tam pateica, ka viņš ārā ar. Tad kaimiņš runāja ļoti norūpējies. Agrāk šajā rītā viņš bija gājis gar lauku un ievērojis, ka Emerija zirgu pajūgs stāv līdz pusei pabeigtā vagā un groži ir nosviesti uz lauka. Emeriju nekur nevarēja redzēt. Kaimiņš neko par to nedomāja līdz daudz vēlākam laikam, kad viņš atkal gāja gar lauku, un pajūgs nebija pakustējies. Viņš pārrāpās pāri sētai un šķērsoja lauku zirgu virzienā. Emeriju nekur nevarēja atrast. Viņš steidzās uz māju, lai to pateiktu Lusillai.

Lusilla mierīgi atbildēja: „Ak, neuztraucies. Nav šaubu, ka kāds ir grūtībās un ieradies pēc bīskapa.“

Šis zirgu pajūgs, kas stundām ilgi stāv laukā, simbolizē Baznīcas bīskapu un viņa padomnieku, kas ir tiem līdzās, uzticību. Kad kādam nepieciešama palīdzība, katrs bīskaps un katrs padomnieks, tēlaini runājot, atstāj savu pajūgu stāvam nepabeigtā vagā.⁴³

Nekad iepriekš es nebiju izmantojis šo pieredzi savā runā—nekad nebiju par to domājis.

Pirms runāt konferencē, es vēlējos to nostiprināt savā prātā, tādēļ es sameklēju Emerija Vita meitu. Viņa piekrita ar mani tikties viņu vecajā mājā un parādīt man lauku, kurā viņas tēvs tajā dienā ara.

Kādā agrā svētdienas rītā viens no maniem dēliem mani turp aizveda. Viņš uzņēma daudz fotogrāfiju.

Tas bija skaists pavasara rīts. Lauks bija nesen kā noarts, līdzīgi kā tas bija pirms tiem daudzajiem gadiem. Nesen kā uzartajā zemē barojās kaijas.

Tas atdzīvināja atmiņas, mudinot atcerēties to sarunu, kas bija man zināma. Tas no jauna apstiprināja Svēto Rakstu patiesību, ko, starp citu, es iegau-mēju savā jaunībā:

„Nedz uztraucieties iepriekš, ko jūs runāsiet; bet paglabāriet savos prātos nepārtraukti dzīvības vārdus, un jums tiks dota tanī pašā stundā tā daļa, kas tiks piešķirta katram cilvēkam.“⁴⁴

Tad seko apsolījums tiem, kas uzkrāj zināšanas:

„Kas pieņems jūs, tur Es būšu arī, jo Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu.“⁴⁵

Tā bija man laba mācība, taču mana mācība ar to nebeidzās.

Kad biju jauns, es mazliet gleznoju un veicu kokgriezumus. Lielākoties to apguvu pats. Kad auga mani bērni, es veltīju savu laiku, mācot viņiem to, ko biju mācījis par dzīvi un par gleznošanu, un kokgriešanu, ko veicu, kad biju zēns.

Kad viņi pieauga, es nodarbojos ar kokgriešanu, lai atpūstos. Es izgrebu putnus un kokgriešanai veltīju daudzas stundas. Kad jautāja: „Cik stundas bija nepieciešamas, lai tu to izgrebtu?“ Es vienmēr atbildēju: „Es nezinu. Ja es to zinātu, tad pārstatu to darīt.“

Šo stundu laikā, kad strādāju ar savām rokām, es apcerēju radīšanas brīnumus, un radās iedvesma. Kad es izgrebu koku, es „izgrebu“ runas.

Kokgriešana mani nomierināja. Dažkārt, kad kļuva mazliet sasprindzis vai krenķīgs, mana sieva mēdza teikt: „Nu, labāk sāc vēl kādu kokgriezumu.“

Domāju, ka, ja mana *vidējā vecuma augšdaļas* atmiņa nedaudz uzlabotos, es varētu norādīt uz kādu no tiem kokgrebumiem un pateikt, ar kuru runu tas saistīts. Es atskārtu, ka tajos klusajos brīžos es spēju veikt divus darbus vienlaicīgi.

Ražas ievākšana no mācīšanās

Es vairs nespēju veikt šos kokgriezumus. Darbs ir pārāk smalks, jo manu plaukstu un pirkstu locītavas ir kļuvušas mazliet stīvas bērnībā pārciestā poliomiēlīta dēļ. Turklāt mana aicinājuma pieaugošā atbildība un pienākumi ierobežo laiku, ko varu ziedot gan kokgriešanai, gan runu sagatavošanai.

Spēja veikt kokgriezumus man ir zudusi, taču ne maniem bērniem. Mēs viņus mācījām, kad tie bija jauni.

Tā pajūga tēls, kas stāv laukā, ir palicis ar mani. Es domāju, ka varbūt es varētu uzgleznot bīskapa komandas attēlu, kas stāv laukā, un pajūgi nomesti uz lauka.

Es vilcinājos, jo bija pagājuši deviņi gadi, kopš biju kaut ko gleznojis. Divi draugi, kas bija neparasti talantīgi un iedvesmoti, piedāvāja man palīdzību uzgleznot bīskapa komandu. Jūlija mēnesī man bija pārtraukums no ceļošanas, un es sāku.

Es daudz ko mācījos no šiem diviem draugiem, un tie īstenībā ir manā gleznā. Taču vairāk palīdzības es saņēmu no maniem diviem dēliem. Viens no dēliem bija uzņēmis tā apartā lauka fotogrāfijas, jo es vien-

mēr cenšos būt ļoti akurāts, kad kaut ko attēloju *kokā*, uz *audekla* vai *vārdos*.

Šī ir cita mācība. Es varēju atgūt no saviem dēliem kaut ko, ko viņi bija mācījušies, kad tie bija jauni.

Otrs dēls nolēma izveidot bīskapa komandas skulptūru, izlejot to bronzā, kā papildinājumu manai gleznai. Mēs pavadījām daudzas sekmīgas stundas, palīdzot viens otram.

Viņš paņēma no mūsu kūts vairākus vecus iejūgus, kas tur stāvēja, būtībā neaizskarti vairāk nekā 50 gadus. Viņš no tiem noslaucīja putekļus un paņēma uz mājām. Vienu no pajūgiem viņš uzlika kādam ļoti pacietīgam jāšanas zirgam. Tas mierīgi stāvēja, kamēr viņš pajūgu pienācīgi sakārtoja, un tad veica detalizētus skicējumus.

Viņa kaimiņš bija sakrājis vairākus vecus arkļus. Starp tiem bija kāds atbilstoša izmēra arkls, ko viņš arī uzskicēja.

Un tādā veidā nāca atpakaļ tas, ko mēs bijām snieguši šiem dēliem viņu jaunībā. Tāpat kā mūsu citi bērni, viņi bija uzlabojuši to, ko mēs kā vecāki bijām tiem mācījuši, kad tie bija ļoti mazi. Un, ja mūsu dienas uz zemes tiek paildzinātas, nāk otrā raža—mūsu mazbērni—un, iespējams, arī trešā.

Apslēpto talantu atmodināšana

Esmu no jauna mācījies vēl kaut ko. Reiz es uzzīmēju attēlu, ko iedvesmoja komentāri, kurus es dzirdēju, būdams vēl zēns. Es biju attēlojis Vilarda smailes. Es biju dzirdējis, ka vecāki ļaudis tās dēvēja par *Augstāko Prezidiju*. Šīs trīs milzīgās, masīvās smailes, kas slejas pret debesīm, simbolizēja Baznīcas vadītājus.

Tas bija pirms deviņiem gadiem. Mans dēls bija paņēmis mani līdzī uz Vilardu, Jūtā, un fotografēja smailes. Mēs atgriezāmies otru reizi, kad tur bija vairāk ēnu un kontrasta.

Pēc daudzajiem gadiem man bija jāatmodina tas, kas manī dusēja. Sākumā tā bija briesmīga cīņa. Es draudēju to vairākas reizes pārtraukt. Viens no maniem draugiem mani mudināja, sakot: „Uz priekšu! Vienmēr vēl paliek otra puse, kur it daudz vietas.“

Es nepārtraucu vienkārši tādēļ, ka mana sieva nedotu man atļauju tā darīt. Tagad esmu priecīgs, ka to neprasīju. Iespējams, ka tagad, kad atkal esmu tam nodevies, es veikšu vēl kādu gleznojumu—kas zina.

Es uzskatu, ka gleznošanas atsākšana nav līdzīga tam, kad kāds, kurš daudzus gadus Baznīcā ir bijis neaktīvs, izlemj atgriezties ganāmpulkā. Pastāv tāds cīņas periods, lai izjustu to, kas bija snaudošs, bet ne zaudēts. Un palīdz tas, ja ir viens vai vairāki draugi.

Tas ir cits mācīšanās princips—mācību gūšana no parastas dzīves pieredzes.

Glezna *Bīskapa komanda* drīz būs pabeigta. Mana dēla skulptūra atrodas lietuvē, lai tiktu izlieta bronzā.

Starp citu, viņa skulptūra ir daudz labāka nekā mana glezna. Tā tam arī jābūt. Viņa jaunie pirksti un prāts atsaucās daudz vieglāk nekā manējais.

Kad mēs virzāmies uz *vidējā vecuma augšdaļu*, mēs uzzinām, ka veci kauli viegli nelokas, vecākas locītavas tik ātri nekustas. Nav viegli sasiet savas kurpes, kad kļūstat vairāk nekā 65 gadus vecs—grīdas kļūst zemākas.

Atkal nāk šī mācība: „Mācies gudrību savā jaunībā, jā, mācies savā jaunībā turēt Dieva baušļus.“⁶

„Dieva godība ir saprāts, jeb, citiem vārdiem, gaisma un dzīvība.“⁷

„Es esmu jums pavēlējis audzināt jūsu bērnus gaismā un patiesībā.“⁸

Svētā Gara dievišķīgā dāvana tiek piešķirta mūsu bērniem, kad viņi ir tikai astoņus gadus veci.

„Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums *visu mācīs* un *atgādinās* jums visu, ko Es jums esmu sacījis.“⁹

Ievērojiet vārdus *mācīs* un *atgādinās*.

Bērnu mācīšana sniedz atlīdzību pati par sevi. Vai neesat sapratuši, ka tad, kad jūs mācāt, jūs mācāties vairāk no mācīšanas, nekā jūsu bērni no mācīšanās?

Garīgo atmiņu pielietošana

Pastāv atšķirība starp laicīgo zināšanu ieguvī un garīgo zināšanu ieguvī. Studenti to uzzina eksāmena dienā. Ir ārkārtīgi grūti atcerēties kaut ko, ko jūs neesat iepriekš mācījušies.

Tas ir patiesi attiecībā uz laicīgajām zināšanām, taču garīgi mēs varam pielietot atmiņu, kas ir pat pirms dzimšanas. Mēs varam attīstīt jutīgumu pret to, ko mēs nesapratām, kad bijām jaunāki.

Dzejnieks Vērdsverts juta kaut ko par pirms mirstīgo dzīvi, kad viņš rakstīja:

*Mūsu dzimšana ir kā miegs un aizmirstība:
Dvēselei, kas mūsos, mūsu dzīves Zvaigznei,
Sākums kaut kur citur bija,
Un tā nākusi no tālienes:
Nevis no pilnīgas aizmirstības,
Un ne no pilnīga kailuma,
Bet pa krāšņu mākoņu taku mēs nākam
No Dieva—no savām mājām.¹⁰*

Es citēju šīs rindas pēc savas atmiņas, kur tās uzskrāju angļu valodas stundu laikā, kad mācījos koledžā.

Vissvarīgākās mācības nāk no parastiem dzīves notikumiem.

Daži gaida neatvairāmas garīgas pieredzes, kas apliecinātu viņu liecības. Tā tas nenotiek. Tie ir klusi mudinājumi un iedvesmas no parastām lietām, kas sniedz mums pārlicību par savu kā Dieva bērnu identitāti. Mēs dzīvojam pavisam tālu no savām iespējām, ja meklējam zīmes un raugāties pēc brīnumainiem notikumiem, kas ir aiz noliktās zīmes.¹¹

Mēs esam Dieva bērni, jo dzīvojām kopā ar Viņu pirms mirstīgās esamības. Laiku pa laikam šis priekš-kars pašķiras. Pie mums nāk mājieni par to, kas mēs esam, un par mūsu vietu mūžīgajā plānā. Sauciet to par atmiņu vai garīgu atskārtu, tā ir viena no liecībām, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs ir patiess. Šādas atklāsmes nāk, kad mēs mācām.

Es reiz dzirdēju prezidentu Marionu Dž. Romniju (1897–1988) sakām: „Es vienmēr zinu, kad es runāju Svētā Gara ietekmē, jo tad es vienmēr kaut ko mācos no tā, ko esmu pateicis.“

Tas Kungs elderiem teica:

„Jūs neesat sūtīti, lai tiktu mācīti, bet gan lai mācītu cilvēku bērniem tās lietas, ko Es esmu licis jūsu rokās ar Sava Gara spēku;

un jums ir jātiek mācītiem no augšienes. Iesvētiet sevi, un jūs tiksit apdāvināti ar spēku, lai jūs varētu dot tieši no tā, kā Es esmu runājis.“¹²

Pat tad, kad misionāriem jaunpievērsto raža ir niecīga, viņiem un Baznīcai nāk garīgs spēks, jo tie caur savu mācīšanu mācās.

Diakonu kворuma prezidenta pienākums ir sēdēt padomē un mācīt sava kворuma diakonus.¹³ Elderu kворuma prezidentam ir jā māca sava kворuma locekļi saskaņā ar derībām.¹⁴

Pāvils teica Timotejam: „Ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus.“¹⁵

Viņš septiņos vārdos paskaidroja, kā mācīšana pati kļūst par apbalvojumu:

„Citūs tu mācī—un pats sevi nemācī? Sludinādams, ka nebūs zagts, tu pats zodz?

Sacīdams, ka nebūs pārkāpt laulību, pats to pārkāp?“¹⁶

Būt labprātīgam māceklim

Kādu dienu es saņēmu atvainošanās vēstuli, kādas esmu saņēmis daudzas reizes. To sūtīja kāds, ko nepazinu. Šajā vēstulē bija rakstīts, cik ilgu laiku šis Baznīcas loceklis bija bijis aizvainots un dusmīgs uz mani runas dēļ, ko biju teicis. Tas bija lūgums piedot.

Es ātri piedodu. Es esmu vienīgi starpnieks gan sniedzot runu, gan piedodot.

Svētajos Rakstos ir daudzas vietas, kur atklāts, cik israēliešiem un nefijiešiem bija „smagi“¹⁷ panest praviešu un apustuļu vārdus. Ir tik viegli pretoties mācībai un apvainoties uz skolotāju. Tāds bijis praviešu un apustuļu liktenis kopš paša iesākuma.

Kalna sprediķi mācīts:

„Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ.

Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela debēs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.“¹⁸

Parasti šajās atvainošanās vēstulēs teikts: „Es nespēju saprast, kāpēc jūs jutāt vajadzību likt man justies tik neērti un tik vainīgam.“ Tad cīņas procesā rodas atskārta, iedvesma un izpratne par cēloņiem un sekām. Galu galā cilvēki sāk domāt un saprast, kādēļ evaņģēlijs ir tāds, kāds tas ir.

Es pieminēju vienu tēmu starp daudzajām. Kāda māsa beidzot sāka saprast, kāpēc mēs liekam uzvaru uz to, cik svarīgi ir mātēm palikt mājās ar saviem bērniem. Viņa saprot, ka neviena kalpošana nelīdzinās paaugstinošai bagātināšanai, kas iegūstama, pašizliedzīgi pildot mātes lomu. Viņai arī nav jāatsakās no intelektuālās, kulturālās vai sociālās bagātināšanās. Tas viss attiecīgajā laikā iederas, jo pavada mūžīgo tikumu saistībā ar bērnu audzināšanu.

Neviena mācīšana nelīdzinās, nav garīgi atlīdzinošāka, paaugstinošāka kā tā, ja māte māca savus bērnus. Māte var justies neatbilstoša Svēto Rakstu zināšanās, jo ir aizņemta ar savas ģimenes mācīšanu. Taču viņa nesaņems mazāku atlīdzību.

Prezidentam Grantam Bangerteram bija doktrināra saruna ar prezidentu Džozefu Fildingu Smitu, kurš devās uz savu misiju Brazīlijā. Māsa Bangertera klausījās un beidzot teica: „Prezident Smit, esmu audzinājusi bērnus un man nav bijis laika kļūt par tādu Svēto Rakstu pazinēju, kāds ir viņš. Vai es nokļūšu celestiālajā valstībā kopā ar Grantu?“

Prezidents Smits kādu brīdi nopietni padomāja un tad teica: „Nu varbūt, ja jūs uzcepsit viņam kūku.“

Vīrietim var būt grūtāk sasniegt garīgās bagātināšanās mēru, kas viņa sievai rodas dabiski—mācot savus bērnus. Un, ja viņš kaut cik izprot evaņģēliju, viņš zina, ka viņš nevar tikt paaugstināts bez viņas.¹⁹ Viņa labākā cerība ir būt uzmanīgam, atbildīgam partnerim, mācot savus bērnus.

Svētības skolotājiem

Tagad apdomājiet šo apsolījumu:

„Māciet uzcītīgi, un Mana labvēlība *jūs* [skolotāju] pavadīs, lai jūs [skolotājs, māte, tēvs] varētu tikt apmācīti pilnīgāk teorijā, principos, mācībā, evaņģēlija likumā, visās lietās, kas pieder Dieva valstībai, kuras jums [mātei, tēvam] nepieciešams saprast.“²⁰

Ievērojiet, ka apsolījums ir vairāk domāts skolotājam, nevis studentam.

„Māciet uzcītīgi un Mana labvēlība jūs [kas māca savus bērnus vai Sākumskolu, Svētdienas skolu, Jaunās sievietes un vīriešus, priesterību, semināru, Sieviešu palīdzības biedrību] pavadīs,“ lai jūs zinātu

„par lietām gan debesīs, gan uz zemes, un zem zemes; par to, kas ir bijis, kas ir, kam drīz jānotiek, par to, kas ir mājās, par to, kas ir aiz robežām; par kariem un tautu apjukumiem, un par spriedumiem, kas ir pār zemi; un arī zināšanām par valstīm un valstībām,—

lai jūs varētu būt sagatavoti visās lietās, kad Es sūtīšu jūs atkal vairot tos aicinājumus, kuros Es esmu jūs aicinājis, un misiju, kurai Es jūs esmu pilnvarojis.“²¹

Pāvils jaunajam Timotejam pravietoja, „ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki“.²² Viņš teica: „Ļauni cilvēki un krāpnieki iestīgs arvien lielākā ļaunumā maldinādami un maldīdamies.“²³

Taču mēs joprojām varam būt drošībā. Mūsu drošība gūstama, mācot bērnus:

„Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.“²⁴

Pāvils sniedza Timotejam padomu:

„Paliec mācībā, ko esi mācījis un par ko esi pārliecinājies; jo tu zini, kas tev to ir mācījuši,

un ka tu no *mazām dienām zini svētos rakstus*, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū.“²⁵

Šī ir Jēzus Kristus Baznīca. Tā ir Viņa Baznīca. Viņš ir mūsu piemērs, mūsu Pestītājs. Mums ir pavēlēts būt tādiem, „kāds Viņš ir“.²⁶

Viņš mācīja bērnus. Viņš pavēlēja Saviem mācekļiem Jeruzālemē: „Laidiet bērniņus un neliedziet tiem pie Manis nākt, jo tādiem pieder Debesu valstība.“²⁷

Pierakstā par Glābēja kalpošanu starp nefijiešiem mēs varam, iespējams, dziļāk nekā jebkur citur ielūkoties Viņa dvēselē:

„Un notika, ka Viņš pavēlēja, lai viņu mazie bērni tiktu atnesti.

Tā tie atnesa savus mazos bērnus un nolika tos zemē visapkārt Viņam, un Jēzus stāvēja vidū, un ļaužu pulks deva ceļu, līdz tie visi bija atnesti pie Viņa. . . .

. . . Viņš raudāja, un pūlis liecināja par to, un Viņš ņēma viņu bērniņus, vienu pēc otra, un svētīja tos, un lūdza Tēvu par tiem.

Un, kad Viņš to bija darījis, Viņš atkal raudāja;

un Viņš runāja uz ļaužu pulku, un sacīja uz tiem: Skatieties uz saviem bērniņiem.

Un, kad viņi skatījās, lai redzētu, viņi pameta savas acis uz debesīm, un viņi redzēja debesis atveramies, un viņi redzēja eņģeļus nokāpjām no debesīm, un tie bija it kā uguns vidū, un tie nāca un ieskāva šos bērniņus, un viņi tika apņēmti it kā ar uguni; un eņģeļi kalpoja tiem.

Un ļaužu pulks redzēja un dzirdēja, un liecināja; un tie zina, ka viņu pieraksts ir patiess, jo viņi visi redzēja un dzirdēja.“²⁸

Es zinu, ka šis pieraksts ir patiess. Es sniedzu savu liecību par Viņu un svētīju visus jūs, kas mācāt bērnus Viņa Vārdā.

No uzrunas, kas sniegta Brigama Janga universitātes izglītības nedēļas dievkalpojumā 1999. g. 17. aug. (skat. *Ensign*, 2000. g. febr., 10–17).

ATSAUCES

1. Almas 37:35.
2. Mācība un Derības 68:25.
3. „The Bishop and His Counselors,“ *Ensign*, 1999. g. maijs, 57.
4. Mācība un Derības 84:85.
5. Mācība un Derības 84:88.
6. Almas 37:35.
7. Mācība un Derības 93:36.
8. Mācība un Derības 93:40.
9. Jāņa 14:26; pievienots slīpraksts.
10. „Ode: Intimations of Immortality,“ 5. pants.
11. Skat. Jēkaba 4:14.
12. Mācība un Derības 43:15–16.
13. Skat. Mācība un Derības 107:85.
14. Skat. Mācība un Derības 107:89.
15. 2. Tim. 2:2.
16. Romiešiem 2:21–22; pievienots slīpraksts.
17. Skat. Jāņa 6:60; 1. Nefija 16:2; 2. Nefija 9:40; Helamana 14:10.
18. Mateja 5:11–12; skat. arī Lūkas 21:12; Jāņa 15:20; 3. Nefijs 12:12.
19. Skat. Mācība un Derības 131:1–4, 132:19–21.
20. Mācība un Derības 88:78; pievienots slīpraksts.
21. Mācība un Derības 88:79–80.
22. 2. Tim. 3:1.
23. 2. Tim. 3:13.
24. Sal. pam. 22:6.
25. 2. Tim. 3:14–15; pievienots slīpraksts.
26. 1. Jāņa 3:2.
27. Mateja 19:14.
28. 3. Nefijs 17:11–12, 21–25.

BĒRNU VADĪŠANA, KAD TIE PIENĒM LĒMUMUS

15

IĒROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, pildiet vienu vai abus ieteikumus, kas šeit minēti.

- Tālāk dotajā uzdevumā lasīšanai elders M. Rasels Balards sniedz četrus ieteikumus, lai palīdzētu mums „veidot ticības cietoksni savās mājās . . . un sagatavot mūsu jauniešus būt tīriem, tikumīgiem un šķīstiem, pilnīgi cienīgiem ieiet templī“.
- Pārskatiet viņa ieteikumus un konkrēti ieplānojiet, kā un kad pildīt šos ieteikumus savās mājās.
- Padomājiet par izvēlēm, ar kurām katrs bērns jūsu ģimenē var saskarties skolā, mājās un citā vidē. Apsveriet, ko jūs varat darīt, lai palīdzētu sagatavot katru bērnu pieņemt taisnīgus lēmumus.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk doto rakstu. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šo rakstu ar savu dzīvesbiedru.

KĀ NEAPSLĀPĒJAMA LIESMA

Elders M. Rasels Balards
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Prieks par tempļa laulībām

Laiku pa laikam man ir privilēģija kalpot templī, kad Tā Kunga namā tiek laulāti un aizzīmogoti divi cienīgi jauni cilvēki. Tie vienmēr ir īpaši brīži ģimenei un draugiem. Sajūta šajos brīžos ir pasaulīgās laimes un mūžīgā prieka kombinācija, kas ir patīkama un sniedz gandarījumu un kas saskatāma asarām pildītajās acīs mātēm, kuras ir lūgušas par šo dienu no visas sirds. Jūs to varat redzēt tēvu acīs, kuri pirmo reizi daudzu mēnešu laikā domā par kaut ko citu, nevis kā apmaksāt visus izdevumus. Taču visvairāk jūs to varat saskatīt tikumīgas līgavas un līgavaiņa acīs, kuri ir dzīvojuši uzticīgi evaņģēlija mācībām, izsargājoties no pasaules kārdinājumiem. Tiem, kas palikuši tīri, tikumīgi un šķīsti, pieejama īpaša, neapšaubāma sajūta.

Morāles standarti ir absolūti

Pārāk daudzi no mūsu jaunajiem vīriešiem un sievietēm padodas pasaules spiedienam, kas piesātināts ar ļauniem vēstījumiem un amorālu uzvedību. Lucifers veic niknu karu gan par jaunu, gan vecu cilvēku dvēselēm, un cietušo skaits pieaug. Pasaules standarti ir novirzījušies līdzīgi kā smiltis vējainā tuksnesī. Tas, kas reiz bija nedzirdēts un nepieņemams, tagad ir ikdienišķs. Pasaules perspektīva ir tik dramatiski mainījusies, ka tie, kas izvēlas turēties pie tradicionālajiem morāles standartiem, tiek uzskatīti

par savādniekiem, kuriem gandrīz vai nepieciešams pamatot savu vēlmi turēt Dieva baušļus.

Taču viens ir skaidrs: baušļi nav mainījušies. Par to nav jābūt nekādiem pārpratumiem. Pareizs paliek pareizs. Nepareizs paliek nepareizs, neatkarīgi no tā, cik tas ir apslēpts cienījamā stāvoklī vai politiskā korektumā. Mēs ticam šķīstībai pirms laulības un uzticībai pēc tās. Šis standarts ir absolūts patiesības standarts. Tas nemainās no publisko viedokļu aptaujas, tas nav atkarīgs arī no situācijas vai apstākļiem. Nav nepieciešamības diskutēt par šiem vai citiem evaņģēlija standartiem.

Ticības cietokšņu veidošana mājās

Taču pastāv izmisīga nepieciešamība pēc vecākiem, vadītājiem un skolotājiem, lai palīdzētu mūsu jauniešiem mācīties saprast, mīlēt, novērtēt un dzīvot pēc evaņģēlija standartiem. Vecākiem un jauniešiem jāstāv kopā aizsardzībā pret gudro un viltīgo pretinieku. Mums jābūt tikpat uzticīgiem, efektīviem un apņēmīgiem savos centienos dzīvot pēc evaņģēlija, kā viņš ir savos centienos iznīcināt to un mūs.

Mūsu priekšā stāv milzīgs izaicinājums. Riskam ir pakļautas mūsu mīļo cilvēku nemirstīgās dvēseles. Ļaujiet man ieteikt četrus veidus, kā mēs varam veidot ticības cietoksni savās mājās un īpaši—kā palīdzēt sagatavot mūsu jauniešus būt tīriem, tikumīgiem un šķīstiem, pilnīgi cienīgiem ieiet templī.

Māciet bērniem evaņģēliju

Vispirms ir evaņģēlija informācija. Vissvarīgākā, dzīvi izmainošā informācija, ko es zinu, ir zināšanas,

ka mēs patiesi esam Dieva, mūsu Mūžīgā Tēva, bērni. Tas ir ne tikai doktrināri pareizi, tas ir garīgi ļoti būtiski. Glābējs Savā spēcīgajā aizlūgšanā teica: „Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu“ (Jāņa 17:3). Zināt Debesu Tēvu un izprast mūsu attiecības ar Viņu kā mūsu Tēvu un mūsu Dievu nozīmē atrast jēgu šai dzīvei un cerību nākamajai dzīvei. Mūsu ģimenēm nepieciešams zināt, ka Viņš ir reāls, ka mēs patiesi esam Viņa dēli un meitas, un mantinieki visam, kas Viņam pieder tagad un mūžīgi. Esot ar šīm zināšanām, būs mazāka iespēja, ka ģimenes locekļi meklēs velnišķīgas izklaides, un lielāka iespēja, ka tie skatīsies uz Dievu un dzīvos (skat. 4. Mozus 21:8).

Dzīvojiet pēc derības, nevis kā ērtāk

Kaut kādā veidā mums ir „jāiepotē“ savās sirdīs spēcīga liecība par Jēzus Kristus evaņģēliju, līdzīgu tai, kāda bija mūsu priekštečiem-pionieriem. Atcerieties laiku, kad 1846. gada septembrī Navū krita un svētajiem nabadzīgajās nometnēs bija nepanesami apstākļi. Kad ziņa sasniedza Ziemas mītni, Brigams Jangs nekavējoties sasauca kopā brāļus. Pēc situācijas izskaidrošanas un atgādināšanas par derību, kas bija noslēgta Navū Templī, ka neviens, kurš vēlējās nākt, lai cik tas būtu nabadzīgs, netiks atstāts, viņš tiem deva šo ievērojamo izaicinājumu:

„Tagad ir laiks darbam,“ viņš teica. „*Lai derības uguns, ko jūs esat noslēguši Tā Kunga namā, deg jūsu sirdīs kā neapslāpējama liesma*“ (To the High Council at Council Point, 1846. g. 27. sept., Brigham Young Papers, Historical Department Archives, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1; pievienots slīpraksts). Dažu dienu laikā, neskatoties uz trūcīgajiem apstākļiem Ziemas mītnē, daudzi vagoni ripoja austrumu virzienā, lai glābtu svētos nabadzīgajās nometnēs pie Misisipi upes.

Mēs bieži dzirdam par ciešanām un upuriem, ko pārcieta šie agrīnie svētie, un mēs sev jautājam: „Kā tie to paveica? Kas bija tas, kas sniedza tiem šādu spēku?“ Daļa no atbildes rodama prezidenta Janga spēcīgajos vārdos. Šie agrīnie svētie bija noslēguši derības ar Dievu, un šīs derības dega to sirdīs kā neapslāpējama liesma.

Dažkārt mēs tiekam kārdināti pieļaut, ka mūsu dzīvi vairāk vada izdevīgums, nevis derība. Ne vienmēr ir ērti dzīvot pēc evaņģēlija standartiem un iestāties par patiesību, un liecināt par Atjaunošanu. Parasti nav ērti dalīties evaņģēlijā ar citiem. Ne vienmēr ir ērti pieņemt Baznīcā aicinājumu, īpaši tādu, kas izpleš mūsu spējas. Iespējas kalpot citiem jēgpilnos veidos, kā mēs esam noslēguši derību darīt, reti nāk piemērotos brīžos. Taču, ja dzīvojam kā ērtāk,

nepastāv garīgā spēka. Spēks nāk, kad mēs turam savas derības. Raugoties uz šo agrīno Pēdējo Dienu svēto dzīvi, mēs redzam, ka galvenais spēks viņu dzīvē bija to derības. To piemērs un liecība bija pietiekami spēcīgi, lai ietekmētu viņu bērnus daudz paaudžu garumā.

Māciet bērniem par tikumību

Mūsu bērniem augot, tiem nepieciešama informācija, ko māca vecāki ļoti tieši un skaidri par to, kas ir un kas nav pienācīgs. Vecākiem jā māca saviem bērniem izvairīties no jebkādiem pornogrāfiskiem attēliem vai stāstiem. Bērniem un jauniešiem no vecākiem nepieciešams zināt, ka jebkāda veida pornogrāfija ir velna ierocis; un, ja kāds ar to flirtē, tam ir spēks radīt atkarību, apdullināt un pat iznīcināt cilvēka garu. Tiem vajag mācīt nelietot vulgāru valodu un nekad nelietot Tā Kunga Vārdu veltīgi. Nekad nevajag atkārtot nejauši dzirdētus, rupjus jokus. Māciet ģimenes locekļiem neklausīties mūziku, kas cildina baudkāri. Runājiet ar tiem saprotami par seksu un par evaņģēlija mācību attiecībā uz šķīstību. Lai šī informācija nāk mājās no vecākiem un pienācīgā veidā. Visiem ģimenes locekļiem jāzina likumi, un viņiem jātiek garīgi stiprinātiem, lai viņi tos varētu ievērot. Un, kad tiek pieļautas kļūdas, jāsaprot un jāpieņem brīnumainā Tā Kunga Jēzus Kristus veiktā Grēku Izpirkšana, lai caur pilnīgu un dažkārt sarežģītu grēku nožēlošanas procesu var iegūt piedošanu un pastāvīgu cerību nākotnē. Mēs nekad nedrīkstam atstāt savus individuālos un ģimenes meklējumus pēc mūžīgās dzīves.

Diemžēl pārāk daudzi vecāki mūsdienu pasaulē ir atsacījušies no atbildības mācīt savām ģimenēm šīs vērtības un citas Baznīcas mācības, domājot, ka to darīs citi: vienaudži, skola, Baznīcas vadītāji un skolotāji, vai pat plašsaziņas līdzekļi. Katru dienu mūsu bērni mācās, piepilda savus prātus un sirdis ar pieredzēm un uzskatiem, kas dziļi ietekmē viņu personīgās vērtību sistēmas.

Stipriniet cits citu pret bezdievīgumu

Brāļi un māsas, mums jāapmāca citam citu un jāiedveš savās sirdīs dziļāka ticība, lai nostiprinātu sevi ar drosmi turēt baušļus pasaulē, kur nemitīgi pieaug bezdievīgums. Mums jāklūst dziļi pievērstiem Kristus evaņģēlijam, lai derības uguns degtu mūsu sirdīs kā neapslāpējama liesma. Un ar tāda veida ticību mēs darīsim to, kas ir nepieciešams, lai paliktu uzticīgi un cienīgi.

Atklāti komunicējiet ar bērniem

Otrais ir komunikācija. Nekas attiecībās starp ģimenes locekļiem nav svarīgāks par atklātu, godīgu

komunikāciju. Tas īpaši attiecas uz vecākiem, kas cenšas saviem bērniem mācīt evaņģēlija principus un standartus. Spēja dot padomus jauniešiem un, iespējams, vēl svarīgāk—patiesi uz klausīt viņu raizes—ir pamats, uz kā tiek celtas sekmīgas attiecības. Bieži tas, ko mēs saskatām acīs un ko mēs sajūtam sirdī, komunicēs daudz vairāk nekā tas, ko mēs dzirdam vai sakām. Daži vārdi jums, bērni: nekad neesat negodbijīgi pret saviem vecākiem. Jums arī jāmācās klausīties, īpaši—uz klausīt savas mammas un tēta padomus un Gara iedvesmas. Mums ir jāmeklē un jānotver īpašos mācīšanas brīžus, kas pastāvīgi rodas mūsu ģimenes attiecībās, un ir jāaņemam jau tagad katru pirmdienas vakaru noturēt ģimenes mājvakaru.

Spēcīgi komunikācijas brīži ir regulārās ģimenes lūgšanās un ģimenes Svēto Rakstu studijās. Svētie Raksti palīdzēs definēt ģimenes vērtības un mērķus, un kopīga to pārrunāšana palīdzēs katram ģimenes loceklim mācīties kļūt pārliecinātam, garīgi stipram un pašpalāvīgam. Tam nepieciešams laiks, un tādējādi mums kopā ir jāapspriežas par to, cik daudz laika vajadzētu atļaut veltīt televīzijai, cik daudz filmām, videofilmām, video spēlēm, internetam un ārpus mājas pasākumiem.

Vecākiem un vadītājiem ir jāiejaucas

Trešais ir iejaukšanās. Vecāku pienākums ir iejaukties, kad tie redz, ka tiek veiktas nepareizas izvēles. Tas nenozīmē, ka vecāki bērniem atņem dārgo rīcības brīvības dāvanu. Tādēļ, ka rīcības brīvība ir Dieva dota dāvana, galu galā izvēle, ko viņi darīs, kā viņi uzvedīsies un kam tie ticēs, vienmēr būs viņu. Taču kā vecākiem mums ir jāpārliecinās, ka tie saprot, kas ir pienācīga uzvedība un kādas ir sekas, ja tie turpina iet pa nepareizu ceļu. Atcerieties, ka cenzūra mājās ir atkarīga vienīgi no jums. Filmas, žurnāli, televīzija, videofilmas, internets un citi plašsaziņas līdzekļi mājās ir kā viesi un tie jāuzņem vienīgi tad, kad tie atbilst ģimenes interesēm. Padariet savas mājas par miera un taisnības ostu. Neļaujiet ļaunām ietekmēm samaitāt jūsu īpašo garīgo vidi. Esiet laipni, apdomīgi, lēnprātīgi un apsveriet to, ko jūs sakāt un kā jūs cits pret citu izturaties. Tad ģimenes mērķi, kas pamatojas uz evaņģēlija standartiem, padarīs vieglāku labu lēmumu pieņemšanu.

Tas pats princips attiecas uz jums, bīskapi, skolotāji un citi Baznīcas vadītāji, kad jūs darbojaties, lai palīdzētu ģimenēm. Jums nav jābūt laiski, kad tie, kas ir jūsu pārraudzībā, veic sliktas morālās izvēles. Kad kāds no mūsu jauniešiem dzīvē stāv tikumiskās krustcelēs, gandrīz vienmēr ir kāds—vecāks, vadītājs, skolotājs—kurš var veikt izmaiņas, iejaucoties ar mīlestību un laipnību.

Esiet bērniem labs piemērs

Ceturtais ir piemērs. Tāpat kā nogurušam jūrnīkam ir grūti atrast ceļu kartē neatzīmētās jūrās bez kompasa palīdzības, bērniem un jauniešiem ir gandrīz neiespējami atrast savu ceļu dzīves jūrās bez laba piemēra vadošās gaismas. Mēs nevaram cerēt, ka viņi izvairīsies no tā, kas ir nepiemērots, ja viņi redz, ka viņu vecāki nedzīvo pēc principiem un evaņģēlija.

Kā vecākiem, skolotājiem un vadītājiem mums ir svētš pienākums rādīt spēcīgu, personīgu piemēru par taisnīgu spēku, drosmi, upurēšanos, nesavtīgu kalpošanu un paškontroli. Tās ir īpašības, kas palīdzēs mūsu jaunatnei turēties pie evaņģēlija dzelzs margas un palikt uz šaurā jo šaurā ceļa.

Evaņģēlija pielietošana dzīvē palīdz izvairīties no kļūdām

Es vēlētos, kaut varētu jums teikt, ka koncentrēšanās uz informāciju, komunikāciju, iejaukšanos un piemēru vienmēr rezultātā rada perfektu ģimeni ar perfektiem bērniem, kas nekad nenovirzās no evaņģēlija standartiem. Diemžēl tā tas nav. Taču ģimenēm, kas zina, māca un dzīvo pēc evaņģēlija principiem un standartiem, ir lielāka varbūtība, ka tās aiztaupīs sev sāpes par nopietnām kļūdām. Kad dominē labi izveidota pozitīva komunikācija un uzticīgs piemērs, ir daudz vieglāk kopā apspriest personīgās problēmas un veikt nepieciešamās izmaiņas, kas svētīs katru ģimenes locekli.

Ieklausieties ķēniņa Benjamīna svarīgajā padomā:

„Es nevaru jums pateikt visas lietas, ar ko jūs varat sagrēkot; jo ir dažādi ceļi un veidi, pat tik daudz, ka es nevaru tos saskaitīt.

Bet es jums varu pateikt to, ka, ja jūs neuzmanīsiet sevi un savas domas, un savus vārdus, un savus darbus, un neievērosit Dieva baušļus, un neturpināsiet ticībā tam, ko esat dzirdējuši par mūsu Kunga atnākšanu, līdz pat savas dzīves beigām, jūs iesit bojā. Un tad, ak cilvēk, atceries un neaizej bojā!“ (Mosijas 4:29–30).

Mani brāļi un māsas, lai Dievs svētī katru no mums, lai mūsu derību uguns degtu mūsu sirdīs kā neapslāpējama liesma. Lai mēs būtu garīgi sagatavoti katru nedēļu atjaunot savas svētās derības, pieņemot Svēto Vakarēdienu. Lai mēs godātu To Kungu un mēs būtu dedzīgi, darot savu daļu šajās tik aizraujošajās un svarīgajās dienās, lai uzceltu Viņa Baznīcu, stiprinot savas ģimenes—tā ir mana pazemīgā lūgšana.

No Eldera Balarda uzrunas 1999. gada aprīļa Baznīcas vispārējā konferencē (skat. Conference Report, 1999. g. apr., 111–15; vai *Ensign*, 1999. g. maijs, 85–87).

ĢIMENES LŪGŠANA, ĢIMENES SVĒTO RAKSTU STUDĒŠANA UN ĢIMENES MĀJVAKARS

16

IEROSINĀJUMI STUNDAS PRAKTISKAI PIELIETOŠANAI

Saskaņā ar jūsu personīgajām vajadzībām un apstākļiem, pildiet vienu vai vairākus šeit minētos ieteikumus.

- Ja jūsu ģimene notur regulāras lūgšanas, ģimenes Svēto Rakstu studēšanu un ģimenes mājvakarus, ar lūgšanu padomājiet par veidiem, kā jūs varat uzlabot kādu no šīm darbībām. Ja jūsu ģimene to nedara, padomājiet par to, ko jūs darīsiet, lai palīdzētu izveidot šādus paradumus savās mājās.
- Kā ģimene plānojat pasākumu, ko jūs varat darīt kopā. Apsveriet iespēju aplūkot idejas, kas sniegtas *Family Home Evening Resource Book* (31106), 265–340. lpp.
- Pārskatiet materiālu grāmatā *Teaching, No Greater Call* (36123), 137–39. lpp.

UZDEVUMS LASĪŠANAI

Studējiet tālāk dotos rakstus. Ja esat precējies, lasiet un pārrunājiet šos rakstus ar savu dzīvesbiedru.

ĢIMENES LŪGŠANAS SVĒTĪBAS

Prezidents Gordons B. Hinklijs
Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Apustulis Pāvils izteicās Timotejam:

„Zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīlīgi, mantas kārīgi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti,

cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, nesavaldāmi, labā nīdēji,

nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlēdami vairāk baudas nekā Dievu“ (2. Tim. 3:1–4).

Mūsdienās nepieciešams jauns uzsvars uz godīgumu, raksturu un godprātīgumu. Vienīgi tad, ja savas dzīves pamatos mēs ieliekam tikumus, kas ir būtiski patiesai civilizācijai, mainīsies mūsu laikmeta iezīmes. Ar ko lai mēs sākam?

Esmu pārliecināts, ka jāsāk ar atzišanu, ka Dievs ir mūsu Mūžīgais Tēvs, ka mēs esam Viņa bērni, komunikācijā ar Viņu, atzīstot Viņa augstāko stāvokli, un ikdienas lūgšanās tiecoties pēc Viņa vadības mūsu darīšanās.

Es domāju, ka atgriešanās pie vecā parauga lūgšanas, ģimenes lūgšanas ļaužu mājās, ir vienas no galvenajām zālēm, kas mazinātu draudīgo slimību, kas sagrauj mūsu sabiedrības raksturu. Mēs nevaram gaidīt, ka brīnums notiks dienas laikā, taču paaudzēs laikā mums varētu notikt brīnums.

Pirms vienas vai divām paaudzēm ģimenes lūgšana kristīgu ļaužu mājās visā pasaulē bija tāda pat dienas darbību sastāvdaļa kā ēšana. Šim paradumam izzūd, radies morālais pagrimums, par ko runāja apustulis Pāvils.

Esmu pārliecināts, ka nav atbilstoša aizvietoējuma rīta un vakara ieradumam kopā nomesties ceļos—tēvam, mātei un bērniem. Tas padarīs mājas labākas un daudz skaistākas vairāk nekā mīksti paklāji, vairāk nekā skaisti audumi, vairāk nekā gudri balansētas krāsu shēmas.

Šādā stāvoklī, kad cilvēki ir nometušies ceļos, ir kaut kas, kas ir pretējs īpašībām, ko aprakstīja Pāvils: „Lielīgi . . . pārsteidzīgi, uzpūtīgi.“

Pašā darbībā, kad tēvs, māte un bērni ir kopā nometušies ceļos, ir kaut kas, kas izgaissina citas īpašības, ko viņš aprakstīja: „Nepaklausīgi vecākiem, . . . cietsirdīgi.“

Rīcībā, kur tiek uzrunāta Dievība, ir kaut kas, kas mazina tendenci uz zaimošanu un uz to, ka mīlētu vairāk baudas nekā Dievu.

Nosliece būt nesvētiem, kā to raksturoja Pāvils—būt nepateicīgiem—izzūd, kad ģimenes locekļi kopā pateicas Tam Kungam par dzīvi, mieru un visu, kas tiem ir. Un, pateicoties Tam Kungam citam par citu, ģimenē veidojas jauns vērtības pieaugums, jauna cieņa un jauna pieķeršanās citam pie cita.

Svētie Raksti vēstī: „Tev būs pateikties Tam Kungam, tavam Dievam, visās lietās“ (M&D 59:7). Un vēl: „Nekā cilvēks neaizvaino Dievu, jeb ne pret

vienu Viņa dusmas nav iedegušās, kā vien pret tiem, kas neatzīst Viņa roku visās lietās“ (M&D 59:21).

Kopīgi Tā Kunga priekšā atceroties nabadzīgos, trūcīgos un apspiestos, neapzināti, taču reāli veidojas mīlestība pret citiem, cieņa pret citiem, vēlme kalpot citu vajadzībām. Cilvēks nevar lūgt Dievu pēc palīdzības postā nonākušam kaimiņam bez motivācijas darīt kaut ko pašam, lai palīdzētu šim kaimiņam. Kādi brīnumi notiktu pasaules bērnu dzīvē, ja viņi atmestu savu savtīgumu un pazaudētu sevi kalpošanā citiem. Sēkla, no kuras var izaugt šāds aizvēju sniedošs un auglīgs koks, vislabāk tiek dēstīta un audzēta ikdienas ģimenes lūgšanās.

Es nezinu labāku veidu, kā ieaudzināt mīlestību pret valsti, kā vecākiem lūgt savu bērnu priekšā par valsti, kurā viņi dzīvo, piesaucot pār to Visuaugstā svētības, lai tajā tiktu saglabāta neatkarība un miers. Es nezinu labāku veidu, kā mūsu bērnu sirdīs attīstīt ļoti nepieciešamo cieņu pret autoritātēm, kā ģimenes ikdienas lūgšanās pieminēt savu valstu vadītājus, uz kuriem gulstas valdības nastas.

Es atceros, ka redzēju ziņojumu dēli ar uzrakstu: „Tauta lūgšanas laikā ir miera tauta.“ Es tam ticu.

Es nezinu labāku veidu, kas tik ļoti palīdzētu mazināt saspīlējumus ģimenē, kas liegā veidā veidotu cieņu pret vecākiem, kas vadītu uz paklausīgumu, kas ietekmētu grēku nožēlošanas garu un tādējādi mazinātu radušos postījumu mājās, kā kopīga lūgšana, kopīga vājību atzīšana Tā Kunga priekšā un Tā Kunga svētību piesaukšana pār mājām un visiem, kas tur dzīvo.

Uz mani jau sen iespaidu atstājis kāda vīra, kurš sen jau miris, izteikums. Džeimss H. Moilijs rakstīja saviem mazbērniem par ģimenes lūgšanu savās mājās. Viņš teica: „Mēs neesam devušies gulēt, pirms tam nenometoties uz ceļiem lūgšanā, lai lūgtu dievišķu vadību un apstiprinājumu. Domstarpības var rasties vislabāk vadītājās ģimenēs, taču tās kļūst . . . lūgšanas gars. . . Tās pašai būtībai ir sliekšme veicināt taisnīgāku dzīvi cilvēku starpā. Tā virza uz vienotību, mīlestību, piedošanu un kalpošanu.“

1872. gadā pulkvedis Tomass L. Keinzs, labs draugs mūsu ļaudīm viņu ciešanu laikā Aiovā un armijas ierašanās laikā Soltleikas ielejā, devās ar savu sievu un diviem dēliem atkal uz rietumiem. Viņi kopā ar Brigamu Jangu ceļoja uz Seintdžordžu, pa ceļam katru nakti apstājoties Baznīcas locekļu mājās. Keinzas kundze rakstīja virkni vēstuļu savam tēvam, kurš atradās Filadelfijā. Kādā no tām viņa teica:

„Katrā no vietām, kur mēs šī ceļojuma laikā apstājāmies, uzreiz pēc vakariņām mums bija lūgšanas, un lūgšanas bija atkal pirms brokastīm. Neviens netika no tā atbrīvots. . . . Mormoņi . . . visi kopā nometās ceļos, kamēr ģimenes galva vai kāds no pagodinātajiem viesiem balsī lūdza. . . . Viņi maz laika veltīja, uzskaitot Dieva īpašības, bet lūdza to, kas viņiem bija nepieciešams, un pateicās Viņam par to, ko Viņš bija devis. . . . Viņi pieņēma, ka Dievs zina mums pazīstamo cilvēku vārdus un titulus, un lūdza svētību [nosaucot vārdā konkrētu cilvēku], . . . man tas patika, kad es pie tā pieradu.“

Ak, kaut mēs spētu pilnībā izkopt šo paradumu, kas bija tik ļoti svarīgs mūsu priekštečiem-pionieriem! Ģimenes lūgšana bija tikpat liela viņu pielūgsmes sastāvdaļa kā sapulces, kas tika noturētas Tabernaklā. Ar ticību, kas nāca no šīm ikdienas lūgšanām, viņi attīrīja zemi no vibotnēm, uz izkaltošo zemi novadīja ūdeni, lika tuksnesim ziedēt, vadīja savas ģimenes mīlestībā, dzīvoja mierā cits ar citu un padarīja savus vārdus nemirstīgus, veltot sevi kalpošanā Dievam.

Ģimene ir sabiedrības pamatvienība. Lūdzoša ģimene ir cerība uz labāku sabiedrību. „Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams“ (Jesajas 55:6).

Vai mēs varam padarīt savas mājas skaistākas? Jā, vēršoties kā ģimenei pie visa patiesā skaistuma Avota. Vai mēs varam stiprināt sabiedrību un padarīt to par labāku vietu, kur dzīvot? Jā, stiprinot savas ģimenes dzīves tikumus, kopā nometoties ceļos un lūdzot Visuvareno Viņa mīlotā Dēla Vārdā.

Šis paradums—atgriešanās pie ģimenes lūgšanas—tam izplatoties zemē, paaudzes laikā lielā mērā atvirzītu pasaulē postu, kas mūs iznīcina. Tas cilvēku sirdīs atjaunotu godprātīgumu, savstarpēju cieņu un pateicības garu.

Skolotājs paziņoja: „Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts“ (Mateja 7:7).

Es sniedzu jums savu liecību, ka, ja jūs no sirds lūgsit kā ģimene, jūs nepaliksiet bez atlīdzības. Izmaiņas var nebūt viegli saredzamas. Tās var būt ārkārtīgi netveramas. Taču tās ir reālas, jo Dievs „tiem, kas Viņu meklē, atmaksā“ (Vēst. ebrejiem 11:6).

Būsim uzticīgi, rādot pasaulei piemēru par šo paradumu un mudinot citus darīt tāpat.

No *Ensign*, 1991. g. febr., 2–5.

„TĀDĒĻ ES TIKU APMĀCĪTS“

Elders L. Toms Perijs
no Divpadsmīt apustuļu kvoruma

Krietni vecāki

Mormona Grāmata iesākas ar šādiem vārdiem: „Es, Nefijs, dzimis no krietniem vecākiem, tādēļ es tiku daudz maz apmācīts visās sava tēva zinībās“ (1. Nefija 1:1). Cik gan citādāka būtu šī pasaule, ja katra mūsu Debesu Tēva bērna personīgā dienasgrāmata sāktos ar līdzīgi frāzi—dzimis no krietniem vecākiem un būdams viņu apmācīts!

Mēs dzīvojam ļoti īpašā vēstures laikā, laikā, kad Tā Kunga evaņģēlijs ir atjaunots savā pilnībā. Mūsu misionāru spēks pieaug kvalitātē un kvantitātē; tādējādi evaņģēlijs tiek mācīts vairāk valodās vairāk tautām un lielākam daudzumam dzirdīgu ausu kā jebkad iepriekš. Tiek izveidotas bīskapijas un stabi vairākās pasaules daļās, un tādēļ iedvesmoti radoši prāti ir izveidojuši saziņas instrumentus, kas praviešu norādījumus spēj nest līdz daudzu, daudz vairāk cilvēku ausīm. Evaņģēlija labās ziņas tagad var izplatīties daudz straujāk, lai cilvēku sirdīs nestu cerību mūžīgajam mieram.

Ģimenes dzīve krīzes situācijā

Viens no lieliskākajiem evaņģēlija vēstījumiem ir mācība par ģimenes vienības mūžīgo dabu. Mēs sludinām pasaulei par ģimenes dzīves vērtību un svarīgumu, taču lielā mērā apjukums un grūtības, kas pastāv mūsdienu pasaulē, ir saistīts ar ģimenes sairšanu. Šāda pieredze mazinās tanīs mājās, kur bērnus māca un apmāca mīloši vecāki.

Ģimenes dzīvi, kur bērni un vecāki komunicē savā starpā, kopā studējot, spēlējoties un strādājot, ir aizvietojušas ātras, individuālas, mikroviļņu krāsni gatavotas vakariņas un vakars televizora ekrāna priekšā. 1991. gadā Nacionālā apgabalu apvienība (the National Association of Counties), tiekoties Soltleiksitijā, domāja, ka mājas ietekmes trūkums ir sasniedzis tādu stāvokli, ka tas mūsu valstī ir kļuvis par krīzi, un daudz laika viņu sapulcēs tika veltīts, lai pārrunātu šos jautājumus. Viņi identificēja piecas pamata koncepcijas, kas var palielināt katras ģimenes izredzes uz panākumiem.

Pirmais—stipriniet attiecības ģimenes aktivitātēs; otrais—nosakiet saprātīgus likumus un to, ko jūs sagaidāt; trešais—celiet pašcieņu; ceturtais—nosakiet sasniedzamus mērķus; piektais—periodiski izvērtējiet ģimenes stiprās puses un vajadzības.

Neatlaidīgā un brīdinošā mūsu praviešu balss kopš paša laika iesākuma pēkšņi ir kļuvusi īpaši nozīmīga. Saņemot padomus un iedrošinājumu, mums jābūt

vēriģiem attiecībā uz savu ģimeni un jāpalielina savi misionāra centieni nest citiem zināšanas par patiesību un ģimenes vienības svarīgumu.

Ādams un Ieva mācījās vecāku pienākumus

Pašā iesākumā Tā Kunga norādījumi Ādamam un Ievai izskaidroja viņu kā vecāku atbildības. Viņu lomas bija labi noteiktas. Mēs redzam, ka pēc tam, kad tie bija saņēmuši norādījumus no Tā Kunga, tie pildīja Viņa padomus un teica šo:

„Un tanī dienā Ādams svētīja Dievu un tika piepildīts, un sāka pravietot par zemes ģimenēm, sakot: Svētīts lai top Dieva Vārds, jo mana pārkāpuma dēļ manas acis ir tapušas atvērtas, un šīnī dzīvē man būs prieks, un miesā es atkal redzēšu Dievu.

Un Ieva, viņa sieva, dzirdēja to visu un bija laimīga, sakot: Ja nebūtu mūsu pārkāpuma, mums nekad nebūtu pēcnācēju, un mēs nekad nepazītu ne labu, ne ļaunu, ne mūsu pestīšanas prieku, ne mūžīgo dzīvi, ko Dievs dod visiem paklausīgajiem.

Un Ādams un Ieva svētīja Dieva Vārdu, un viņi darīja visu zināmu saviem dēliem un savām meitām“ (Mozus gr. 5:10–12).

Māciet un apmāciet bērnus

Jā, kopš paša iesākuma starp norādījumiem, ko Tas Kungs deva mūsu pirmajiem zemes vecākiem, vecāku atbildība bija mācīt savus bērnus.

Atklāsmes, kas saņemtas, Baznīcai tiekot atjaunotai mūsdienās, no jauna piekodina vecākiem viņu pienākumus mācīt un apmācīt savus bērnus. Mācības un Derību deviņdesmit trešajā nodaļā mēs lasām, ka Tas Kungs aizrāda dažiem brāļiem par uzmanības neveltīšanu savām ģimenes atbildībām. Svētajos Rakstos teikts:

„Bet Es esmu jums pavēlējis audzināt jūsu bērnus gaismā un patiesībā. . . .

Tu neesi mācījis saviem bērniem gaismu un patiesību, saskaņā ar pavēlēm; un pagaidām tam ļaunajam ir vara pār tevi, un šis ir tavu ciešanu cēlonis.

Un tagad Es dodu tev pavēli,—ja tu tiksi atrbīvots, tu savedīsi kārtībā savu māju, jo ir daudz kas, kas nav pareizs tavā mājā“ (M&D 93:40, 42–43).

Ģimenes mājvakara svarīgums

Pirms daudziem gadiem Baznīca piekudināja visiem vecākiem noturēt iknedēļas ģimenes mājvakarus. Mūsdienās šis piekudinājums ir ieviesies Baznīcas locekļu mājās. Pirmdienas vakars ir rezervēts kā laiks, lai ģimenes varētu būt kopā. Šajā vakarā nevajadzētu notikt nekādiem Baznīcas pasākumiem vai sabiedriskām tikšanām. Mums ir apsolītas lielas svētības, ja mūsu ģimenes šai sakarā būs uzticīgas.

Prezidents Harolds B. Lī reiz mums sniedza šādu padomu:

„Paturiet prātā, ka tad, kad tiek pilnā mērā izprasta Elijas misija, bērnu sirdis pievērsīsies tēviem, un tēvu sirdis bērniem. Tas attiecas tikpat lielā mērā uz šo priekškara pusi, kā arī uz priekškara otru pusi. Ja mēs šeit nevērīgi izturamies pret savu ģimeni attiecībā uz ģimenes mājas vakaru un mēs šeit nepildām savu atbildību, kā debesis raudzīsies, ja mēs pazaudēsim kādus savas nevērības dēļ? Debesis nebūs debesis, līdz mēs būsim izdarījuši visu, ko varam, lai glābtu tos, kurus Tas Kungs ir sūtījis caur mūsu ciltsrakstiem.“

Tad viņš turpināja:

„Tādējādi, jūsu sirdīm, tēvi un mātes, jātiek pievērstām jūsu bērniem *patlaban*, ja jums ir patiesi Elijas gars, un nedomāju, ka tas attiecas vienīgi uz tiem, kas ir aiz priekškara. Lai jūsu sirdis top pievērstas jūsu bērniem, un māciet savus bērnus; taču jums tas jā dara, kamēr tie vēl ir pietiekami mazi, lai tos atbilstoši izskolotu. Un, ja jūs nevērīgi izturaties pret savu ģimenes mājvakaru, jūs nevērīgi izturaties pret Elijas misijas sākšanos tikpat noteikti kā, ja jūs nevērīgi izturētos pret savas ģenealoģijas izpētes darbu“ (*Relief Society Courses of Study, 1977–78* [1977], 2; pievienots slīpraksts).

Esmu bieži domājis par laimīgo laiku, kad mūsu ģimene bija jauna un mūsu bērni bija mājās. Esmu veicis garīgu pārskatu par tām dienām un domājis par izmaiņām, ko es veiktu savas ģimenes organizēšanā un pārvaldīšanā, ja mums būtu iespēja nodzīvot šo periodu vēlreiz. Ir divas jomas, kuras es aņņēmtos uzlabot, ja man tiktu dāvāta šāda privilēģija—ja mūsu mājās atkal būtu mazi bērni.

Pirmkārt—kā vīram pavadīt vairāk laika, lai kopā ar sievu noturētu ģimenes vadīšanas sapulces, mācoties, komunicējot, plānojot un organizējot, lai labāk pildītu savas kā vecāku lomas.

Otrā vēlēšanās man būtu, ja man atkal tiktu atgriezti šie gadi,—pavadīt vairāk laika kopā ar ģimeni. Tas sevī ietver daudz sistemātiskākus, nozīmīgākus ģimenes mājvakarus.

Jaunieši sniedz ieguldījumu panākumos

Visai ģimenes mājvakara plānošanas un sagatavošanas nastai nevajadzētu būt uzliktai vienīgi vecākiem. Visveiksmīgākie, kam esmu bijis liecinieks, ir tie, kuros aktīvi piedalās ģimenes jaunieši.

Es aicinu jūs, lieliskie diakoni, skolotāji un priesteri, jūs, Bišu stropiņu, Rožu un Lauru meitenes, sniegt lielu ieguldījumu jūsu ģimenes mājvakaru panākumos. Daudzās mājās jūs varat būt ģimenes sirdsapziņa. Galu galā, no šīs pieredzes visvairāk jāiegūst jums. Ja jūs vēlaties dzīvot pasaulē, kurā ir miers, drošība un iespējas, ģimene, kurā jūs sniežat

ieguldījumu, var uzlabot labklājību, jā, pat visas pasaules labklājību.

Es atceros piemēru par to, kas notika kādu gadu Ziemassvētku brīvdienu laikā, kad mēs devāmies izbraukumā kopā ar mazbērniem. Lai mums būtu īsta kopības sajūtas pieredze, mēs sarunājām, ka ceļosim kopā mikroautobusā. Mikroautobusā bija vectēvs un vecmamma, mans dēls un viņa trīs vecākie bērni. Mana dēla sieva palika mājās ar jaunākajiem ģimenes locekļiem. Pienāca mana kārta sēsties pie stūres, un mana sieva apsēdās man blakus, darbojoties kā mūsu navigators. No mikroautobusa aizmugures es dzirdēju Odriju, vecāko bērnu, runājot ar savu tēvu. Viņa teica: „Tēt, viens no mūsu šī gada mērķiem bija pabeigt Mormona Grāmatu mūsu ģimenes studijās. Šī ir pēdējā gada diena. Kādēļ mums nepabeigt to tagad, lai mēs sasniegtu savu mērķi?“

Cik tā bija īpaša pieredze—klausīties savā dēlā un viņa trīs bērnos, kad katrs pēc kārtas skaļi lasīja Moronija Grāmatas pēdējās nodaļas un tie sasniedz savu mērķi izlasīt visu Mormona Grāmatu! Atcerieties, ka to ierosināja jauna sieviete, nevis kāds no vecākiem.

Uzaicinājums jauniešiem

Jūs esat izredzēta paaudze—pataupīta šim īpašajam laikam cilvēces vēsturē. Jums ļoti daudz jā dara, lai veicinātu ģimenes, kurai jūs piederat, izaugsmi un attīstību. Es uzaicinu jūs darboties savās ģimenēs ar to īpašo, entuziasma pilno garu, kas piemīt mūsu jaunatnei, lai evaņģēliju padarītu patiesi dzīvu jūsu mājās. Atcerieties prezidenta Džozefa F. Smita teikto padomu:

„Es vēlos, lai mani bērni un visi bērni Ciānā zinātu, ka nekas šajā pasaulē tiem nav vērtīgāks par evaņģēlija zināšanām, kas ticis atjaunots uz zemes šajās pēdējās dienās caur pravieti Džozefu Smitu. Nekas nevar atsvērt tā zaudēšanu. Nekas uz zemes nevar līdzināties zināšanu par Jēzu Kristu lieliskumam. Tādēļ lai visi vecāki Ciānā rūpējas par saviem bērniem un māca tiem evaņģēlija principus, un pēc savām spējām cenšas panākt, lai tie pilda savus pienākumus—nevis mehāniski—tādēļ, ka tos mudina to darīt, bet centieties iedvest bērnu sirdīs patiesības garu un paliekošu mīlestību pret evaņģēliju, lai viņi nepildītu savus pienākumus vienīgi tādēļ, ka tas iepriecina viņu vecākus, bet tādēļ, ka tas iepriecina viņus pašus“ (Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 sēj. [1987–92], 5:436).

Atdzīviniet ģimenes mājvakaru

Ģimenes mājvakari domāti visiem, neatkarīgi no tā, vai mājās ir divi vecāki vai viens vecāks, vai tā ir

ģimenes vienība, kurā ir tikai viens Baznīcas loceklis. Mājskolotāji, mēs aicinām jūs savos regulārajos apmeklējumos mudināt un atdzīvināt ģimenes mājvakaru noturēšanu.

Mūsu pašreizējais pravietis, prezidents Ezra Tafta Bensons, mums no jauna ir atgādinājis par nepieciešamību noturēt ģimenes mājvakarus un par komponentiem, kas padara tos par veiksmīgiem. Viņš ir teicis:

„Būdama plānota, lai stiprinātu un aizsargātu ģimeni, Baznīcas [ģimenes] mājvakaru programma nosaka, ka katru nedēļu ir jātiek noteiktam vienam vakaram, lai tēvi un mātes savās mājās kopā sapulcinātu savus dēlus un meitas. Tiek skaitīta lūgšana, tiek dziedātas Baznīcas un citas dziesmas, tiek lasīti Svētie Raksti, tiek apspriestas ģimenei nozīmīgas tēmas, tiek rādīti talanti, tiek mācīti evaņģēlija principi, un nereti tiek spēlētas spēles un pasniegti mājās pagatavoti cienasti“ (Conference Report, Philippine Islands Area Conference 1975, 10).

Mēs ceram, ka katrs no jums pierakstīs katru no šiem ieteikumiem, kurus teicis pravietis, ko vajadzētu ietvert ģimenes mājvakarā.

Tad viņš turpina: „Tad nu, šīs ir svētības, kuras apsolījis Dieva pravietis tiem, kas notur iknedēļas [ģimenes] mājvakarus: Ja svētie paklausa šim padomam, mēs apsolām, ka būs lielas svētības. Pieaugs mīlestība mājās un paklausība vecākiem. Israēlas jauniešu sirdīs izveidosies ticība, un viņiem būs spēks cīnīties ar ļaunām ietekmēm un kārdinājumiem, kas tos aplenc“ (Conference Report, Philippine Islands Area Conference 1975, 10; skat. arī *Improvement Era*, 1915. g. jūn., 734).

Mēs mudinām katru no jums pildīt mūsu pravieša padomu. Visās Baznīcas ģimenes vienībās no jauna izvērtējiet savus panākumus—kā jūs noturat regulārus ģimenes mājvakarus. Šīs programmas lietošana būs jums vairogs un aizsargs pret mūsdienu ļaunumiem un sniegs jums—gan individuāli, gan visiem kopā—lielāku un pārpilnāku prieku tagad un turpmākajās mūžībās.

Lai Dievs mūs svētī, ka mēs spētu atdzīvināt un stiprināt šo ārkārtīgi svarīgo programmu, mums kā ģimenes locekļiem kopīgi apspriežoties.

No Eldera Perija uzrunas 1994. gada aprīļa Baznīcas vispārējā konferencē (skat. Conference Report, 1994. g. apr., 47–51; vai *Ensign*, 1994. g. maijs, 36–38).

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

LATVIAN



4 02363 57153 9

36357 153